

SKVS-KPJ

KRATKI PREGLED JURISPRUDENCIJE

SPECIJALNE KOMORE VRHOVNOG SUDA KOSOVA
O PITANJIMA KOJA SE ODOSE NA KOSOVSKU
AGENCIJU ZA PRIVATIZACIJU

objavljen od strane

ČLANOVA ŽALBENOG VEĆA

Glavni urednik: Ondrej Pridal

Uređivanje za albanski i srbski: Agnesa Vezgishi

Konceptualizacija i uređivanje za engleski: Timo Knäbe

Svezak I

Svezak I

2016.

2016.

KRATKI PREGLED JURISPRUDENCIJE

SPECIJALNE KOMORE VRHOVNOG SUDA
KOSOVA O PITANJIMA KOJA SE ODNOSU NA
KOSOVSKU AGENCIJU ZA PRIVATIZACIJU

objavljen od strane

ČLANOVA ŽALBENOG VEĆA

Glavni urednik: Ondrej Pridal
Uređivanje za albanski i srbski: Agnesa Vezgishi
Konceptualizacija i uređivanje za engleski: Timo Knäbe

Svezak I

2016.

Sadržaj je ureden od strane uredničkog tima:

Ondrej Pridal, Agnesa Vezgishi, Timo Knäbe

Sva prava rezervisana

CITAT

SKVS- KPJ I, R [Rešenje/Presuda broj ovog Kratkog Pregleda], primer: citat treće presude u ovom Kratkom Pregledu, Rešenje od 14 maja 2013.- AC-II.-12-0075: *SKVS-KPJ I, R3*

PREDGOVOR

U Republici Kosovo u toku je jedan važan društveni proces. Proces privatizacije društvenih preduzeća i njihove imovine, naimenovane kao društveno vlasništvo. Ovaj proces, kao što se zna, počeo je 2002. godine, sa bivšom KPA i nastavio od 2008. godine sa KAP-om.

Iz dosadašnjeg procesa privatizacije društvenih preduzeća, proistekli nekoliko hiljade sudskih sporova, kojima se bavila Specijalna komora, Vrhovnog suda Kosova. Ovaj poseban sudski mehanizam, sistema pravosuđa Kosova, mandatiran je zakonom, da bi se bavio ovim sporovima i da nadgleda zakonitost ovoga procesa.

Specijalna komora, Vrhovnog suda Kosova, postala je funkcionalna i počela je sa radom juna 2003. godine. Od tada do 31 marta 2016., približno 13 godina, ova institucija je primila 42593 predmeta, od kojih je rešila 20644 predmeta. Aktuelno u Specijalnoj komori, Vrhovnog suda Kosova, nalaze se u čekanju više od 21949 predmeta. Ove šifre govore da proces privatizacije društvenih preduzeća i njihove imovine, proizvodi mnogo sudskih sporova, između stranaka, uključenih u ovom procesu.

Sudska Veća, Specijalne komore, Vrhovnog suda, rešavajući navedene slučajeve, stvorili jednu bogatu jurisprudenciju u sudskoj praksi, određujući zakonske pravce za rešavanje raznih podnetih zakonskih pitanja.

S toga, u funkciji izdavanja jednog Biltena, sudske prakse, članovi Žalbenog Veća, su odabrali određene sudske odluke, za određena zakonska pitanja, iz dosadašnje sudske prakse.

Žalbeno Veće, ocenjuje da ove odabrane sudske odluke, bi bile od koristi i može da ojača koherenciju i stabilnost zakonskog razmišljanja, za rešavanje određenih pitanja, koja se pojavljuju u buduće, u toku gradnje sudske prakse.

Zakonski pogledi, koji pružaju odabrane odluke u ovome Biltenu sudske prakse verovatno će da budu od koristi raznim strankama, koji u različitim svojstvima i formama, bave se obuhvaćenim predmetima, pravosuđem Specijalne komore.

Iz ovih razloga, ovaj Bilten bi mogao da bude koristan za sudije, advokate, advokate pripravnike, pravnike i drugih zakonskih stručnjaka, iz ove posebne civilne oblasti.

Žalbeno Veće zapaža da ovaj je prvi pokušaj ove vrste, da se izdaje jedan ovakav Bilten iz ove oblasti i da ima potrebe da se nastavi sa radom za izdavanje novih publikacija.

Veruje se da ovo skromno delo, članova Žalbenog Veća, bi bilo korisno i da će da pomogne u radu celoj stručnoj audijenciji koja se bavi ovim zakonskim oblastima.

Mr. sc. Sahit Sylejmani,

Predsednik Specijalne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku Agenciju za Privatizaciju

U VEZI PREGLEDA I KAKO SMO RADILI

Cilj ovog pregleda je prenošenje znanja jurisprudencije Žalbenog Veća Specijalne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju, najvišu sudsku instancu za ovaj specializovan predmet spora, radi dalje stabilizacije kontinuiteta i koherentnosti svojih rešenja. Mi smo prikupili i dali smo kratak pregled „vodećih predmeta“, odnosno predmeta koji se notorno ponavljaju pred našim Sudom i predmeta od visokog značaja za unifikaciju jurisprudencije. Predmeti su prikazani radi prikazivanja načina na koji će Žalbeno Veće da odluči i sličnim predmetima.

Predmeti su sistematizovani formalnom procedurom Žalbenog Veća. Da bi odrazili stabilnost i koherentnost, mi smo odlučili da uključimo samo rešenja koja članovi Žalbenog Veća ne smatraju kontraverznim. Našu inspiraciju izvukli smo iz sličnih procedura koja su uobičajene na nivou vrhovnog suda u svim državama, bez obzira na njihov pravni sistem. Tokom trajanja ovog projekta, mi smo nastavili i dalje podstakli postojeću korisnu saradnju između kosovskih sudija i sudija EULEX.

Mi verujemo da će preko ovog projekta javnost steći bolji uvid u jurisprudenciju Vrhovnog suda, dozvoljavajući poVećanu predvidljivost rešenja i brže rešavanje predmeta što je u korist svih klijenata našeg Suda: narod Kosova, koji će biti svestan očekivanog ishoda njihove tužbe, a takode i sudije, advokati i pravni učenjaci, koji mogu koristiti ovaj Pregled kao direktivu za svoj rad.

Nakon završetka, ovaj projekat će se predati Kosovskim sudijama koji će nastaviti sa projektom i dodati naknadne „tomove“ kako se jurisprudencija suda bude dalje razvijala.

Dr. Ondrej Pridal, Ph.D.
Eulex sudija, Žalbeno Veće,
Rukovodilac projekta

SKRAĆENICE

Agencija	Kosovska Agencija za Privatizaciju
AN	Administrativno Naredenje
Aneks ZSK	Aneks Zakona Br 04/L-033 o Specijalnoj Komori Vrhovnog Suda Kosova o pitanjima koja se odnose na Kosovsku Agenciju za Privatizaciju
Br.	Broj
Čl.	Član
DD	Deoničarsko Društvo
DOO	Društvo sa Ograničenom Odgovornošću
DP	Društveno Preduzeće
EKNJP	Evropska Konvencija o Ljudskim Pravima
EKNJP P(...)	Dodatni Protokol uz Evropsku Konvenciju o Ljudskim Pravima
ESNJP	Evropski Sud za Ljudska Prava
JP	Javno Preduzeće
KAP	Kosovska Agencija za Privatizaciju
KPA	Kosovska Poverenička Agencija
PIK	Poljoprivredno Industrijski Kombinat
SKVS	Specijalna Komora Vrhovnog Suda
SCEL	Original: na engleskom jez.
SFRJ	Socijalistička Federativna Republika Jugoslavija
UNMIK	Misija Ujedinjenih Nacija na Kosovu
Ured.	Uredba
Zakon o KAP2008	Zakon Br. 03/L-067 o Kosovskoj Agenciji za Privatizaciju
Zakon o KAP2011	Zakon Br. 04/L-034 o Kosovskoj Agenciji za Privatizaciju

Zakon o JP	Zakon Br.03/L-087 o Javnim Preduzećima
ZOSPO	Zakon o Osnovnim Svojinsko Pravnim Odnosima
ZP	Zakon o Preduzećima
ZPP	Zakon Br. 03/L-006 o Parničnom Postupku
ZS	Zakon Br. 03/L-199 o Sudovima
ZSK	Zakon Br. 04/L-033 o Specijalnoj Komori Vrhovnog Suda Kosova o pitanjima koja se Odnose na Kosovsku Agenciju za Privatizaciju

INDEKS

(brojevi se odnose na broj stranica)

A. INDEKS PREMA PREDMETU

Č	
Čl. 5.2 ZSK	22
Čl. 10.14 ZSK	23
D	
DD	39
Diskriminacija	72
Diskriminacija po etničkoj osnovi prilikom otpuštanja i imenovanja upravnog odbora	107
E	
EKLJP P1 čl.1	12
EKLJP čl.6	25
ESLJP	12
Etnička pripradnost	72
F	
fumus boni iuris	1
I	
Informativno pismo	68
Iscrpne radnje	33
Izvršni postupak	65

J	
JP	8
Jurisdikcija	6, 22, 39, 65 119
Jurisdikcija Opštinskog Suda (sada Osnovnog Suda)	36
Jednako postupanje	72
K	
Katastarska evidencija	142
Konačan spisak	72
Konačna presuda	61
Konačno rešenje	30, 61
Konfiskovano zemljište	142
Kriterijumi za preliminarnu sudsku zabranu	1
L	
Likvidacija	12
Lista Radnika	72
M	
Manjine	72
N	
Nadležnost	22
Napredna proceduralna faza	17
Ne upućivanje	6, 19
Neisplaćene plate	68
Nenadoknadivost štete	1
Nepokretna imovina	131
Neprihvatljiva žalba	30
Neprihvatljivost	8, 12, 17, 25, 28, 61, 72
Novčana tužba	1

O	
Obaveštenje o Nameri da se Podnese Tužba	25
Obaveza KAP-a da obavesti dotičnog ponuđača o poništenju tenderske procedure	126
Obustava	12
Odricanje od prava na žalbu	30
Opština	22
Osnivanje DD/DOO	47
Osporavanje Rešenja Uprave za Likvidaciju	33
Overavanje kod Suda	131
P	
periculum in mora	1
Pisana forma	131
Privremeni spisak	82
Položaj najvišeg ponuđača	126
Poništenje postupka tendera od starne KAP-a	126
Ponuda	131
Posedovanje	142
Postupak Likvidacije	12, 68, 142
Potpisi	131
Preliminarna sudska zabrana	1, 126
Presuda Žalbenog veća	42, 45
Presuđena stvar (res judicata)	30
Prihvatljivost žalbe	61
Prikupljanje dokaza	138
Primenljivost zakona donetih nakon 22 marta 1989	47, 107
Pristup sudu	25
Privatizacija	142
Privremene mere	72
probatio plena	1
probatio semiplena	1
Proceduralna Legitimnost	8
Propust da se ospori privremeni spisak	72
Prosleđen predmet	6, 36

R

Radnik Albanac	72
Radnik Srbin	72
Rasprava	138
Razmena zemljišta	131
Rekonfiguracija upravnog odbora	107
Rešenje KAP - Uprave za likvidaciju	68
Rešenje redovnog suda	61
Rešenje Žalbenog Veća	28, 42, 45
Ručno pisana ponuda	131

S

SCEL	72
Specijalni zakon (lex specialis)	68
Spisak radnika	72
Sporne i nesporne činjenice	25
Stranke	8
Svedočenje	131
Svedok	131

T

Tender	142
Teret dokazivanja	72
Transformacija društvenog kapitala DP u kapital DD	47, 107
Tužba o Vlasništvu	12, 142
Tuženi	8, 39

V

Vanredni pravni lek	28, 42, 45, 61
Važeći zakon	17, 33, 68, 131
Verifikacija od strane Suda	131
Verovatnoća prava	1
Vraćeno na Ponovno Sudeње	36, 39, 119

U	
Ugovor o prodaji i prenosu prava na nepokretnosti	131
Z	
Zahtev za reviziju	45
Zahtev za zaštitu zakonitosti	28, 42
Zastarevanje	68
Zaštita zakonitosti	28, 42
Ž	
Žalba	30
Žalba podneta nakon isteka roka	17

B. INDEKS ZAKONA

I. Glavni Zakoni

(Brojevi u desnoj koloni se odnose na broj stranice)

AN UNMIK-a 2008/6

Opšti	22, 28
28.2	25
28.2(d)	17
28.2(e)	25
28.3	25
55	1
58.2	17
63.2	17
67.1	17
67.2	72

Aneks ZSK

10.6	30
10.7	30
28.2	119
28.2.2.1	8, 22
28.2.2.3	8, 22
34	138
34.3	138
42	119
43.1	138
46	138
55	1, 126
60.2	6, 17, 36
70.2	33
70.4	33

Ured. UNMIK-a 1999/24

Opšti	47, 72
1	68
1.1	107
1.2	107

Ured. UNMIK-a 2000/47

2.3	8
4.4	8

Ured. UNMIK-a 2001/6

44	12
----	----

Ured. UNMIK-a 2002/12

5.4	107
29.1	25
29.3	25

Ured. UNMIK-a 2002/13

4.1(c)	17
4.3	65

Ured. UNMIK-a 2003/13

10.4	72
------	----

Ured. UNMIK-a 2005/18

9.3	12
-----	----

Ured. UNMIK-a 2005/48

30	12
35	12
44.1 (e)	12

Ured. UNMIK-a 2008/4

Opšti	22
4	61
4.3	65
9.5	17
10.5	12
10.10	28

Zakon o KAP-u 2008.

3	39
5.1(a)(i)	39

Zakon o KAP-u 2011.

Opšti	68
-------	----

ZPP

2.4	119
2.4(e)	119
14	119
17	8, 61
18	61
19	119
114	119
137.2	119
137.3	30

X

176	1
181.1 (b)	131
182	131
182.2	119, 131
182.2(f)	61
182.2(k)	119
183	119, 131
186	30
194	61, 119
214.4	61
232	61
245	42, 61
247	42
297.1 (a)	1
354.2	8, 119
357.2	119
362	119

ZSK

1.3	42, 45
4	6, 8, 22
4.1	65
4.1.1.4	39
4.4	6, 119
4.4(i)	36
4.6	65
5	8, 39
5.1	119
5.2	8
5.2.2.2	22
5.2.2.5	22
10.4.1	68
10.9	6, 22, 36
10.10	22, 47
10.14	28, 42, 45
14.1	1

II. Dopunski Statuti

Zakon Protiv Diskriminacije br. 2004/3

8	72
8.1	72

Opšta Pravila Tendera KAP-a

10.4	126
11	126
17	126
17.1	126
17.2(c)	126

Zakon o Agrarnoj Reformi

29	142
----	-----

Zakon o Udruženom Radu

608	33, 68
-----	--------

ZOSPO

28.4	142
29	119

Zakon o Konfiskaciji Imovine

10	142
----	-----

ZS

18	65
21	42, 45
22.1.2	42
22.1.3	45

Zakon o Prometu i Respolaganju Društvenim Kapitalom

2	107
2.1	107
2a	47
2b	107
4	47, 107

ZP

36.1	47
47.1	7
50	47
94	47
100	47

Zakon o Privremenim Merama za Društvenu Zaštitu Samoupravnih Prava i Društvene Svojine

Opšti	72
-------	----

Zakon o Radnim Odnosima u Posebnim Okolnostima

Opšti	72
-------	----

Zakon o Obligacionim Odnosima

31.1	131
32.1	131
32.2	131
73	131

Zakon o Bezbednosti u Železničkom Saobraćaju

68	8
94	8

Zakon o JP

3.1	8
5	8

Zakon o Društvenom Kapitalu

1b	47
1b.2	47
2a	47
4	47

Zakon o Prometu Zemljišta i Zgrada

9	131
9.12	131
12	131
47	131

Zakon o Korišćenju Poljoprivrednog Zemljišta

53	131
54	131
55	131
56	131
57	131
58	131
59	131
60	131
61	131
62	131
63	131
64	131
65	131
66	131
67	131

C. PRAVNE REČENICE

Br.	Strana
1. <i>Rešenje od 1 decembra 2010. – ASC-10-0081</i>	1
1. Tužilac/podnosilac zahteva koji zahteva preliminarnu zabranu treba da dokaže da je ona moguća, kada 1. postoji pravo za koje on tvrdi da je ugroženo i 2. to pravo je, ako preliminarna zabrana nije izdata, pod neposrednim rizikom nenadoknadivog gubitka ili štete.	
2. Dokaz koji tužilac/podnosilac zahteva treba da priloži ne treba shvatiti kao potpuni dokaz (probatio plena) u smislu dokaza koji on/ona treba da dostavi da bi uspeo u glavnoj tužbi. Ali da bi se izdala preliminarna zabrana dovoljno je, ako tužilac samo dokaže u smislu probatio semiplena visok stepen verovatnoće da je njegova/njena tužba osnovana, odnosno, da njegovo zahtevano pravo postoji.	
3. Novčana potraživanja, kao opšte načelo, se ne mogu smatrati da su predmet nenadoknadivog gubitka ili štete.	
2. <i>Rešenje of 13 decembra 2012. – AC-II.13-0007</i>	6
1. Od stupanja na snagu ZSK dana 1 januara 2012 SKVSK nije ovlašćena ta uputi bilo kakav zahtev, predmet, postupak, ili neki specifičan predmet drugim sudovima Kosova za koju ima isključivu nadležnost.	
2. Sud mora da osigura da stranke imaju dva instance na raspolaganju.	
3. <i>Rešenje od 14 maja 2013. – AC-II.12-0075</i>	8
Ako je jedini tuženi u predmetu Javno preduzeće, SKVS nema nadležnost i predmet treba da se odbaci.	

4. *Rešenje od 23 maja 2013. – ASC-11-0116* 12

Tužba u vezi vlasništva ne može biti obustavljena ili odbačena zbog pokretanja postupka likvidacije DP.

5. *Rešenje od 20 juna 2013. – AC-II.-12-0120* 17

Predmet je dostigao završnu fazu postupka u smislu člana 14.1 ZPK ako je stigao na žalbeni nivo pre stupanja na snagu ZPK dana 01.01.2012., pa stoga, tokom suđenja mora se primenjivati prethodno zakonodavstvo koje je važno u vreme podnošenja.

6. *Rešenje od 19 septembra 2013. – AC-I.-12-0040* 22

1. Ako je opština jedini tuženi u konkretnom predmetu, onda SKVS nema nadležnost.

2. Opština jedino može biti pridodata kao tuženi ako u predmetu koji čeka na rešavanje pred SKVS već postoji tuženi koji spada pod definiciju člana 5.2 ZSK.

7. *Rešenje od 31 oktobra 2013. – ASC-10-0064* 25

1. Ako tužilac navodi da je on/ona obavestio KAP o nameri podnošenja tužbe a KAP to nije osporila, onda tužba ne može biti odbačena kao neprihvatljiva.

2. Obaveza žalioaca da obavesti KAP unapred daje njemu dodatni teret što se tiče njegovog pristupa sudu i takva odredba stoga mora biti tumačena na ograničeni način.

8. *Rešenje od 31 oktobra 2013. – AC-I.-13-0094* 28

Ni vanredni pravni lek ni žalba ne mogu biti korišćeni protiv rešenja Žalbenog Veća SKVS.

9. *Rešenje od 19 decembra 2013. – AC-II.-12-0053* 30

“Žalbe” podnete protiv konačnih rešenja su neprihvatljive.

10. *Rešenje od 20 februara 2014. – AC-I.-13-0233* 33

1. U postupcima protiv žalbi rešenja Odbora za Likvidaciju, član 70.4 Aneksa ZSK sadrži iscrpnu listu radnji – „potvrđivanje“, „ukidanje“ ili „menjanje“ ožalbenog rešenja – koje Sud treba da preduzme.

2. Član 70.4 Aneksa ne ovlašćuje sud da vrati predmet Odboru za Likvidaciju da ponovo odluči prema svom nahodjenju. Sud će samostalno odlučiti o meritumu žalbe i odlučiće o dotičnom potraživanju.

11. *Rešenje od 27 februara 2014. – AC-II.-12-0169* 36

Ako sud kojem je predmet prosleđen, nakon stupanja na snagu ZSK, nije doneo nikakvu materijalnu odluku (materijalnom odlukom se treba smatrati zakazivanje glavne rasprave) s obzirom na tu stvar, taj sud više nema nadležnost nad tom stvari i vratiće svu relevantnu dokumentaciju i predmetne spise u SKVS.

12. *Rešenje od 16 aprila 2014. – AC-II.-13-0030* 39

Ako je deoničarsko društvo jedini tuženi, SKVS nema nadležnost i predmet se odbacuje.

13. *Rešenje od 12 septembra 2014. – AC-I.-14-0077* 42

1. Zahtevi za zaštitu zakonitosti predstavlja razmatranje, od strane Vrhovnog suda, konačnog rešenja donetog od strane bilo kog nižeg suda (prvostepenog ili drugoste-

penog suda) da bi se ispravila određena bitna povreda procesnih pravila ili pogrešna primena materijalnog prava.

2. Rešenja donešena od strane prvostepenog Veća SKVS, koje je postalo pravosnažno zato što žalba nije podneta pravovremeno, može se smatrati kao rešenje doneto od strane nižeg suda pa shodno tome ono se uključuje u delokrug zahteva za zaštitu zakonitosti.
3. SKVS je deo Vrhovnog suda Kosova. Dakle, rešenja i presude doneti od strane Žalbenog Veća SKVS nisu doneti od strane nižeg suda, nego samog Vrhovnog suda.

14. *Rešenje od 12 septembra 2014. – AC-I-14-0078*

45

1. Revizija znači razmatranje presude, od strane Vrhovnog suda, koju je doneo drugostepeni sud a koja ne podleže daljoj žalbi, radi ispravljanja bitne povrede proceduralnih pravila ili pogrešna primena materijalnog prava.
2. Odluke i presude Žalbenog Veća ne mogu biti predmet revizije, jer nisu donete od strane drugostepenog suda, nego od strane samog Vrhovnog suda.

15. *Rešenje od 18 septembra 2014. – AC-I-14-0102*

47

1. Ako zakon donesen nakon 22 marta 1989. godine ne sadrži elemente diskriminacije – kao što je Zakon o društvenom kapitalu od 20 avgusta 1990. – može se utvrditi da je primenjiv u skladu sa Ured. UNMIK-a 1999/24, što je bilo uzrokovano diskriminatorskom prirodom određenog kasnijeg zakonodavstva SFRJ.
2. Radnički savet DP ima isključiva ovlašćenja da odluči o pokretanju procesa privatizacije putem transformaci-

je. Međutim, kao stranka privatizacije, Radnički savet nema ovlašćenja da odluči u vezi vrednosti kapitala koji će se prikupiti raspodelom deonica.

3. Bilans stanja nije zamena za pravilnu procenu imovine DP.
4. Čak i da Agencija za procenu vrednosti nije postojala ili nije bila dostupna kada je Radnički savet usvojio odluku o transformaciji, to ne daje pravnu vrednost odluci Radničkog saveta da zameni zvaničnu procenu sa bilo kakvim drugim izveštajem.
5. Procena usvojena od strane akreditovane Agencije za procenu vrednosti čini vrstu administrativnog akta. Kao opšti princip, nijedna osoba – fizičko ili pravno lice – nema pravo da svojevoljno zameni administrativni akt.
6. Transformacija je višefazni proces gde se validnost svakog koraka određuje validnošću prethodnih koraka. Suštinski propust u jednoj fazi čini ceo proces ništavnim čak i da se ne javi drugi propust.

16. *Rešenje od 4 decembra 2014. – AC-II.-14-0015*

61

1. Žalba podneta protiv konačne presude ili rešenja redovnog suda je neprihvatljiva.
2. Konačne presude ili rešenja redovnih sudova mogu biti osporeni jedino vanrednim pravnim lekom.

17. *Rešenje od 5 februara 2015. – AC-II.-14-0047*

65

1. Da li predmet spada pod nadležnost SKVS, isključivo odlučuje SKVS u skladu sa čl. 4.6 ZSK.
2. SKVS nema nadležnost da odlučuje u predmetima koji se nalaze u izvršnom postupku.

1. Za žalbe protiv rešenja Odbora za Likvidaciju u vezi zahteva za neisplaćene plate, Zakon o KAP iz 2011, koji reguliše postupak likvidacije i zadovoljenje potraživanja poverilaca, je specijalni zakon (*lex specialis*) i ima prednost u odnosu na odredbe o zastarevanju iz Zakona o Udruženom Radu, koji je opšti zakon (*lex generalis*).
2. Pismo kojim KAP obaveštava zaposlene o prekidu njihovog radnog odnosa i da neisplaćene plate ostaju odgovornost poslodavca, prekida zastarevanje.

1. Tvrditi postojanje diskriminacije, protiv neuključivanja u spisak zaposlenih jednog DP-a žalilac treba da dokaže specifične činjenice iz kojih se može pretpostaviti da je postojala diskriminacija – direktna ili indirektna.
2. Suprotno teretu dokazivanja od tuženog zahteva da dokaže suprotno, to znači da nije bilo povrede principa jednakog postupanja.
3. Osobe koje pretpostavljaju da su bili diskriminisani su radnici koji nisu bili uključeni u konačan spisak zaposlenih za sticanje dela od 20% od prihoda prodaje zbog njihove etničke pripadnosti, političkih i religioznih ubeđenja. Zavisno od vremenskog perioda, to su bili sledeći:
 - a) radnici sledeće etničke pripadnosti: Albanci, Aškalijske, Romi, Egipćani, Gorani, i Turci, koji su otpušteni iz diskriminatornih razloga između 1989. i 1999. godine, i
 - b) radnici srpske nacionalne pripadnosti, koji se nisu javili na posao posle juna 1999.

4. Propust da se ne ospori privremeni spisak ne čini žalbu protiv konačnog spiska neprihvatljivom.

20. *Presuda od 2 aprila 2015. – AC-I.-14-0169* 107

1. Društvenim kapitalom DP se jedino može raspolagati putem ugovora koji uključuje obostrane obaveze i prava ali ne putem donacije.
2. Samo je Radnički savet DP ovlašćen da donese rešenje o prodaji društvenog kapitala.
3. Čak i da je veći broj zaposlenih albanske nacionalnosti zadržao posao i dobio deo deonica, to ne može voditi do zaključka da etnička neravnopravnost nije postojala kada je upravni odbor rekonfigurisan na taj način da nije ostao nijedan Albanac u privremenom organu preduzeća.

21. *Rešenje od 14 maja 2015. – AC-II.-12-0029* 119

1. Obaveza je suda da utvrdi pravni interes tužioca.
2. Pravni interes je apsolutni uslov za prihvatljivost tužbe.
3. Samo onaj koji ima subjektivno pravo ili pravni naslednik sa subjektivnim pravom koje je uskraćeno ili povređeno od strane trećeg lica, može pokrenuti postupak za priznavanje ili vraćanje prava.

22. *Rešenje od 10. septembra 2015. – AC-I.-14-0257* 126

1. Pozicija najvišeg ponuđača kao i pozicija privremenog pobednika podrazumeva opravdani i ravnopravan interes koji zahteva zaštitu.

2. KAP nema pravo da poništi tender na osnovu diskrecije date Upravnom odboru KAP-a shodno čl. 17. Pravila tendera da odlaže ili poništi tender u bilo kojem trenutku iz bilo kog razloga. Ovo diskretno pravo nije bez ograničenja.
3. Odluka KAP da odloži ili poništi tender mora biti izričita, obrazložena i mora biti dostavljena dotičnom ponuđaču. U suprotnom može ispasti da se ovakvo rešenje smatra ništavnim.

23. *Presuda od 10. decembra 2015. – AC-II-12-0203*

131

1. Ugovor o prodaji i prenosu vlasništva na nepokretnost mora biti zaključen u pisanoj formi i potpisi ugovornih strana moraju biti overene pred sudom sa mesnom nadležnošću.
2. Ručno pisane ponude/predlozi za zaključivanje ugovora koji je prihvatljiv za Komisiju DP za zamenu zemljišta ne predstavljaju pisani ugovor ako to nije prihvatilo, napisмено, direktor DP.
3. Kada pisani ugovor uopšte nije zaključen, svedočenje svedoka o kupoprodaji i prenosu prava vlasništva na nepokretnosti je beznačajan.

24. *Rešenje od 10 februara 2016. – AC-I-15-0233*

138

1. Jedina mogućnost da prvostepeni sud zatvori predmet donošenjem presude bez održavanja rasprave navedena je u članu 34. Aneksa ZSK.
2. Neizdavanjem naredbe i ne okončavanjem procedure predviđene članom 34. Aneksa ZSK, prvostepeni sud je prekršio pravo stranaka na saslušanje što predstavlja bitnu provedu ustanovljene procedure.

Bez konačnog rešenja donetog od strane nadležnog javnog organa, kojim se poništava akt konfiskacija, tužilac ne može uspešno tražiti vlasništvo nad konfiskovanom imovinom.

JURISPRUDENCIA

1.

Preduslovi u vezi Zahteva za preliminarnu sudsku zabranu, uopšteno nema nepopravljivost štete u novčanim potraživanjima

Preliminarna sudska zabrana; Kriterijumi za preliminarnu sudsku zabranu; Teret dokazivanja; fumus boni iuris; periculum in mora; probatio plena; probatio semiplena; Verovatnoća prava; Nenadoknadivost štete; Novčana tužba

AN UNMIK-a 2008/6 čl. 55 (Od 1 januara 2012: Aneks ZSK čl. 55); ZSK čl. 14.1; ZPP čl. 297.(a)

1. Tužilac/podnosilac zahteva koji zahteva preliminarnu zabranu treba da dokaže da je ona moguća, kada 1. postoji pravo za koje on/ona tvrdi da je ugroženo i 2. to pravo je, ako preliminarna zabrana nije izdata, pod neposrednim rizikom nenadoknadivog gubitka ili štete.
2. Dokaz koji tužilac/podnosilac zahteva treba da priloži ne treba shvatiti kao potpuni dokaz (probatio plena) u smislu dokaza koji on treba da dostavi da bi uspeo u glavnoj tužbi. Ali da bi se izdala preliminarna zabrana dovoljno je, ako tužilac samo dokaže u smislu probatio semiplena visok stepen verovatnoće da je njegova/njena tužba osnovana, odnosno, da njegovo zahtevano pravo postoji.
3. Novčana potraživanja, kao opšte načelo, se ne mogu smatrati da su predmet nenadoknadivog gubitka ili štete.

Rešenje od 1 decembra 2010. – ASC-10-0081 (Prvi stepen: Rešenje od 4 oktobra 2010. – SCC-10-0062)

- 1 **Činjenično stanje i istorijat postupka:** Dana 2 aprila 2010., tužilac je podneo tužbu pri SKVS zahtevajući priznavanje prava vlasništva nad nepokretnim imovinama upisanim kao zemljišna parcela ... u površini od ... ha i zemljišna parcela br. ... (sada ...) u površini od ... ha u selu R. u katastarskoj zoni D., Opština K., Posedovni List Br. On je takođe zahtevao od SKVS da bude upisan u katastarske knjige.
- 2 Dalje, tužilac je tražio od SKVS da izda preliminarnu zabranu čime bi se zabranilo da tuženi otuđe ili preduzmu neke druge radnje nad predmetom ovog spora sve dok SKVS ne donese konačnu odluku.
- 3 Kao dokaz svojih tužbenih navoda tužilac je podneo Certifikat o pravima na nepokretnu imovinu i rešenje Komisije K./K. Opštine dana 26 februara 1970.
- 4 Dana 13 aprila 2010. SKVS je zatražila od tužioca da dostavi prevode dodatnih dokumenata, dokaz da je poslao Agenciji obaveštenje o njegovoj nameri da podnese tužbu i dokaz o nasledstvu.
- 5 Dana 26 aprila 2010. tužilac je dostavio Izvod umrlih koji se odnosi na njegovog navodnog pretka.
- 6 Dana 22 juna 2010. SKVS je u više navrata zatražila od tužioca objašnjenja sa ciljem da se izjasni da li želi da podnese dodatne dokaze kojim bi podržao svoj zahtev za izdavanje preliminarne zbrane.
- 7 Dana 8 jula 2010. tužilac je odgovorio ali nije priložio bilo koji dodatni dokaz.
- 8 Dana 19 jula 2010. SKVS je uručila tuženima zahtev za preliminarnu zabranu.
- 9 Dana 29 jula 2010. prvi tuženi je zatražio od SKVS da odbije zahtev za preliminarnu zabranu.
- 10 Dana 4 oktobra 2010. SKVS je odbila zahtev za preliminarnu zabranu kao neosnovan. Sudsko Veće je obrazložila da je tužilac propustio da priloži uverljive dokaze da se može desiti neposredni i nenadoknativ gubitak ili šteta ako se ne usvoji preliminarna zabrana.

Dana 27 oktobra 2010. tužilac je uložio žalbu zahtevajući od Žalbenog Veća da poništi rešenje Sudskog Veća i da odobri zahtev za preliminarnu zabranu. U svojoj žalbi žalilac je obrazložio da on zna nekoliko slučajeva gde je Agencija proдалa zemlju u privatnom posedu, iako ne postoji neposredna opasnost da se ovo desi, on bi želeo da se njegovo pravo bez obzira na to ipak zaštititi. 11

Dana 4 novembra 2010. SKVS je zatražila od žalioца da razjasni svoju žalbu u odnosu na pravne argumente na kojima on zasniva svoju žalbu, citirajući čl. 60.1 AN UNMIK-a 2008/6 kao i čl. 353-356 ZPP. 12

Žalilac je on 17 novembra 2010. uložio podnesak u kome navodi da Sud treba da zna da ZPP nije više na snazi. On ne daje dalja objašnjenja u odnosu na to koja su pravna argumenta kojima on želi da prigovori na žalbeno rešenje. 13

Pravno obrazloženje: Žalba je prihvatljiva ali neosnovana. Na osnovu čl. 63.2 AN UNMIK-a 2008/6 Žalbeno Veće je odlučilo da ne održi usmeni deo postupka. 14

Kriterijumi vezano za to kada se usvaja preliminarna zabrana su predviđeni čl. 55.1 AN UNMIK-a 2008/6, kao gore navedeno: Stranka će dostaviti pouzdan dokaz da će pretrpeti neposrednu i nepopravljivu povredu, gubitak ili štetu ako preliminarna zabrana ne bude odobrena. Ovi kriterijumi su propisani tako da u slučaju da nedostaje jedan od navedenih kriterijuma zahtev ce se odbiti. 15

Zahtev za pouzdanim dokazom sadrži obe, *fumus boni iuris* (verovatnoća da postoji zahtevano pravo) i *periculum in mora* (neposredna opasnost za ovo pravo), jer neposredni i nepopravljivi gubitak ili šteta se mogu dogoditi, u slučaju da zahtevano pravo de facto postoji. 16

Drugim rečima: Tužilac/podnosilac zahteva koji je zatražio preliminarnu zabranu treba da dokazati da je moguće, 1. da pravo za koje on tvrdi da je ugroženo postoji i 2. da je ovo pravo, ako zatražena preliminarna zabrana nije izdata, pod neposrednom opasnošću nepopravljivog gubitka ili štete. 17

18 Ovaj dokaz koji se zahteva da bude podnesen od strane tužioca/podnosioca žalbe ne treba se podrazumeti kao potpun dokaz (probatio plena) u smislu dokaza koji on treba da dostavi da bi uspeo u glavnoj tužbi. Ako on želi, i ako je u stanju da izvede ovaj potpuni dokaz, ovo bi definitivno bilo jako preporučljivo. Ali da bi se odobrila jedna preliminarna zabrana dovoljno je, ako tužilac samo dokaže u smislu probatio semiplena što je velika verovatnoća da njegova tužba bude osnovana, odnosno, da postoji to zahtevano pravo. Da bi se ustanovilo ovo stanje velike verovatnoće dovoljno je da se pribegne na primer dokumentima, čija se autentičnost pretpostavlja u ovoj fazi postupka, na osnovu kojih bi proizišlo zahtevano pravo. U tim slučajevima, takode treba uzeti u obzir i teret dokazivanja. Ako tužilac ima mogućnosti da iznese zatražena dokumenta koja potvrđuju zahtevana prava u određenom trenutku (ili čak ako je neosporno), teret dokazivanja za kasniju promenu ovog prava može biti na tuženom. U svakom slučaju, a-priori- konstatacija ovih činjenica sa aspekta zahtevane velike verovatnoće ne sprečava Sud da dode do drugačijeg zaključka kasnije tokom glavnog pretresa. Sud, utvrđivanjem određenih činjenica u svrhu postupka koji se odnosi na preliminarnu zabranu, ni u kom slučaju nije vezan ovom konstatacijom za postupke koje slede, kao što se lako može pratiti na osnovu preliminarne prirode ovakve zabrane. Ako se ne doda neki određeni razlog ovoj čisto proceduralnoj konstataciji, pristrasnost Suda prema jednoj od stranaka se ne može odstraniti iz rešenja o preliminarnoj zabrani.

19 Kad se tiče periculum in mora treba u načelu naznačiti da se ne može izvesti “nepopravljiva” šteta stranci – per definitionem – kao posledica neuspeha druge stranke da plati dug, koji se uvek može nadoknaditi per equivalentem (to jest, isplatom iste sume novca, plus kamate, posle punosnažne presude), jer je šteta sam po sebi “popravljiva” uz kompenzaciju, sem ako – u izuzetnim slučajevima, da se precizno dokaže od strane tužioca – dužnik jasno nema dovoljno finansijskih sredstava da ispuni svoje obaveze (ovo se može desiti, na primer, jednoj kompaniji koja je pala pod stečaj, jednoj nezaposlenoj osobi, i dr.). Stoga, jasno treba istaći da zakonska odredba preliminarne zabrane nema za cilj da osigura izvršenje eventualnih budućih sudskih rešenja koja odobravaju štetu, već samo da izbegnu nepovratnu promenu u zakonskom i faktičkom statusu prava ili poseda koji je predmet glavne tužbe. Prema tome, novčana potraživanja po svojoj specifičnoj prirodi, kao opšto načelo, se ne mogu smatrati predmetom nepopravljivog gubitka i štete (ASC-

09-0035). Kada se radi o gore navedenim izuzećima od ovog opšteg načela, ne može se izdati preliminarna zabrana koja daje “preliminarno zadovoljenje” podnosiocu zahteva, već se samo može narediti zamrzavanje određene i specifične imovine/aktive tuženog, naravno ako se priloži dovoljna suma jamčevine prema čl. 55.4 AN UNMIK-a 2008/6 od strane podnosioca zahteva (ASC-10-0017).

Tužilac nije priložio dokaze kojima bi podržao svoj zahtev. On nije uopste naveo da bi u datom vremenskom momentu njegov posed bio ugrožen delovanjem tuženih. On nije dostavio- čak nije ni tvrdio- bilo koji nagoveštaj, na primer planirane likvidacije ili privatizacije DP-a, što bi se shvatilo kao izrazita promena koja bi dovela do potrebe za izdavanjem jedne takve preliminarne zabrane. **20**

Pored gore navedenih sagledavanja, mogući gubitak ili šteta be trebalo biti nenadoknadivi, što u ovom slučaju ne izgleda kao činjenica. (Mogući) gubitak posjedovanja se ne treba smatrati nenadoknadivim. **21**

Što se tiče fumus boni juris, tužilac samo navodi da on ima nesmetano posjedovanje zemljišta ali ne prilaže neki dokaz (u smislu gore opisanog) u vezi njegovog vlasničkog prava. **22**

Kao zaključak, na osnovu gore navedenih argumenata, pošto nijedan od kriterijuma potrebnih za izdavanje preliminarne zabrane određeni zakonskim odredbama nije ispunjen, potvrđuje se rešenje Sudskog Veća o odbijanju zahteva za preliminarnu zabranu. **23**

Napomena uređivača teksta: Ovo rešenje dalje razvija jurisprudenciju vezano za novčana potraživanja, ASC-09-0035, i u vezi sa novčanom garancijom (Od 1 januara 2012.: čl. 55.4 Aneksa ZSK), ASC-10-0017.

⌘-⌘-⌘

2.

Neupućivanje Predmeta sa Primarnom Nadležnošću Drugim Sudovima

Jurisdikcija; Neupućivanje; Upućivanje predmeta

ZSK čl. 10.9, 4, 4.4; Aneks ZSK čl. 60.2

1. Od stupanja na snagu ZSK dana 1 januara 2012 SKVSK nije ovlašćena ta uputi bilo kakav zahtev, predmet, postupak, ili neki specifičan predmet drugim sudovima Kosova za koju ima isključivu nadležnost.
2. Sud mora da osigura da stranke imaju dve instance na raspolaganju.

Rešenje od 13 decembra 2012. – AC-II.13-0007 (Prvi stepen: Rešenje od 15 februara 2012. Opštinskog suda u L. – C.br.328/09)

- 1 **Istorijat postupka i činjenično stanje:** Dana 1 marta 2012., tuženi 2 i 3 podneli su preko svog advokata žalbu protiv rešenja Opštinskog suda u L. C.br.328/09, od 15 februara 2012., kao što je navedeno zbog povreda parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava. Ožalbenim rešenjem Opštinski sud u L. proglasio se nenadležnim za rešavanje ove pravne stvari. Suprotno tome, žalioци smatraju da SKVS nema nadležnost za rešavanje ovog spora, jer spor traje duže vreme, od 1994., i Opštinski sud u L. je nadležan da odlučuje u ovoj stvari. Ovaj spor je pokrenut na osnovu zahteva Opštinskog javnog tužioca za poništaj ugovora overenog pred Opštinskim sudom u L. Vr.br. ..., od 16 decembra 1960., koji je zaključen između sada pokojnog JK i prvotuženog, i za povraćaj katastarske parcele br. ... u površini od ... ha, u posed drugotuženom i trećetuženom.
- 2 Ovaj predmet je načelno zaveden za Specijalno veće SKVS pod broj C-III.-12-0775, ali internim nalogom ovaj predmet je registrovan u Žalbenom Veću SKVS.

- Dana 13 decembra 2012., preko svog ovlašćenog, advokata *I D*, žalioци su podneli i predlog za određivanje preliminarne sudske zabrane kojom se zabranjuje KAP-u da proda ili otudi sporne parcele. 3
- Pravno obrazloženje:** Žalba je neosnovana. 4
- Shodno čl. 64.1 Aneksa ZSK, Žalbeno Veće je odlučilo da ne održi usmeni postupak. 5
- Shodno čl. 10.9 ZSK i čl. 60.2 Aneksa ZSK, žalba nije upućena [prvo] tuženom radi dostavljanja odgovora. 6
- Žalba tuženog je neosnovana, jer SKVS ima isključivu nadležnost u rešavanju ovog spora, u skladu sa čl. 4 ZSK. 7
- Shodno čl. 4.4 ZSK, od stupanja na snagu ovog Zakona, SKVS nema ovlašćenja da uputi drugim sudovima na Kosovu bilo kakav zahtev, predmet, postupak ili bilo koji specifičan predmet koji spada pod primarnu nadležnost SKVS, stoga u ovom predmetu Specijalno Veće SKVS se odlučilo na ponovno suđenje. 8
- Parnični postupak u vezi ove stvari počeo je 1994., ali nije poznato da je isti postupak okončan konačnim rešenjem. Uistinu, Okružni sud u P. svojim rešenjem Ac.br. ..., od 6 oktobra 2009., poništio je presudu Opštinskog suda u L. C.br. ..., od 26 februara 1999., i vratio je predmet na ponovno suđenje Opštinskom sudu u L. 9
- Pošto u vezi ove stvari, ovaj sud nije odlučio po pitanju merituma ovog predmeta, zbog nedostatka predmetne nadležnosti, ali i takođe zato što su žalioци već podneli predlog za određivanje preliminarne sudske zabrane, zarad poštovanja parničnog postupka na dve instance, ovaj predmet treba uputiti odgovarajućem Specijalnom Veću SKVS radi suđenja. 10
- Stoga, u vezi svih gorepomenutih razloga i u skladu sa čl. 10.10 ZSK, odlučeno je kao u dispozitivu ovog rešenja. 11

3.

Nepostojanje nadležnosti u vezi javnih preduzeća

Neprihvatljivost; Stranke; Tuženi; JP; Proceduralna Legitimnost

ZPP čl. 354. st. 2. čl. 10, 17; Ured. UNMIK-a 2000/47 čl. 2.3, 4.4; Zakon o bezbednosti u železničkom saobraćaju čl. 68, 94; ZSK čl. 4, 4.1.1.2, 5, 5.2; Aneks ZSK čl. 28.2.2.1, 28.2.2.3; Zakon o KAP2008 čl. 5.1(a)(i), 3; Zakon o JP čl. 5, 3.1

Ako je jedini tuženi u predmetu JP, SKVS nema nadležnost i predmet treba da se odbaci.

Rešenje od 14 maja 2013. – AC-II.12-0075 (Prvi stepen: Rešenje Opštinskog suda u K. od 4 novembra 2008. – C.br. 19/2004)

- 1 **Istorijat postupka i činjenično stanje:** Dana 30 januara 2007., tužiocu su podneli tužbu Opštinskom sudu u K., kojim traži da sud obaveže tuženog da plati iznos od ... eura u vidu naknade za nanetu štetu. U tužbi tužiocu su naveli da se 30 septembra 2002. godine, na putu između K-G, odnosno na prelazu preko pruge u K., desio saobraćajni udes između automobila tipa „Seat T“ sa tablicama ...KS..., kojim je upravljao sada pokojni L C iz K. e V. Pokojnog je nakon dolaska do železničke rampe, kod prelaza preko pruge, udario teretni voz koji je dolazio iz P. Automobil je udaren u prednja vrata sa leve strane i odnet je 60.50 metara dalje, a vozač automobila je umro od zadobijenih povreda.
- 2 Dana 4 novembra 2008., Opštinski sud u K. je svojom presudom C.br. 19/2004 usvojio je tužbeni zahtev tužilaca, obavezujući tuženog da u vidu naknade za štetu da plati za L C iznos od ... eura, drugim tužiocima P, D, V, Sb, i I C svakome po ... eura, za duševni bol koji su pretrpeli smrću svog muža i oca, sa kamatnom stopom od 3.5 posto koja važi od 30 januara 2004. godine pa do završne isplate, iznos od ... eura za sahranu, sa kamatnom stopom od 3.5 posto koja važi od 30

januara 2004. godine pa do završne isplate, za kompenzaciju automobila u iznosu od ... eura, sa kamatnom stopom od 3.5 posto koja važi od 30 septembra 2002. godine, za gubitak izdržavanja u iznosu od ... eura, sa kamatnom stopom od 3.5 posto koja važi od 30 septembra 2002. godine pa do završne isplate, za tužioce *D, V, I i L C*, za gubitak izdržavanja u iznosu od ... eura za buduće periode, počev od 7 januara 2008. godine do postojanja pravih uslova za svaki mesec, tuženi se takode obavezuje da plati troškove postupka u iznosu od ... eura, pod pretnjom prisilnog izvršenja.

Dana 6 maja 2009., tuženi (u daljem tekstu: žalilac) podneo je 3 žalbu, Okružnom sudu u P., protiv presude Opštinskog suda u K., C.br.19/2004 od 4 novembra 2008., zbog, kako je navedeno: bitne provede odredaba parničnog postupka, pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja, kao i zbog pogrešne primene materijalnog prava. Žalilac je naveo da se bitna povreda odredaba parničnog postupka ogleđa u činjenici da je napadnuta presuda u suprotnosti sa čl. 354.2 ZPP, u vezi sa čl. 2.3. i čl. 4.4. Ured. UNMIK-a 2000/47, jer u vreme kada se nesreća dogodila dana 30 septembra 2002 to su bile pruge pod upravom UNMIK-a. Kao dokaz za to predstavljena je Potvrda o registraciji sa privremenim brojem registracije ... od ...2002. godine, u vidu poslovnog subjekta pod imenom „N.P.T.SH Hekurudhat e UNMIK-ut“ (Pruge UNMIK-a). U ovom predmetu tuženi je zaključio da nema pasivnu legitimaciju da bi bio stranka u ovom postupku, jer u trenutku kada se nesreća dogodila, tuženim je upravljao UNMIK. Prema mišljenju tuženog, Pruge UNMIK-a su postale Pruge Kosova dana 21 decembra 2005., sa poslovnim brojem

Prvostepeni sud je pogrešno utvrdio činjenično stanje, pošto je 4 prihvatio veštačenje veštaka inženjera za putni saobraćaj, dok je bilo neophodno da veštačenje uradi stručni veštak, koji ima stručno znanje, koji treba da je diplomirani inženjer za železnički saobraćaj, sa položenim stručnim ispitom.

Prema mišljenju žalioaca, u ožalbenoj presudi materijalno pravo 5 je pogrešno primenjeno. Prema čl. 68 Zakona o Bezbednosti u Železničkom Saobraćaju, vozač koji se približava prelazu preko železničke pruge je obavezan da vozi brzinom koja mu omogućava da se zaustavi pre tačke gde put prelazi preko železničke pruge, takode čl.

94 istog Zakona predviđa da kod ukrštanja pruge i puta vozovi imaju prednost nad motornim vozilima ili drugim učesnicima u saobraćaju.

6 Stoga, predlaže drugostepenom sudu da poništi ožalbenu presudu kao neosnovanu i vrati predmet na ponovno suđenje.

7 Dana 19 maja 2009., tužioci su podneli svoj odgovor na žalbu, predlažući sudu da odbije žalbu žalioca kao neosnovanu, da potvrdi ožalbenu presudu, i utvrdi da Opštinski sud u K. nije načinio povredu odredaba parničnog postupka kao što tvrdi tuženi, jer je sud utvrdio činjenično stanje pravilno i u potpunosti.

8 Dana 21 oktobra 2010., Okružni sud u P., prosledio je SKVS spise predmeta C.br.19/2004, u njihovu nadležnost, radi odlučivanja po žalbi podnetoj od strane tuženog. Predmet je registrovan u SKSV pod brojem Nakon toga, internim nalogom SKVS predmet je registrovan kod Žalbenog Veća pod brojem AC-II.-12-0075.

9 **Pravno obrazloženje:** Žalbeno Veće nema nadležnost za rešavanje ove žalbe.

10 Na osnovu čl. 64.1 Aneksa ZSK, Žalbeno Veće je odlučilo da ne održi usmenu raspravu u postupku.

11 Shodno čl. 3. Zakona o KAP2008, „Preduzeće“ znači preduzeće nad kojim je Agencija nadležna u skladu sa čl. 5.1(a) (i) Zakona o KAP2008, što znači:

Agencija će imati ovlašćenje da upravlja društvenim preduzećima, bez obzira da li su ona prošla transformaciju.

U konkretnom predmetu, bavimo se zahtevom gde su tužioci kao fizička lica protiv JP-a, što spada pod nadležnost redovnih sudova Kosova.

12 Javna preduzeća su regulisana Zakonom o JP koji važi od 13 juna 2008 godine. U ovom slučaju, tuženi je DD Pruge Kosova, odnosno Javno preduzeće u skladu sa čl. 3.1 Zakona o JP, u kojem se navodi: „svako javno preduzeće identifikovano u tabeli 1, priloženoj uz ovaj Zakon će

biti Centralno JP...“, koje je vlasništvo vlade Republike Kosova. JP je tužena strana, stoga, nije preduzeće ili korporacija u skladu sa članom 4.1.1.4 ZSK, niti je tuženi u skladu sa članom 5.2 ZSK, pa SKVS nema nadležnost u ovom predmetu.

Shodno članu 5 Zakona o JP

13

Vlada ima isključivu nadležnost za izvršavanje deoničarskih prava u Republici Kosova u Centralnom JP... .

Stoga, na osnovu pravnih argumenata pomenutih iznad, odnosno na osnovu novog ZSK, Žalbeno Veće nalazi da SKVS nema nadležnost u vezi odlučivanja u ovom predmetu po žalbi, pa se zato ovaj predmet prosleđuje Apelacionom sudu u P.

14

Shodno članu 10.10 ZSK, odlučeno je kao u dispozitivu ovog rešenja.

15

Beleška urednika: Videti takođe rešenje od 5. novembra 2013. – AC-II.-12-0094 u kojem je sud odredio tačnu formu na osnovu ZS.

⌘⌘⌘

4.

Ne-obustava tužbe o vlasništvu

Neprihvatljivost; Likvidacija; Tužba o vlasništvu; Obustava; EKLJP P1 čl. 1; ESNJP; Postupak Likvidacije

Ured. UNMIK-a 2005/18 čl. 9.3; Ured. UNMIK-a 2005/48 čl. 30, 35, 44.1(e); Ured. UNMIK-a 2001/6 čl. 44; Ured. UNMIK-a 2008/4 čl. 10.5 (od stupanja na snagu; Zakon o KAP2011)

Tužba u vezi vlasništva ne može biti obustavljena ili odbačena zbog pokretanja postupka likvidacije DP.

Rešenje od 23 maja 2013. – ASC-11-0116 (Prvi stepen: Rešenje of 18 oktobra 2011. – SCC-10-0207)

- 1 **Istorijat postupka i činjenično stanje:** Dana 17 avgusta 2010., tužilac je podneo tužbu SKVS, kojom je tražio priznavanje vlasništva i određivanje preliminarne sudske zabrane kojom se zabranjuje prodaja prodavnice "K", prodavnica br. ..., koja se nalazi na katastarskoj parceli br. ..., Opština G. Štaviše, tužilac je naveo da je radio u DP „K“ kao upravnik prodavnice od 1983. do 1990., kada je Srbija privatizovala ovo preduzeće. Nakon 1997., tužilac je naveo da je iznajmio pomenute prostorije, i tvrdi da se prostorije nalaze na teritoriji Opštine G.. Tužilac je naveo da je nakon rata on izgradio nove prostorije na tom posedu, uz saglasnost UNMIK Opštine G., sa troškovima u iznosu od ... eura i nastavio je posao kao privatni biznis pod imenom „D“.
- 2 Dana 17 septembra 2010., Sudsko Veće SKVS je donelo rešenja kojom se zahtev tužioca za određivanje preliminarne sudske zabrane odbija uz obrazloženje da žalilac nije priložio ubedljive argumente u prilog svom zahtevu.
- 3 Rešenjem od 18 oktobra 2011., Sudsko Veće SKVS odbacilo je tužbu kao neprihvatljivu uz obrazloženje da je, shodno rešenju Odbora KPA

od 15 maja 2006. godine, tužena u postupku dobrovoljne likvidacije. U svom odgovoru na tužbu KAP je tražila obustavu svih postupaka koji se tiču ovog tuženog, u skladu sa članom 9.3 Zakona o KAP 2011.

Dana 21 novembra 2010., tužilac (u daljem tekstu: Žalilac) podneo je žalbu SKVS, protiv rešenja SCC-10-0207, od 18 oktobra 2011., sa predlogom da Žalbena Veće poništi ožalbena rešenje i da naloži Specijalnom Veću da nastavi sa postupkom, ili da kao alternativu obustavi tužbu tužioca. 4

Žalilac navodi da je Sudsko Veće SKVS pogrešno odbacilo tužbu tužioca, jer prema obrazloženju ožalbene presude, Sudsko Veće je navele da je DP „K“ u postupku dobrovoljne likvidacije, pa je tužba morala da bude odbačena kao neprihvatljiva, a prema žalioocu ovo je pogrešan zaključak do kojeg je došlo Sudsko Veće. 5

Dana 6 jula 2012., u odgovoru na žalbu, tužena odbacuje celu žalbu kao neosnovanu, jer žalilac nije predstavio nijednu pouzdanu zakonsku osnovu na osnovu koje bi se zaključilo činjenično stanje drugačije od onog koje je utvrdilo Sudsko Veće Posebne komore, pa je predložila odbijanje žalbe žaliooca kao neosnovane i potvrđivanje ožalbene rešenja Sudskog Veća. 6

Dana 21 avgusta 2012., Žalbena Veće SKVS dostavilo je žalioocu odgovor tužene izjavljen na žalbu, radi podnošenja protiv-odgovora na odgovor na žalbu. Žalilac je primio nalog dana 22 avgusta 2012., ali nije podneo protiv-odgovor. 7

Pravno obrazloženje: Žalba je prihvatljiva i osnovana. Na osnovu čl. 64.1 Aneksa ZSK, Žalbena Veće je odlučilo da ne održi usmenu raspravu. 8

Glavno pitanje u konkretnom predmetu je da li sud treba da obustavi ili odbaci tužbu u vezi vlasništva – shodno čl. 9.3 Ured. UNMIK-a 2005/18 – protiv DP zbog pokretanja postupka likvidacije DP. Žalilac navodi da je Sudsko Veće pogrešno odbacilo njegovo vlasničko potraživanje uz obrazloženje da je već pokrenut postupak likvidacije tužene. 9

10 Nije sporno da je KAP dana 23 avgusta 2010., u podnesku kojim dostavlja odgovor na zahtev tužioca za određivanje preliminarne sudske zabrane, obavestila SKVS o postupku likvidacije DP „K“ iz G. shodno odluci Odbora KPA, koji je započet dana 15 maja 2006., i kao prilog dostavila dokaze shodno čl. 9.3 Ured. UNMIK-a 2005/18.

11 Čl. 9.3 Ured. UNMIK-a 2005/18 glasi:

Bilo koji pravni postupak protiv preduzeća u vezi sa likvidacijom shodno ovom članu suspenduje se kada Agencija podnese prijavu sudu u mestu gde je postupak pokrenut. Uz ovu prijavu prilaže se:

a) dokaz o davanju obaveštenja opisanog u članu 39.3 Uredbe o poslovnim organizacijama (kada je predmet likvidacionog postupka korporacija);

b) dokaz o objavljivanju informacija sadržanih u tom obaveštenju u vodećoj publikaciji na albanskom jeziku koja se izdaje na Kosovu jednom sedmično u toku dve uzastopne sedmice, i u vodećoj publikaciji na srpskom jeziku shodno kriterijumima koje donosi Odbor;

c) dokaz o pojavljivanju na sajtu Agencije na albanskom, srpskom i engleskom jeziku, ako veb sajt postoji u vreme likvidacije; i

d) dokaz o obaveštenju lica za koja Agencija veruje, ili bi s razlogom trebala da veruje, da imaju potraživanje od dotičnog preduzeća.

12 Prema definiciji gorepomenutog člana, dobrovoljna likvidacija preduzeća sprečava u principu nastavak bilo kojeg sudskog postupka kada se pokrene postupak likvidacije. Svrha likvidacije je obezbeđivanje ravnopravnog (zakonitog) tretmana poverilaca, koji više neće biti u stanju da slede svoje individualne interese bez obzira na ostale poverioce, unutar redovnog parničnog postupka. Umesto postupka pred sudom poverioci moraju da podnesu svoja potraživanja u skladu sa čl. 30. Ured. UNMIK-a 2005/48 u postupku likvidacije. Shodno čl. 35. Ured. UNMIK-a 2005/48 Administrator DP u postupku likvidacije potvrđuje konačni spisak potraživanja i podnosi isti sudu i Agenciji.

13 Prema odredbama koje se tiču postupka likvidacije (Ured. UNMIK-a 2001/6) čini se da Komisija za likvidaciju preduzeća ima pravo da proda svu imovinu koja je na ime preduzeća bez prethodnog pojašnjenja da li je preduzeće zakonski vlasnik određene imovine ili nije.

Na kraju postupka likvidacije, shodno čl. 44 Ured. UNMIK-a 2001/3, poverilac dobija kvotu raspodele koja se određuje prema prioritetu potraživanja. Prema čl. 44.1 (e) Ured. UNMIK-a 2005/48, potraživanja po osnovu vlasništva su rangirana daleko iza ostalih potraživanja. Shodno čl. 10.5 Ured. UNMIK-a 2008/4 zakonski vlasnik imovine koja je prodana u postupku likvidacije nema pravo na pravni lek kojim se zahteva ukidanje završene transakcije ili poništavanje ugovora koji je zakonito zaključen između treće strane i Agencije tokom postupka likvidacije.

Primenjujući samu formulaciju odredbe citirane iznad, zakonski vlasnik bilo koje imovine koja je još uvek registrovana na ime DP u postupku likvidacije, a koja će biti prodana u postupku likvidacije DP, zbog obustavljanja postupka ili odbacivanja kao neprihvatljivog potraživanja po osnovu vlasništva će u stvari izgubiti imovinu i imaće pravo na naknadu koja neće odgovarati, najverovatnije, pravoj vrednosti ove imovine, ili u najgorem slučaju, neće dobiti naknadu uopšte, zbog niskog prioriteta njegovog potraživanja.

U ovom kontekstu, javlja se pitanje: da li će potraživanje po osnovu vlasništva biti obustavljeno ili odbačeno kao neprihvatljivo na isti način kao potraživanje poverilaca, ili bi takva obustava ili odbacivanje potraživanja po osnovu vlasništva prekršili osnovna vlasnička prava vlasnika garantovana Evropskom konvencijom za ljudska prava (u daljem tekstu: EKLJP) i njenog Prvog Protokola 1. U svakom slučaju, definicija čl 9.3 Ured. UNMIK-a 2005/18 je veoma generalna i sadrži, u načelu, sve vrste potraživanja.

ESLJP, u svojoj bogatoj jurisprudenciji, (tj. Appl. 28342/95; *Brumărescu v. Romania*, Appl. 33800/06 *Maria Atanasiu* i ostali v. *Romania*, Appl. 27480/02 *Tarnawczyk v. Poland*, Appl. 1355/04 *Dichev v. Bulgaria*, Appl. 16651/05 *Czajkowska i ostali v. Poland*), jasnije određuje sadržaj vlasničkih prava u uslove za zakonsko mešanje u ta prava. Osnovni uslov za zakonito lišavanje posjedovanja ili vlasništva je da mešanje bude zasnovano na zakonu i bude dozvoljeno samo u interesu javnosti ili u opštem interesu. Prema jurisprudenciji ESLJP, mora se protumačiti suštinski i u celosti da li je narušavanje prava na imovinu prekršeno i predstavlja de facto eksproprijaciju. Ako bilo koja mera, u suštini jednaka eksproprijaciji, ispunjava kriterijum javnog ili opšteg interesa, naknada dodeljena vlasniku mora da odražava punu tržišnu

vrednost imovine, osim u veoma izuzetnim okolnostima. Prema jurisprudenciji ESLJP, kriterijumom zakonitosti pretpostavlja da su primenljive odredbe domaćeg zakona koji se tiču eksproprijacije dovoljno pristupačne, precizne i predvidive u njihovoj primeni. Uz to, naknada mora biti plaćena u razumnom roku i neizvesnost kada će biti plaćena naknada takode može da predstavlja povredu imovinskih prava.

- 17 U zaključku, i pozivajući se na precedentne slučajeve SKVS i Žalbenog Veća (SCC-06-0010, ASC-10-0021 i ASC-0002), Žalbeno Veće nalazi da obustava ili odbacivanje potraživanja po osnovu vlasništva protiv DP u postupku likvidacije shodno čl. 9.3 Ured. UNMIK 2005/18 nisu u skladu sa zaštitom imovinskih prava shodno članu 1, Protokol 1 EKLJP, niti u skladu sa utvrđenom jurisprudencijom ESLJP, pošto bi to lišilo tužioca prava da nezavisni sud rešava njegova vlasnička pitanja. Obustavljanje rešavanja imovinskog potraživanja tužioca predstavljalo bi povredu člana 1. Protokola 1. EKLJP. U ovom pogledu, ne postoji razlika da li je potraživanje podneto pre ili nakon pokretanja postupka likvidacije. Iz ovog razloga, odluka Sudskog Veća da odbaci tužbu kao neprihvatljivu mora biti poništena i tužba mora biti vraćena dotičnom Specijalnom Veću radi ponavnog suđenja. Dotično Specijalno Veće će nastaviti sa postupkom i preduzeće bilo koju neophodnu meru da razjasni imovinsko pravo koje se tvrdi.

Shodno čl. 10.10. ZSK odlučeno je kao u dispozitivu.

Beleška uredinika: Ovo rešenje dalje razvija sudsku praksu u pogledu obustave tužbi u vezi vlasništva u ASC-10-0021.

5.

O zakonu na snazi i napredna proceduralna faza

Žalba podneta nakon isteka roka; Važeći zakon; Napredna proceduralna faza; Neprihvatljivost

Ured. UNMIK-a 2008/4 čl. 9.5; AN UNMIK-a 2008/6 čl. 63.2, 28.2(d), 58.2, 67.1; Ured. UNMIK-a br. 2002/13 čl. 4.1(c)

Predmet je dostigao naprednu proceduralnu fazu u smislu čl. 14.1 ZSK ako je stigao na žalbeni nivo pre stupanja na snagu ZSK dana 1 januara 2012, pa stoga, tokom suđenja mora se primenjivati prethodno zakonodavstvo koje je važno u vreme podnošenja.

Rešenje od 20 juna 2013. – AC-II.-12-0120 (prvi stepen: Rešenje od 4 decembra 2008. Opštinskog suda u M. – C.br.149/07.

Istorijat postupka i činjenično stanje: Dana 14 januara 2005., tužilac je podneo tužbu kod SKVS, kojom je tražio da se utvrdi da je tužilac 1
vlasnik katastarskih parcela br... i ..., ukupne površine ... ha, prema posedovnom listu no. ... KZ L. Tužilac je tvrdio da je nasledio ovu nepokretnu imovinu od njegovog prethodnika, dok je 1963. godine, rešenjem Opštine M. br. ..., tužiocu je oduzeto pravo vlasništva i njegovo ime kao vlasnik imovine je izbrisano iz katastarskih knjiga. Tužilac je takođe naveo da je podneo žalbu i da je rešenjem Komisije za razmatranje imovinsko-pravnih pitanja pri Opštini S., br. ..., od 05 avgusta 1969., prethodno rešenje poništeno kao nezakonito. Ipak, imovina nije registrovana na ime prethodnika tužioca.

Dana 25 novembra 2015., SKVS je donela rešenje SCC-05-0010 kojim 2
prosleđuje predmet Opštinskom sudu u M. radi rešavanja.

Dana 13 aprila 2006., Opštinski sud u M. doneo je presudu C.br..., kojom 3
usvaja tužbu tužioca kao osnovanu i potvrđuje da je tužilac vlasnik katastarskih parcela br. ... i ..., ukupne površine ... ha, po posedovnom listu br. ..., KZ L.,

i obavezuje tuženu stranu da prizna ovu činjenicu i u isto vreme obavezuje Upravu za Katastar, Geodeziju i Imovinu Skupština Opštine M., da ovo evidentira u katastarskim knjigama na ime tužioca. U obrazloženju ove presude sud je naveo da rešenjem br. ..., od 25 decembra 1963., dana 22 decembra 1967. godine tužena strana oduzela spornu nepokretnost od tužioca. Protiv ovog rešenja podnet je zahtev za vanredni pravni lek, i na osnovu zapisnika sa javne rasprave od 13 juna 1969. godine održane na licu mesta od Skupštine Opštine S., prvo rešenje kojim je tužilac proglašen uzurpatorom ove nepokretnosti je poništeno. Takvo ispitivanje imalo je pozitivan ishod za tužioca, jer je drugim rešenjem br. ..., od 15 avgusta 1969., vlasničko pravo tužioca je priznato, međutim, ovo rešenje nije nikad izvršeno od strane dotičnih struktura i imovina je stoga ostala na ime tužene strane.

- 4 Zastupnik Opštine M. kao i zastupnik DP osporili su tužbu tužioca u celosti kao neosnovanu, zbog činjenice da je tužba zastarela.
- 5 Na osnovu mišljenja veštaka suda uključenih u ovaj predmet i podataka iz istorijata katastra, Sud je zaključio da katastarske parcele nose katastarski br. ... na mestu zvanom „B i M“, površine ... ha, i druge parcele br. ... na mestu zvanom „Sh i M“ površine od ... ha, i obe su evidentirane u posedovnom listu br. ... KZ L., na ime tužene. Sud ja takođe našao da drugo-tuženi tokom postupka nije uspeo da dokaže na osnovu kojeg pravnog osnova on drži ovu nepokretnost na svoje ime.
- 6 Dana 12 juna 2006. godine Skupština Opštine, a dana 13 juna 2006. godine drugotuženi je podneo žalbu SKVS, protiv presude Opštinskog suda u M., zbog pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja i zbog pogrešne primene materijalnog prava.
- 7 Dana 1 septembra 2006., svojim rešenjem C.br. ... Opštinski sud u M. izmenio je presudu od 13 aprila 2006., izmenivši tačku 2 izreke kojom se katastarske parcele br. ... i br. ... menjaju katastarskom parcelom br. ... i posedovni list br. ... se menja sa brojem. ...
- 8 Dana 6 maja 2007., rešenjem SCA-06-006 SKVS je usvojila žalbe kao osnovane i vratila predmet Opštinskom sudu u M. na ponovno suđenje.
- 9 Dana 4 decembra 2009., Opštinski sud u M. je doneo presudu C.br. ... kojom je usvojio tužbu tužioca kao osnovanu i utvrdio da je

tužilac vlasnik katastarske parcele br. ... površine ... ha, po posedovnom listu ..., KZ L., i obavezao Upravu za Katastar, Geodeziju i Imovinu Opštine M. da registruje imovinu na ime tužioca.

Ne postoji suštinska razlika u obrazloženju ove presude od prve presude koju je poništila SKVS. 10

Dana 1 marta 2010., KAP je podnela žalbu protiv ove presude Opštinskog suda u M. KAP je primila žalbenu presudu dana 30 decembra 2009. i navela da Opštinski sud u M. nije uzeo u obzir predloge SKVS kojim je bio obavezan da to uradi tokom ponovljenog suđenja. Prema KAP-u, Opštinski sud je tokom ponovljenog suđenja morao da utvrdi da li je upravni spor uzet u razmatranje do kraja, i kako je završen. Ovaj sud nije potpuno utvrdio činjenično stanje i izreka je u suprotnosti sa obrazloženjem i predstavljenim dokazima. KAP navodi da tužilac nikad nije osporio upravni akt kojim se vlasništvo zakonski prenosi na tuženu stranu. 11

Dana 26 jula 2011., Zastupnik tužioca je podneo odgovor navevši da je KAP podnela žalbu nakon zakonskog roka pa stoga žalbeno Veće mora da odbaci žalbu kao zakasnelu. On je naveo da je rok za podnošenje žalbe bio 28 februara 2010., a pošto je poslednji dan bio nedelja, rok je bio 1 mart 2010., dok je KAP podnela žalbu dana 2 marta 2010. 12

Dalje, u odgovoru tužilac pobija izjave KAP da tužilac nije osporio upravni akt o prenosu sporne imovine. Prema zastupniku tužioca, koji je uradio takode i u rešenju br.... od 15 avgusta 1969., imovina je vraćena tužiocu, ali nije registrovana u katastarskim knjigama. 13

Pravno obrazloženje: dana 31 avgusta 2011., Skupština Republike Kosovo usvojila je ZSK i Aneks istog zakona, koji je stupio na snagu dana 1 januara 2012. 14

Prema opštim pravosudnim načelima, procesni zakoni i uredbe, koje su na snazi u vreme suđenja, su primenjive i koriste se, pod uslovom da novo zakonodavstvo ne predviđa odredbe kojima se odstupa u toku prelaznog perioda. Prema čl. 14.1 ZSK, SKVS može da nastavi sa primenom odredaba i podzakonskih akata ako je predmet koji pred ovi sudom čeka na rešavanje došao do: 15

završne proceduralne faze i da propisno suđenje u tom slučaju zahteva nastavak primene proceduralnih odredbi Uredbe o Specijalnoj komori ili podzakonskih akata donetih na osnovu iste Uredbe

- 16 Tužilac je podneo tužbu kod SKVS dana 14 januara 2005., kada je usvojen važeći zakonski okvir od strane UNMIK-a, shodno čl. 4.1(c) Ured. UNMIK-a 2002/13, SKVS ima primarnu nadležnost

Potraživanja uključujući i potraživanja poverioca ili vlasničkih potraživanja podneta protiv preduzeća ili akcionarskog društva koji su trenutno ili su bili pod administrativnom upravom Agencije kada su ovakva potraživanja nastala u toku ili pre nego što je preduzeće ili akcionarsko društvo bilo ili je pod upravom Agencije.

- 17 U ovom slučaju, tužilac je podneo svoju tužbu dana 14 januara 2005., dok je žalba podneta 1 marta 2010., i postupak je zaista došao do završne proceduralne faze i da propisno suđenje u tom slučaju zahteva nastavak primene proceduralnih odredbi Uredbe o Specijalnoj komori ili podzakonskih akata donetih na osnovu iste Uredbe.

Zbog ovog specifičnog razloga, Žalbeno Veće mora da primenjuje prethodnu Uredbu [UNMIK-a] o SKVS i podzakonska akta – uključujući i odredbe koje se tiču sudskih taksi – prilikom celokupnog vođenja predmeta.

- 18 Žalba KAP-a i ocena Žalbenog Veća
Žalba KAP-a je neprihvatljiva.

- 19 Shodno čl 63.2 AN UNMIK-a br. 2008/6, Žalbeno Veće je odlučilo da ne održi usmenu raspravu.

- 20 Prilikom ispitivanja ovog predmeta, naročito vremenskog roka za podnošenje žalbe koji pominje tužilac, Žalbeno Veće je zaključilo da je žalba zakasnela; stoga, ista je odbačena kao neprihvatljiva.

- 21 Tužena je primila ožalbenu presudu 30 decembra 2009., a žalbu protiv ove presude je podnela 1 marta 2010., tj. 61 dana od dana kada je tužena primila ožalbenu presudu. Shodno čl. 9.5 Ured. UNMIK-a 2008/4, koja je bila na snazi u vreme donošenja ožalbene presude,
U roku od 30 dana od njenog prijema, stranka može da uloži žalbu Žalbeno Veću za preispitivanje te presude ili odluke.

S obzirom da je ožalbeno presuda dostavljena tuženoj 30 decembra 2009, dok je žalba podneta 1 marta 2010., to znači da je period od 30 dana istekao 30 januara 2010., a žalba je podneta SKVS nakon zakonskog roka, shodno Ured. UNMIK-a 2008/4 (vidi sudsku praksu SKVS u predmetima ASC-09-0096, ASC-10-0012, i druge). 22

Čak i da je bilo na snazi AN UNMIK-a 2008/6, žalba bi bila zakasnela jer je period od dva meseca već istekao na dan podnošenja žalbe. 23

Kao rezultat toga, nepravovremene žalbe moraju biti odbačene kao neprihvatljive, shodno čl. 28.2(d), 58.2 u vezi sa čl. 67.1 AN UNMIK-a 2008/6. 24

Beleška urednika: Ova presuda dalje razvija jurisprudenciju u vezi primenljivosti prethodnog zakonodavstva u smislu člana 14.1 ZSK. Žalilac je osporio rešenje Žalbenog Veća u Ustavnom sudu, koji je isto proglasio neprihvatljivim i odbacio zahtev za privremenu meru (*Rešenje od 8 maja 2014., predmet br.KI145/13*).

6.

Nadležnost SKVS ako državni organ je jedan ili jedini tuženi

Jurisdikcija; Nadležnost; Opština; čl. 5.2. ZSK

ZSK čl. 4, 5, 5.2.2.2, 5.2.2.5, 10.9, 10.10; Aneks ZSK čl. 60.2, 28.2.2.1, 28.2.2.3, 64.1, Ured. UNMIK-a 2008/4; AN UNMIK-a 2008/6

1. Ako je opština jedini tuženi u konkretnom predmetu, onda SKVS nema nadležnost.
2. Opština jedino može biti pridodata kao tuženi ako u predmetu koji čeka na rešavanje pred SKVS već postoji tuženi koji spada pod definiciju člana 5.2 ZSK.

Rešenje od 19 septembra 2013. – AC-I.-12-0040 (Prvi stepen: Rešenje od 1 juna 2012. – SR-11-0087)

- 1 **Istorijat postupka i činjenično stanje:** Dana 20 decembra 2010., tužilac je podneo tužbu za određivanje preliminarne sudske zabrane Opštinskom sudu u D., kojom traži zaštitu posedovnog prava u vezi katastarske parcele opisane u rešenju Opštine P., ... br. ... od 20 maja 1960. Tužilac DP tvrdi da je tužena svojim rešenjem ... br. ... od 27 avgusta 2009. poništila ranije rešenje od 20 maja 1960., i da se celokupna sporna imovina vraća Opštini. KAP započela je sudski postupak u Opštinskom sudu, zahtevajući poništaj spornog rešenja, ..., br. ... od 27 avgusta 2009.
- 2 Svojim rešenjem C.br. ... od 4 maja 2011., Opštinski sud u D. se proglasio nenadležnim u vezi ove stvari shodno čl. 4 ZSK i odlučio je da je nadležan sud SKVS, te je prosledio predmet njemu.
- 3 Dana 1 juna 2012., Specijalno Veće je odlučilo da SKVS nema nadležnost da se bavi ovom tužbom, jer je tužena javni državni organ i SKVS nema nadležnost u vezi sa tužbom shodno čl. 28.2.1 i 28.2.2.3 Aneksa ZSK u vezi sa čl. 5.2 ZSK.

- Dana 19 juna 2012., tužilac (u daljem tekstu: žalilac) podneo je žalbu protiv rešenja Specijalnog Veća, kojom je tražio da SKVS dozvoli žalbu, poništi rešenje Specijalnog Veća i naloži dotičnom Specijalnom Veću ponovno suđenje. **4**
- Dana 11 jula 2012., Žalbeno Veće je naložilo tužiocu da dostavi kopiju rešenja protiv kojeg je podneta žalba i dokaz da je žalba dostavljena tuženoj. Tužilac je postupio po nalogu. **5**
- Pravno obrazloženje:** Žalba je neosnovana. Žalbeno Veće je odlučilo da ne održi usmenu raspravu u skladu sa čl. 64.1 Aneksa ZSK, i da ne vrši dostavu žalbe tuženoj shodno čl. 10.9 ZSK i čl. 60.2 Aneksa ZSK. **6**
- Članovi 4. i 5. ZSK određuju ko može biti stranka u postupku pred SKVS. Na osnovu čl. 5.2.2.2 ZSK, tuženi može biti po izboru Agencije, preduzeće/korporacija ili Agencija koja deluju u ime dotičnog preduzeća/ korporacije. **7**
- SKVS može da doda kao tuženog svako lice za koje smatra nužnima ili prikladnima da imenuje ili prizna kao tuženu stranu kako bi se osigurala puna i potpuna presuda u takvom predmetu ili stvari. (čl. 5.2.2.5 ZSK). Za takvo pridruživanje stranke uslov je da postoji predmet ili pitanje koje već čeka na rešavanje kod SKVS. **8**
- Stoga, Opština jedino može biti dodata kao tužena ako u slučaju koji čeka na rešavanje pred SKVS već postoji [nekoliko] tuženi-h koji spada pod definiciju čl. 5.2 ZSK. SKVS nema nadležnost nad tužbom gde je Opština jedini tuženi u predmetu. **9**
- Jedini tuženi u konkretnom predmetu je Opština i SKVS nema nadležnost. **10**
- Postupak je načelno bio ureden Ured. UNMIK-a 2008/4 i AN UNMIK-a 2008/6; međutim, ZSK je stupio na snagu 1. januara 2012., čime je promenjena nadležnost SKVS. Nadležnost SKVS je propisno utvrđena na osnovu ZSK i njegovog Aneksa. **11**

- 12** Stoga, Žalbeno Veće će proslediti spise predmeta Osnovnom sudu u D., koji je nadležni sud.
- 13** U skladu sa tim, Žalbeno Veće je shodno čl. 10.10 ZSK odlučilo kao u dispozitivu.

☐☐☐☐☐☐

Kriterijum prihvatljivosti: ne osporavanje tvrdnji ne vodi do neprihvatljivosti

Pristup sudu; Sporne i nesporne činjenice; EKLJP čl. 6; Neprihvatljivost; Obaveštenje o nameri da se podnese tužba

Ured. UNMIK-a 2002/12 čl. 29.1, 29.3; AN UNMIK-a 2008/6 čl. 28.3, 28.2, 28.2(e)

1. Ako tužilac navodi da je on/ona obavestio KAP o nameri podnošenja tužbe a KAP to nije osporila, onda tužba ne može biti odbačena kao neprihvatljiva
2. Obaveza žalioaca da obavesti KAP unapred daje njemu dodatni teret što se tiče njegovog pristupa sudu i takva odredba stoga mora biti tumačena na ograničeni način.

Rešenje od 31 oktobra 2013. – ASC-10-0064 (Prvi stepen: Rešenje od 26 avgusta 2010. – SCC-09-0015)

Činjenično stanje i istorijat postupka: Dana 20 aprila 2010. godine, sudija pojedinac Sudskog Veća SKVS odbio je kao neprihvatljivu tužbu tužilje, rešenjem SCC-09-0015, tvrdeći da je tužilja obavestila Agenciju tek nakon što je tužba podneta, prema tome ne u skladu sa čl. 29.1 Ured. UNMIK-a 2002/12 u vezi sa čl. 28.3 i 28.2 AN UNMIK-a 2008/6. 1

Dana 17 septembra 2010. godine, tužilja (u daljem tekstu žalilja) izjavila je žalbu (pod nazivom zahtev za povraćaj u prethodno stanje) – samo na albanskom jeziku - SKVS na rešenje Sudskog Veća SCC-09-0015. Rešenjem predsedavajućeg sudije Sudskog Veća od 22 marta 2010. godine, usvojen je zahtev žalioaca za pomoć u prevodenju i za oslobađanje od plaćanja sudskih taksa. Žalbeno Veće je ex officio naložilo prevod podnesaka. 2

Žalilac je u podnesku tražio povraćaj u prethodno stanje (u daljem tekstu: žalbe) jer je ona pogrešno protumačila da je rok za izjavljivanje žalbe 3

istekao pošto je ona primila rešenje Sudskog Veća od svog zastupnika 7 septembra 2010. godine. Žalbeno Veće je utvrdilo da je zastupnik žalilje *BE* primio rešenje Sudskog Veća koja je predmet žalbe 7 septembra 2010. godine. Žalilja je tvrdila da je ona nameravala da obavesti Agenciju i da je obavestila Agenciju nakon što je tužba podneta, i prema tome ispunjava pravne uslove istaknute u čl. 29.3 Ured. UNMIK-a 2001/12. Ona je traži da Žalbeno Veće usvoji žalbu žalilje kao osnovanu i da poništi rešenje Sudskog Veća SCC-09-0015 od 26 avgusta 2010. godine.

- 4 Dana 2 novembra 2011. godine, žalbeno Veće izdalo je nalog o pojašnjenju tražeći od žalilje da pojasni ko je trenutno zastupa, da li je to advokat *BE* (zastupnik u postupku koji se vodi pred Sudskim Većem) ili g. *ML*, pisani dokaz da je punomoćje dato *BE* povučeno, overenu kopiju punomoćja, kojim se zastupniku dodeljuje punomoćje da zastupa žalilju pred SKVS; i pisani dokaz da je g. *ML* je član advokatske komore.
- 5 Nalog Žalbenog Veća uručen je žalilji 4 novembra 2011. godine. Žalilja je blagovremeno obavestila Žalbeno Veće da je ona povukla punomoćje dodeljeno njenim zastupnicima *BE* i g. *ML* i da je punomoćje dodelila advokatu *NU*.
- 6 *NU* je dana 30 novembra 2011. godine naloženo da podnese izjavu kojom potvrđuje da je on potvrdio i odobrio sadržaj originalne žalbe od 17 septembra 2010. godine i potkrepljujućih dokumenata.
- 7 Nalog je uručen *NU* dana 16 decembra 2011. godine. Nalogom od 12 decembra 2011. godine, Žalbeno Veće dozvolilo je *NU* da ispita spise predmeta.
- 8 **Pravno obrazloženje:** Žalba je prihvatljiva i osnovana. Žalbeno Veće odlučilo je da se usmeni deo postupka ne održi shodno čl. 64.1 Aneksa ZSK, i da ne dostavi tuženoj žalbu na odgovor shodno čl. 10.9 ZSK i čl. 60.2 Aneksa ZSK.

Obaveštenje Agenciji

- 9 Kako je već pojašnjeno sudskom praksom Žalbenog Veća (vidi ASC-09-0072, ASC-10-0050 itd.), obaveštenje Agenciji o nameri podnošenja tužbe je kriterij prihvatljivosti kako je istaknuto čl. 28.3 AN UNMIK-a 2008/6. Iako kriterij prihvatljivosti treba da se ispita ex officio na početku postup-

ka, a da tužena pritom nije uključena, sama tvrdnja tužioca da je obavještenje poslato je dovoljno, jer na tuženoj je da ne ospori činjenice koje je istakao tužilac, uključujući i pitanje o podnošenju obavještenja. Prema tome, ako tužilac tvrdi da je podneo valjano obavještenje, Sudsko Veće ne može da odbaci tužbu kao neprihvatljivu zbog nedostatka dokaza takvog obavještenja. Osim ako je tužba neprihvatljiva na drugim osnovama, tuženoj se mora omogućiti da zauzme stav u vezi sa traženim obavještenjem, zajedno sa meritumom predmeta time što će joj biti uručeni tužba i potkrepljujući dokumenti. U tom slučaju na tuženoj je da ospori činjenice istaknute u tužbi, uključujući pitanje o vremenu dostave obavještenja. Jedino ako tužena koju zastupa Agencija, ospori vreme prijema obavještenja, na tužiocu će biti da dokaže da je obavještenje podneto.

U ovom predmetu tužena nije u stanju da ospori obavještenje. Dana 18 februara 2009. godine, žalilac je podneo tužbu Sudskom Veću SKVS. Prema podnetim dokumentima, Agencija je obavještena o tužbu žalioaca 3 juna 2009. godine, što je gotovo četiri meseca nakon što je žalilac podneo tužbu SKVS. Žalilac prema tome nije postupio po čl. 29.1 Ured. UNMIK-a 2002/12 i čl. 28.2 (e) i 28.3 AN UNMIK-a 2008/6. Pod tim uslovima više nije potrebno da se uključi tužena.

10

Međutim, jasno je da od 3 juna 2009. godine, KAP bila svesna o postojanju tužbe i nije se odlučila da stupi u postupak kao zastupnik tužene. Imajući u vidu da je svrha odredbe o obavještenju da se Agencija obavesti o mogućim tužbama i da joj se omogućiti da deluju u ime DP, taj je cilj postignut. Pored toga, mora se uzeti u obzir da dužnost žalioaca da obavesti Agenciju unapred predstavlja dodatni teret njemu i njegovom pristupu pravdi i uslovna odredba mora da se protumači na jasan način. Uslovi u kojima Žalbeno veće smatra da je obavještenje neblagovremeno nije od važnosti za rešavanje tužbe.

11

Prema tome, odbijanje tužbe kao neprihvatljive nije bilo primereno. Ožalbeno rešenje ne stoji i mora da bude poništeno. Specijalizovano Veće će odlučivati u vezi sa tužbom, uzdržavajući se od bilo kakvog odbijanja na istoj osnovi.

12

Beleška urednika: Ovo rešenje dalje razvija jurisprudenciju u vezi uslova prihvatljivost, ASC-09-0072, ASC 10-0023 i ASC-10-0050.

8.

Neprihvatljivost daljih pravnih radnji protiv Rešenja Žalbenog Veća PKVS

Rešenje Žalbenog Veća; čl. 10.14 ZSK; Vanredni pravni lek; Neprihvatljivost; Zaštita zakonitosti; Zahtev za zaštitu zakonitosti

Aneks ZSK čl. 64.1; ZSK čl. 10.14; Ured. UNMIK-a 2008/4, 10.10; AN UNMIK-a 2008/6

Ni vanredni pravni lek ni žalba ne mogu biti korišćeni protiv rešenja Žalbenog Veća SKVS.

Rešenje od 31 oktobra 2013. – AC-I.-13-0094 (Predmet A: Presuda Opštinskog Suda u Prištini, Rešenje od 19 jula 2007. – C.br.1738/2007; Predmet B: Presuda od 27 decembra 2011. – SCA-08-0041; Predmet C: Presuda of 30 aprila 2013. – AC-I.-12-0055)

- 1 **Činjenično stanje i istorijat postupka:** Dana 9 avgusta 2013. godine državni tužilac podneo je zahtev za zaštitu zakonitosti Žalbenom Veću, smatrajući da je u presudama navedenim gore pod A, B i C, u ovoj pravnoj stvari, učinjena povreda zakonskih odredaba.
- 2 Državni tužilac zaključuje da navedene presude/rešenja treba da budu poništeni i predmet treba da bude vraćen na ponovni postupak nadležnom sudskom Veću SKVS.
- 3 **Pravno obrazloženje:** Zahtev za zaštitu zakonitosti koji je podneo državni tužilac je neprihvatljiv.
- 4 Na osnovu čl. 64.1 Aneksa ZSK, Žalbena Veće odlučilo je da ne održi usmenu raspravu.
- 5 Žalbena Veće smatra da su, na osnovu čl. 10.14 ZSK, sve presude i odluke Žalbenog Veća konačne i na njih se ne mogu uložiti dalje žalbe.

Pored toga, ZSK i Aneks istog zakona ne predviđaju nijedan vanredni pravni lek protiv takvih rešenja ili presuda Žalbenog Veća (takav vanredni pravni lek nije predviđen ni Ured. UNMIK-a 2008/4 ni AN UNMIK-a 2008/ 6).

Žalbeno Veće nalazi da je u predmetima o kojima je reč, navedenim gore pod A, B i C, već odlučeno i da su iscrpljeni svi pravni lekovi nakon rešenja Žalbenog Veća od 30 aprila 2013. godine, koje je postalo konačno istog dana. Shodno tome, zahtev za zaštitu zakonitosti, kao vanredni pravni lek, ne može se primeniti protiv takvih rešenja, te se, kao takav, odbacuje kao neprihvatljiv. **6**

Na osnovu napred navedenih argumenata i na osnovu čl. 10.10 ZSK, Žalbeno Veće odlučilo je kao u izreci ovog rešenja. **7**

Zahtev za zaštitu zakonitosti koji je podneo državni tužilac na osnovu odredaba ZPP u ime jedne stranke, može se primeniti kao vanredan pravni lek protiv konačne odluke nižestepenih sudova, ali ne i protiv konačne odluke Žalbenog Veća SKVS, budući da, kako je navedeno gore, čl. 10.14 ZSK-a sprečava tu mogućnost. **8**

⌚⌚⌚

9.

Žalbe protiv konačnih rešenja su neprihvatljive

Žalba; Konačno rešenje; Odricanje od prava na žalbu; Presudena stvar (res judicata); Neprihvatljiva žalba

ZPP čl. 176, 186; Aneks ZSK čl. 10.6, 10.7

“Žalbe” podnete protiv konačnih rešenja su neprihvatljive.

Rešenje od 19 decembra 2013. – AC-II.-12-0053 (Prvi stepen: Rešenje od 4 februara 2008. Opštinskog suda u M. – N.br.13/2008)

- 1 **Istorijat postupka i činjenično stanje:** Osporenim rešenjem Opštinskog suda u M. N.br.13/2008 od 14 februara 2008., po predlogu tužioca, gorepomenutom je priznato pravo na kupovinu stana koji se nalazi u bivšoj ulici „M T“ br... ulaz ..., sprat/..., ukupno kvadratnih metara ... Prema mišljenju suda, ovo rešenje izmenjuje ugovor o kupovini stana i predstavlja osnov za sticanje imovine.
- 2 Prethodno, tužilac je zaključio ugovor sa Radnom Organizacijom za Trgovinu građevinskog materijala D – P. Osnovna Organizacije Udruženog Rada, Sb – M., koja je dala stan na korišćenje.
- 3 Na raspravi održanoj 14 februara 2008., ovlašćeno lice tuženog nije osporilo predlog tužioca tokom izvođenja dokazima niti u završnoj reči.
- 4 Pošto tužena strana nije dala primedbe, sud je doneo ožalbeno rešenje i napisao je klauzulu umesto pouke o pravnom leku, koja glasi: „Ovo rešenje je konačno, pravosnažno od 14 februara 2008., pošto su se stranke odrekle prava na žalbu“.
- 5 Dana 28 marta 2012., KAP je podnela žalbu protiv konačnog rešenja, bez predstavljanja bilo kakvog dokaza po pitanju kada je KAP obavestena o ožalbenom rešenju.

- U odgovoru na nalog Žalbenog Veća, KAP je tvrdila da Regionalna kancelarija KAP-a u M. je obavještena o ovom rešenju dana 19 marta 2012., i da je postojala komunikacija, putem e-maila, između osobe pod imenom *M H*, zastupnik KAP-a i *H B*, „Direktor katastra“. 6
- Pravno obrazloženje:** Žalba KAP je neprihvatljiva. 7
- Shodno čl. 64.1 Aneksa ZSK, Žalbena Veće je odlučilo da ne održi usmenu raspravu u ovom postupku. 8
- Rešenje Opštinskog suda u M. N.br. ..., od 14 februara 2008., je postalo pravosnažno, istog datuma kada je doneto. Umesto pouke o pravnom leku, sud je napisao klauzulu o pravosnažnosti rešenja koja glasi: „Ovo rešenje je konačno, pravosnažno od 14 februara 2008., pošto su se stranke odrekle prava na žalbu“. 9
- Prema čl. 177.2 ZPP,
Do trenutka donošenja drugostepene odluke stranka može da povuče podnetu žalbu.
[urednik: Žalilac može povući svoju žalbu pred nego što drugostepeni sud donese presudu.] 10
- Zastupnik koji shodno punomoćju zastupa tuženu stranu nije opovrgao tužbu tokom rasprave pred prvostepenim sudom, prema tome, iskoristio je zakonsko pravo da se odrekne prava žalbe. 11
- Žalba KAP-a je podneta protiv pravosnažnog rešenja (presudena stvar), i kao takva odbija se kao neprihvatljiva. 12
- Žalbena Veće podseća KAP da je očigledno da je korišćenje pravnog leka „Žalbe“, čak i protiv pravosnažnog rešenja (res judicata), protivno zakonu i predstavlja zloupotrebu procesnih prava izazivajući odlaganje, i bespotrebno odlaganje i prolongiranje postupka. Ako KAP dalje nastavi [da postupa] protivno poverenju i savesnosti, da zloupotrebljava procesna prava, bez ikakve razumne šanse na uspeh a na štetu drugog koji zahteva pravdu pred ovim sudom, žalbeno Veće će primenjavati novčane kazne, ili čak i zakonske mere shodno čl. 10.2 ZPP. 13

- 14 KAP se takođe podseća da ponovljeno pozivanje na Rešenje SKVS SCA-07-0030 od 20 novembra 2007. nije prikladno i da to rešenje ne predstavlja trenutnu jurisprudenciju Žalbenog Veća, stoga procesna zloupotreba ne može biti opravdana pozivanjem na ovo zastarelo rešenje.

Beleška urednika: Ovo rešenje poništava rešenje SCA-07-0030 od 20 novembra 2007.

⌄-⌄-⌄

Čl. 70.4 Aneksa ZSK sadrži listu iscrpnih radnji i ne dozvoljava vraćanje predmeta Odboru za Likvidaciju da ponovo odlučuje prema svom nahodjenju

Iscrpne radnje; Važeći zakon; Oспорavanje Rešenje Uprave za Likvidaciju

Zakon o Udruženom Radu čl. 608; Aneks ZSK, čl. 70.4, 70.2

1. U postupcima protiv žalbi rešenja Odbora za Likvidaciju, čl. 70.4 Aneksa ZSK sadrži iscrpnu listu radnji – „potvrđivanje“, „ukidanje“ ili „menjanje“ ožalbenog rešenja – koje sud treba da preduzme.
2. Čl. 70.4 Aneksa ZSK ne ovlašćuje sud da vrati predmet Odboru za Likvidaciju da ponovo odluči prema svom nahodjenju. Sud će samostalno odlučiti o meritumu žalbe i odlučiće o dotičnom potraživanju.

Rešenje od 20 februara 2014. – AC-I.-13-0233 (prvi stepen: Presuda od 12 novembar 2013. – C-IV.-12-0039)

Činjenično stanje i istorijat postupka: Dana 4 decembra 2013., tuženi (žalilac) podneo je žalbu protiv presude Specijalnog Veća SKVS C-IV-12-0039 od 12 novembra 2013., osporavajući istu kao nepravilnu i neosnovanu. Prema žalioocu, rešenje Odbora za Likvidaciju nije nejasna, i ožalbenom presudom učinjena je povreda čl. 70.4 Aneksa ZSK i nije dozvoljeno prema zakonu vraćanje predmeta Odboru za Likvidaciju ponovno odlučivanje prema svom nahodjenju. 1

Ožalbenom presudom, Specijalno Veće SKVS je ukinulo rešenje Odbora za Likvidaciju, koje je, kako je navedeno, nejasno i zbunjujuće, u izreci i u obrazloženju. Odbor za Likvidaciju je odbila zahtev tužioca za naknadu neisplaćenih plata na osnovu toga što je zahtev zastareo 2

i nisu priloženi dokazi u cilju dokazivanja da je podneta žalba protiv rešenja o prekidu njegovog zaposlenja.

3 Dana 23 decembra 2013., Žalbeno Veće SKVS dostavilo je žalbu tužiocu za odgovor.

4 Dana 3 februara 2013., u svom odgovoru tužilac je naveo da je žalba KAP-a neosnovana, jer sadrži iste navode kao u ožalbenom rešenju. Tužilac navodi da je odbijanje KAP-a zasnovano na čl. 608. Zakona o Udruženom Radu, da tužilac navodno nije podneo nijedan dokaz u vezi njegovog prigovora na rešenje o prekidu radnog odnosa ili podnošenju zahteva.

5 Tužilac je dalje naveo da je dana 10 jula 1992., tužilac je još jednom podneo tužbu sa priloženim odgovorom kojim on osporava prekid njegovog radnog odnosa. On je naveo da je iscrpeo sve pravne lekove u vezi njegovog otpuštanja sa posla.

6 **Pravno obrazloženje:** Žalba je osnovana.

7 Žalbeno veće SKVS je odlučilo da ne održi usmenu raspravu u ovom postupku, shodno čl. 64.1 Aneksa ZSK.

8 Žalbeno Veće smatra da nijedna odredba važećeg zakona u SKVS ne određuje mogućnost vraćanja na ponovno odlučivanje prema svom nahodjenju (Odboru za likvidaciju) predmeta koji moraju biti rešavani u skladu sa zahtevom stranke protiv rešenja Odbora za Likvidaciju.

9 Ožalbenom presudom, Specijalno Veće SKVS je odlučilo da vrati predmet na ponovno suđenje Odboru za Likvidaciju, ne zasnivajući takvu odluku na nijednoj pravnoj odredbi.

10 Postupci u vezi žalbi protiv rešenja Odbora za Likvidaciju su regulisani čl. 70. Aneksa ZSK. Stav 4. ovog člana je odredba sa iscrpnom listom, koja ne daje druge mogućnosti sudu osim „potvrđivanja, ukidanja ili menjanja rešenja Odbora za Likvidaciju“. Specijalno Veće SKVS je poništilo rešenja upravnog organa (Odbora za Likvidaciju), na osnovu toga sto je gorepomenuto rešenje bilo nejasno i nedosledno“. U tom

pogledu, Specijalno Veće SKVS je trebalo da odluči o meritumu žalbe, a ne da isto prosledi na „ponovno razmatranje“. Sudsko upućivanje na ponovno razmatranje kod upravnog organa nije uslov čl. 70.4 Aneksa ZSK. Sporna stvar nije upravno pitanje koje treba biti rešeno na osnovu zakona o upravnom sporu, na osnovu koga sud može, između ostalog, da vrati pitanje na ponovno razmatranje pred upravni organ. Ovo je suštinsko pitanje nadležnosti SKVS, i mora biti načelno rešeno u upravnom postupku KAP Odbora za likvidaciju, a kada su pravni lekovi stranke u administrativnom postupku iscrpljeni, shodno čl. 70.2 Aneksa ZSK pokreće se postupak za likvidaciju pred Specijalnim Većem SKVS. Veće mora doneti rešenje o „potvrđivanju“, „ukidanju“ ili „menjanju“ osporenog rešenja. Svojom specifičnom prirodom, ova odredba ne daje sudu ovlašćenje da stvar vrati administrativnom organu kao što je slučaj sa upravnim sporovima, nego treba da samostalno odluči o meirutmu žalbe i da odluči o dotičnoj tužbi.

Kao posledica toga, i takode zarad drugih procesnih razloga u vezi donošenja odluke od strane Specijalnog Veća (u potpunosti procesna stvar je odlučena presudom) napadnuta „presuda“ ne može da stoji kao takva, stoga, ista se ukida i predmet se vraća na ponovno suđenje [Specijalnom Veću]. **11**

Specijalno Veće je trebalo da odluči o ponovnom suđenju u vezi merituma žalbe, tražeći od stranaka da preciziraju i pojasne stvari koje su nejasne Specijalnom Veću. **12**

Nadležnost Opštinskog Suda (sada Osnovnog Suda) nakon stupanja na snagu ZSK

Prosleđen predmet; Nadležnost Opštinskog Suda (sada Osnovnog Suda); Vraćeno na ponovno suđenje.

ZPK čl. 10.9, 4.4(i); Aneks ZSK čl. 60.2

Ako sud kojem je predmet prosleđen, nakon stupanja na snagu ZSK, nije doneo nikakvu materijalnu odluku (materijalnom odlukom se treba smatrati zakazivanje glavne rasprave) s obzirom na tu stvar, taj sud više nema nadležnost nad tom stvari i vratiće svu relevantnu dokumentaciju i predmetne spise u SKVS.

Rešenje od 27 februara 2014. – AC-II.-12-0169 (prvoi stepen: Presuda od 21 maja 2012. – Opštinskog suda u M. C.br.278/06)

- 1 **Činjenično stanje i istorijat postupka:** Dana 19 jula 2006., tužilac je podneo tužbu pred SKVS, traživši pravo vlasništva nad katastarskim parcelama br. ... u površini od ... ha „A. e B.“, katastarska parcela broj ... „F.“ površine ... ha, katastarska parcela broj ... u „S“ površine od ... ha, katastarska parcela ... „S“ površine ... ha i katastarska parcela broj ... u „S“, površine ... ha, svaka katastarska parcela registrovana po posebdovnom listu ...
- 2 SKVS, svojim rešenjem SCC-06-0334 od 10 oktobra 2006., prosledila je predmet Opštinskom sudu u M., sa pravom podnošenja žalbe pred SKVS.
- 3 Dana 29 marta 2007., pred Opštinskim sudom, prva grupa umešača *J M, H M, N M, Z M i S M*, sve zastupa advokat *A M*, podnela je zahtev za uključivanje u predmet jer su imali [zajedničku] imovinu i pravni interes u vezi predmeta spora ove tužbe.

- Dana 7 novembra 2009., tužilac je podneo dodatak tužbi i tražio da se kao tuženi u tužbi priključe *MR M, Z O M, V M, Sa M, H M i N M*. 4
- Dana 21 maja 2012., Opštinski sud u M., u presudi C.br. ..., utvrdio je tužiocu pravo vlasništva u vezi katastarskih parcela br. ... ukupne površine ha, i katastarske parcele br. ... površine ...ha, prema posedovnom listu ..., katastarska zona M. 5
- Žalbe su podneli: KAP dana 11 jula 2012. godine, koja je dopunjena dana 31 decembra 2013. godine, umešači *J M, H M, N M, Z M i Sb M* su dana 19 jula 2012. godine i na kraju umešači *Z M i M M* dana 20 jula 2012. godine. 6
- U svojim žalbama žalioци su osporili nadležnost Opštinskog suda u vezi sporne stvari i osporili su činjenično stanje na kojem je zasnovana ožalbeno presuda. Žalioци su tražili poništavanje presude i ponovno suđenje pred SKVS. 7
- Žalba prvog žalioца pred SKVS je registrovana pod broj AC-II-12-0184. Rešenjem Žalbenog Veća od 23 novembra 2012., žalba u predmetu je pridružena predmetnoj žalbi u predmetu – AC-II-12-0169. 8
- Nalozima Žalbenog Veća od 13 septembra 2012., naloženo je svim žalioцима da poštuju redovan žalbeni postupak i svaki žalilac je ispoštovao formalnosti. 9
- Pravno obrazloženje:** Žalbe su prihvatljive i osnovane. 10
- Na osnovu čl. 64.1 Aneksa ZSK, Žalbeno Veće je odlučilo da ne održi usmenu raspravu o ovom predmetu i izostavilo je dostavljanje žalbi tuženoj strani shodno čl. 10.9 ZSK i čl. 60.2 Aneksa ZSK. 11
- Presuda Opštinskog suda u M. se teba poništiti. 12
- Meritum žalbi i ocena Žalbenog Veća 13
- Ožalbeno presuda ne stoji, jer na osnovu spisa predmeta ispada da Opštinski sud nije imao nadležnost u vezi ove tužbe u vreme kada je odlučivao po tužbi. Ova postupak je nevažeci.

- 14 Rešenjem SKVS od 10 oktobra 2006. godine tužba je prosleđena Opštinskom sudu u M. sa pravom za podnošenje žalbe pred SKVS. Opštinski sud nije uspeo da reši predmete do maja 2012., pet meseci nakon stupanja na snagu ZSK dana 1 januara 2012.
- 15 Čl. 4.4(i) ZSK pojašnjava da u vezi bilo koje tužbe, stvari predmeta ili postupka...
Upućen pre stupanja na snagu ovog zakona: ako sud kojem je predmet prosleđen, danom stupanja na snagu ovog zakona, nije doneo nikakvu materijalnu odluku s obzirom na tu stvar, taj sud više nema nadležnost nad tom stvari i vratiće svu relevantnu dokumentaciju i predmetne spise Specijalnoj komori.
- 16 Opštinski sud u M. je odlučio presudom od 25 maja 2012., više od pet meseci nakon stupanja na snagu ZSK. Opštinski sud nije trebao da sudi po ovoj tužbi i morao je da vrati predmet SKVS radi rešavanja.
- 17 Na osnovu ovih razloga i shodno čl. 4 ZSK i čl. 5 ZSK, SKVS je od maja 2012. godine i nakon toga imala isključivu nadležnost u vezi tužbe. Postupak pred Opštinskim sudom je nevažeći i presuda je poništena.
- 18 Na osnovu ovih nalaza i shodno čl. 10.10 ZSK odlučeno je kao u dispozitiv ovog rešenja.

⌚-⌚-⌚

12.

Ne postojanje nadležnosti u odnosu na deoničarska društva

Nadležnost; DD; Vratiti na ponovno suđenje; Tuženi

ZSK čl. 4, 5, 4.1.1.4, 2; Zakon o KAP2008 čl. 3, 5.1(a) (i)

Ako je deoničarsko društvo jedini tuženi, SKVS nema nadležnost i predmet se odbacuje.

Rešenje od 16 aprila 2014. – AC-II.-13-0030 (prvi stepen: Rešenje Opštinskog suda u P. od 20 septembra 2011. – C.br.163/2008)

Činjenično stanje i istorijat postupka: Dana 10 oktobra 2011., tužilac (žalilac) podneo je žalbu protiv rešenja Opštinskog suda u P., kojim se sud oglašava nenadležnim i prosleđuje predmet u SKVS radi daljeg postupanja kao nadležnom sudu. 1

Žalilac tvrdi da SKVS nema nadležnost u vezi ove pravne stvari, jer je stranka u ovom slučaju DD, a prilikom Većanja i odlučivanja sud nije razjasnio ovu bitnu činjenicu. 2

Tužba u ovoj pravnoj stvari je podneta Opštinskom sudu u P. dana 3 septembra 2008, kojom se traži utvrđivanje vlasništva u vezi poslovne prostorije za koju tužilac tvrdi da je stekao na osnovu ugovora o zajedničkom ulaganju finansijskih sredstava zaključenim sa Samoupravnom interesnom zajednicom za stambena pitanja u P., br. ..., od 8 juna 1984. Ovaj ugovor je overen 2006. godine u Opštinskom sudu u S., [sada Federacija Bosne i Hercegovine]. 3

U svom odgovoru od 18 februara 2014., podnetom u vezi žalbe, KAP nije podnela nijedan dokaz, izuzev deklarativnog aspekta, da je tužena DP „S K“ pod upravom KAP. 4

Pravno obrazloženje: Žalba je osnovana. 5

- 6 Shodno čl. 64.1 Aneksa ZSK, Žalbeno Veće je odlučilo da izostavi usmeni deo postupka.
- 7 Nadležnost SKVS je regulisana čl. 4. ZSK, dok čl. 5. ZSK određuje ko može biti tužilac i tuženi u postupku pred SKVS.
- 8 Čl. 4.1.1.4 ZSK glasi da SKVS ima isključivu nadležnost nad *tužbama protiv preduzeća ili korporacije koji su navodno nastali tokom ili pre vremena kada su takvo preduzeće ili korporacija bili predmet upravne nadležnosti KPA ili Agencije.*
- 9 Prema čl. 2. ZSK, izraz „Preduzeće“, korišćen u ovom zakonu, ima značenje navedeno u čl. 3. Zakona KAP2008. Čl. 3. ovog zakona definiše da izraz „preduzeće“ znači preduzeće nad kojim Agencija ima ovlašćenja shodno članu 5.1(a)(i) ovog zakona.
- 10 Prema čl. 5.1 (a) (i) Zakona o KAP2008, predviđeno je da, *Agencija ima isključivu administrativnu nadležnost nad preduzećima u društvenom vlasništvu, bez obzira da li su ona podvrgnuta transformaciji.*
- 11 U konkretnom predmetu, u postupku pred Opštinskom sudu u P., stranke u postupku su jedno fizičko lice u svojstvu tužioca i preduzeće iz S., Federacija Bosne i Hercegovine.
- 12 U svom odgovoru podnetom protiv žalbe tužioca, KAP navodi da je ova aktiva pod upravom KAP i slaže se sa ožalbenim rešenjem koje je, kako navodi, pravilno i zakonito. KAP ne predstavlja nijedan dokaz, koji bi zadovoljio sud, da je ova aktiva pod njenom upravom.
- 13 S druge strane, žalilac je podneo dokaze, kao što su: ugovora o spajanju finansijskih sredstava zaključenim sa Samoupravnom interesnom zajednicom za stambena pitanja i „S-K“ iz S [sada Federacija Bosne i Hercegovine], potvrda koja se tiče ovog spajanja – zahtevano od KPA od 4 maja 2006., kupoprodajni ugovor zaključen 27 juna 2006. godine između tužioca i „S K“ u vezi sporne poslovne prostorije. Na osnovu potvrde iz Registra suda, br. ..., od 4 juna 2008., očigledno je da je tuženi registrovan kao DD.

Shodno čl. 5.1(a)(i) Zakona o KAP2008, KAP ima zakonsko ovlašćenje da upravlja samo DP, bez obzira da li su ona prošla postupak transformacije, koja su na Kosovu. Ova odredba ne ovlašćuje KAP da upravlja preduzećima koja su van Kosova, čak i kada su takva preduzeća društvena. **14**

U konkretnom predmetu, očigledno je da tuženi nije uključen u iznad navedenoj odredbi; stoga, ne može biti stranka u postupku pred SKVS. **15**

Na osnovu činjenica izloženih iznad, ali takode i na osnovu dosadašnje jurisprudencije Žalbenog Veća, kada su stranke u postupku preduzeća koja nisu iz Kosova (vidi: AC-II-12-2012, AC-II-12-0058 i dr.), Žalbeno Veće nema nadležnost da rešava takve predmete; stoga, žalba tužioca je osnovana a predmet treba biti rešavan pred Opštinskim sudom u P. **16**

Na osnovu navedenih razloga i shodno čl. 10.10 ZSK, odlučeno je kao u dispozitivu. **17**

⌘⌘⌘

Protiv rešenja i presuda Žalbenog Veća, Zahtev za Zaštitu Zakonitosti nije prihvatljiv

Zahtev za zaštitu zakonitosti; Vanredni pravni lek; Rešenje Žalbenog Veća; Presuda Žalbenog Veća; Čl 10.14 ZSK; Zaštita zakonitosti

ZSK čl. 1.3, 10.14; ZPP čl. 245, 247; ZS čl. 21, 22.1.2;

1. Zahtevi za zaštitu zakonitosti predstavlja razmatranje, od strane Vrhovnog suda, konačnog rešenja donetog od strane bilo kog nižeg suda (prvostepenog ili drugostepenog suda) da bi se ispravila određena bitna povreda procesnih pravila ili pogrešna primena materijalnog prava.
2. Rešenja donešena od strane prvostepenog Veća SKVS, koje je postalo pravosnažno zato što žalba nije podneta pravovremeno, može se smatrati kao rešenje doneto od strane nižeg suda pa shodno tome ono se uključuje u delokrug zahteva za zaštitu zakonitosti.
3. SKVS je deo Vrhovnog suda Kosova. Dakle, rešenja i presude doneti od strane Žalbenog Veća SKVS nisu doneti od strane nižeg suda, nego samog Vrhovnog suda.

Rešenje od 12 septembra 2014. – AC-I-14-0077 (Drugostepeni: Presuda od 13 septembra 2012. – ASC-09-0084; Prvi stepen: presude od 15 oktobra 2009. - SCC-05-0080, SCC-06-0029, SCC-06-0470, SCC-06-0482, SCC-06-0524)

- 1 **Činjenično stanje i istorijat postupka:** Dana 23 oktobra 2012, podnosilac zahteva je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti, protiv presude Žalbenog Veća SKVS, ASC-09-0084 od 13 septembra 2012.
- 2 U svom zahtevu, žalilac je naveo pogrešnu primenu materijalnog prava i predlaže Žalbenom Veću da poništi presudu Žalbenog Veća

ASC-09-00084 od 13. septembra 2012. i presude prvostepenih Veća SCC-05-0080, SCC-06-0029, SCC-06-0470, SCC-06-0482, SCC-06-0524, sve od 15 oktobra 2009., i vrati predmet na ponovno suđenje.

Pravno obrazloženje: Zahtev za zaštitu zakonitosti je neprihvatljiv. 3

Shodno čl. 10.14 ZSK, sve presude i rešenja Žalbenog Veća su konačne i na njih se ne mogu uložiti dalje žalbe. Žalba je redovni pravni lek (Poglavlje XIII ZPP). 4

ZSK i Aneks istog zakona ne sadrže referencu u vezi nekog vanrednog pravnog leka protiv rešenja ili presuda Žalbenog Veća. Takav vanredni pravni lek nije predviđen ni Ured. UNMIK-a 2008/4, niti AN UNMIK-a 2008/6. 5

Iako ovaj propust ne mora da znači da je volja zakonodavca da isključujući sve vanredne pravne lekove iz postupka pred SKVS, Žalbeno Veće smatra da zahtev za zaštitu zakonitosti nije prihvatljiv protiv rešenja i presuda Žalbenog Veća SKVS. 6

Zahtevi za zaštitu zakonitosti predstavlja razmatranje, od strane Vrhovnog suda, konačnog rešenja donetog od strane bilo kog nižeg suda (prvostepenog ili drugostepenog suda) da bi se ispravila određena bitna povreda procesnih pravila ili pogrešna primena materijalnog prava (kao u članovima 245 i 247 ZPP i čl. 22 stav 1.2 ZS. 7

Čl. 22 stav 1.2 ZS, jasno navodi da je Vrhovni sud (uključujući i njegovu odeljenja) 8

nadležan za zahteve za vanredna pravna sredstva protiv pravosnažnih odluka sudova Republike Kosova, kao što je predviđeno zakonom

Shodno čl. 1.3 ZSK i čl. 21 ZS, SKVS je deo Vrhovnog suda Kosova.

Rešenja doneta od strane sudskih Veća (koja su zvana prvostepena Veća SKVS pre 1 januara 2012.), Specijalno Veće, podVeća ili sudije pojedinca SKVS, koja su postala pravosnažna jer na njih nije pravovremeno uložena žalba, mogu se, u skladu sa specijalnom organizacijom SKVS, smatrati kao doneta od strane nižeg suda i stoga spadaju u delokrug zahteva za zaštitu zakonitosti. Međutim, u konkretnom pred- 9

metu na presude i rešenja sudskih Veća izjavljen je redovni pravni lek u skladu sa odredbama ZSK. U vezi ovih žalbi, Žalbeno Veće je donelo konačne presude. Pa zato presude sudskih Veća ne podležu razmatranju prema zahtevu za zaštitu zakonitosti.

- 10 Rešenja i presude donete od strane Žalbenog Veća SKVS nisu donete od strane nižeg suda, nego od strane samog Vrhovnog suda. Zahtev za zaštitu zakonitosti je namenjen kada Vrhovni sud razmatra rešenje doneto od strane nižeg suda, a ne kao razmatranje sopstvenog rešenja. Shodno tome, rešenja doneta od strane Žalbenog Veća su izuzeta iz delokruga zahteva za zaštitu zakonitosti.
- 11 Dakle, zahtev za zaštitu zakonitosti, podnet protiv konačne presude Žalbenog Veća ASC-09-0084 od 13 septembra 2012. i presude sudskih Veća SCC-05-0080, SCC-06-0029, SCC-06-0470, SCC-06-0482, SCC-06-0524, sve od 15 oktobra 2009., mora biti odbačen kao neprihvatljiv.
- 12 Iz ovih razloga odlučeno je kao u dispozitivu.

⌘⌘⌘

Protiv rešenja i presuda Žalbenog Veća, Revizija nije prihvatljiva

Zahtev za reviziju; Vanredni pravni lek; Rešenje Žalbenog Veća; Presuda Žalbenog Veća; Čl. 10.14 ZSK

ZPK čl. 1.3, 10.6, 10.14; ZPP čl. 211.1, 212, 214, 229; ZS čl. 21, 22.1.3

1. Revizija znači razmatranje presude, od strane Vrhovnog suda, koju je doneo drugostepeni sud a koja ne podleže daljoj žalbi, radi ispravljanja bitne povrede proceduralnih pravila ili pogrešna primena materijalnog prava.
2. Odluke i presude Žalbenog Veća ne mogu biti predmet revizije, jer nisu donete od strane drugostepenog suda, nego od strane samog Vrhovnog suda.

Rešenje od 12 septembra 2014. – AC-I.-14-0078 (Drugostepeni: Presuda od 13 septembra 2012. – ASC-09-0084)

Činjenično stanje i istorijat postupka: Dana 18 oktobra 2012., podnositelj zahteva je tražio Reviziju presude Žalbenog Veća SKVS, ASC-09-0084 od 13 septembra 2012., koju je primio dana 28 septembra 2012. 1

Podnositelj zahteva je naveo da je sud načinio povredu ZPP, jer odredba nije razumljiva i u suprotnosti je sa razlozima presude i zato što postoji protivrečnost u ocenjivanju odlučujućih činjenica. Dalje, on je mišljenja da sud zadužen za odlučivanje u ovoj stvari zapravo krivični sud. 2

U njegovom zahtevu za Reviziju, podnositelj zahteva predlaže SKVS poništavanje napadnute presude i odbijanje tužbe kao neosnovane, ili vraćanje predmeta na ponovno suđenje drugom nadležnom sudu. 3

Pravno obrazloženje: Zahtev za Reviziju je neprihvatljiv. 4

- 5 Shodno čl. 10.14 ZSK, sve presude i odluke Žalbenog Veća su konačne i na njih se ne mogu uložiti dalje žalbe. Žalba je redovni pravni lek (Poglavlje XIII ZPK).
- 6 ZSK i njegov Aneks ne sadrže reference u vezi bilo kakvog pravnog leka protiv odluke ili presude Žalbenog Veća SKVS. Takav pravni lek takođe nije predviđen ni Ured. UNMIK-a 2008/4, niti AN UNMIK-a 2008/6.
- 7 Iako ovaj propust ne mora da znači da je volja zakonodavca da isključi sve vanredne pravne lekove iz postupka pred SKVS, Žalbeno Veće smatra da Revizija nije prihvatljiva protiv rešenja i presuda Žalbenog Veća SKVS.
- 8 Revizija predviđa da Vrhovni sud razmotri presudu donetu od strane drugostepenog suda koja ne podleže daljoj žalbi (čl. 229 ZPP), radi ispravljanja bitne povrede proceduralnih pravila ili pogrešne primene materijalnog prava (kao u čl. 211.1, 212 i 214 ZPP i čl. 22.1.3 ZS).
- 9 Shodno čl. 1.3 ZSK i čl. 21. ZS, SKVS je deo Vrhovnog suda Kosova. Čl. 22.1.3 ZS, jasno navodi da je Vrhovni Sud (uključujući i njegova specijalna odeljenja)
nadležan za odlučivanje po Reviziji protiv drugostepenog rešenja sudova u vezi spornih pitanja, kao što je predviđeno zakonom.
- 10 Rešenja i presude Specijalnog Veća, podVeća ili sudije pojedinca SKVS su, u skladu sa organizacijom SKVS, prvostepena rešenja i presude na koje postoji pravo žalbe (čl. 10.6 ZSK). Stoga, one su isključene iz delokruga Revizije.
- 11 Presuda doneta od strane Žalbenog Veća SKVS su isključene iz delokruga Revizije takođe. Rešenja i presude Žalbenog Veća ne donosi drugostepeni sud, nego sam Vrhovni sud. Revizija je tako konstruisana da Vrhovni sud preispituje presudu, koja je doneta od strane nižeg suda, a ne preispituje sopstvene presude. Kao posledica toga, presude i rešenja Žalbenog Veća ne mogu biti predmet revizije.
- 12 Stoga, zahtev tuženog za Reviziju protiv konačne presude Žalbenog Veća ASC-09-0084 od 13 septembra 2012. godine se odbacuje kao neprihvatliv.
- 13 Iz ovih razloga odlučeno je kao dispozitivu.

Negeneralno isključivanje primenjivosti zakona koji su stupili na snagu nakon 22 marta 1989./Uloga Radničkog saveta u Procesu Privatizacije/Procena imovine DP

Osnivanje DD/DOO; Primenljivost zakona donetih nakon 22 marta 1989; Transformacija društvenog kapitala DP u DD

ZP čl. 94, 100, 36.1, 47.1, 50; Zakon o Društvenom Kapitalu čl. 4, 1b(2), 1b, 2a; Zakon o Prometu i Raspolaganju Društvenim Kapitalom čl. 4; ZSK čl. 10.10; Ured. UNMIK-a 1999/24

1. Ako zakon donesen nakon 22 marta 1989. godine ne sadrži elemente diskriminacije – kao što je Zakon o društvenom kapitalu od 20 avgusta 1990. – može se utvrditi da je primenjiv u skladu sa Ured. UNMIK-a 1999/24, što je bilo uzrokovano diskriminatorskom prirodom određenog kasnijeg zakonodavstva SFRJ.
2. Radnički savet DP ima isključiva ovlašćenja da odluči o pokretanju procesa privatizacije putem transformacije. Međutim, kao stranka privatizacije, Radnički savet nema ovlašćenja da odluči u vezi vrednosti kapitala koji će se prikupiti raspodelom deonica.
3. Bilans stanja nije zamena za pravilnu procenu imovine DP.
4. Čak i da Agencija za procenu vrednosti nije postojala ili nije bila dostupna kada je Radnički savet usvojio odluku o transformaciji, to ne daje pravnu vrednost odluci Radničkog saveta da zameni zvaničnu procenu sa bilo kakvim drugim izveštajem.
5. Procena usvojena od strane akreditovane Agencije za procenu vrednosti čini vrstu administrativnog akta. Kao opšti princip, nijedna osoba – fizičko ili pravno lice – nema pravo da svojevoljno zameni administrativni akt.

6. Transformacija je višefazni proces gde se validnost svakog koraka određuje validnošću prethodnih koraka. Suštinski propust u jednoj fazi čini ceo proces ništavnim čak i da se ne javi drugi propust.

Rešenje od 18 septembra 2014. – AC-I.-14-0102 (prvi stepen: Rešenje od 7 marta 2014. – SCC-08-0124)

1 **Činjenično stanje i istorijat postupka:** Dana 5 maja 2008., tužilac je podneo tužbu kod SKVS kojim je tražio da bude priznat kao DD sa 100 odsto deonica, dostavljajući dokaze za period od 1991. do 2003 .go-dine. Dana 27 marta 2013., tužilac je podneo zahtev kojim menja tužbu, tako što povlači tužbu protiv KPA i sada traži samo 58% deonica.

Odgovor KAP-a

2 Dana 30 oktobra 2013., KAP je podnela odgovor na tužbu i navela je sledeće: na osnovu dodatne dokumentacije dostavljene od strane tužio-ca, može se zaključiti sledeće:

- i) Nije izvršena procena društvenog kapitala pre procesa transformacije.
- ii) U spisima predmeta ne postoje dokazi u vezi isplate deonica koristeći se bankovnim računom kompanije kao što se zahteva ZP (Zakon 77/88 čl. 94. i čl. 100).
- iii) Interne deonice su registrovane na osnovu ogromne povišice plata za radnike sa retroaktivnim dejstvom.
- iv) Nije predstavljen finansijski dokumenat koji dokazuje finansijske transformacije od društvenog preduzeća u deoničarsko društvo.
- v) Nije predstavljen dokaz o izvršenim investicijama u preduzeću kao rezultat prodaje kapitala.
- vi) Nisu predstavljeni dokazi o izvršenoj isplati deonica što predstavlja jedan od glavnih uslova validnosti transformacije.
- vii) KAP je predložila SKVS da odbije tužbu tužioca kao u potpunosti nezasnovanu na zakonu.

Protiv-odgovor tužioca

3 Dana 26 decembra 2013., tužilac je odgovorio na podnesak KAP-a. Prema tužiocu, proces transformacije se odvijao na sledeći način:

1. Odluka Radničkog saveta o transformaciji preduzeća u DD ili DOO.

90-tih godina DP kao preduzeće u društvenom vlasništvu je bilo u stanju da obrazuje DD ili DOO shodno čl. 36.1 Zakona o Preduzećima (ZP) koji glasi:

Jedan ili više društvenih pravnih lica mogu osnovati deoničarsko društvo ili društvo sa ograničenom odgovornošću, kao preduzeće u društvenom vlasništvu.

Prema čl. 47.1 ZP, organ upravljanja DP, će biti radnički savet, ili upravni organ koji odgovara njemu po položaju i funkciji. Radnički savet donosi odluke većinom glasova svih članova radničkog saveta, ako podzakonskim aktima DP-a za odlučivanje o pojedinim pitanjima nije određena druga kvalifikovana većina (čl. 50 ZP).

2. Sudsko rešenje doneto od strane Privrednog suda u Đ.

3. Procena društvenog kapitala Preduzeća.

Na osnovu čl. 4 Zakona o Društvenom Kapitalu, pri donošenju odluke o prodaji preduzeća u celini ili dela preduzeća, i o konverziji duga, organ upravljanja preduzećem ili korporacija, će nastaviti od izvršene procene vrednosti tog preduzeća. Procenu preduzeća vrši zakonom ovlašćena agencija.

U stvari, Srbija nikad nije osnovala akreditovanu agenciju za vršenje procene. Međutim, neophodne procene su zvanično odobravane od strane nadležnog suda.

4. Rešenje o izdavanju i dodeljivanju internih deonica.

DP može da izda deonice putem prodaje deonica prenoseći pravo vlasništva. Izdavanje deonica je regulisano Zakonom o Hartijama od Vrednosti.

Prema čl. 1b(2) Zakona o Društvenom Kapitalu interne deonice dobijaju svojstvo deonica navedene u Zakonu o Hartijama od Vrednosti, pod uslovom da su uplaćene u celini i da su ispunjeni ostali uslovi utvrđeni tim zakonom. Međutim, zaposleni su imali pravo na raspodelu 30% deonica bez naknade, plus dodatni iznos postotaka na osnovu godina staža (plus 1 % za svaku godinu radnog staža).

5. Dokazi da su deonice plaćene od strane deoničara.

9 *E* DD je nakon toga postalo vlasnik identifikovane imovine. U generalnom, samo mašinerija, zgrade i blisko povezano zemljište je transformisano, dok poljoprivredno zemljište nije uključeno.

10 Najkorisnija analiza kao osnov za razumevanje predmeta je izuzetan izveštaj pripremljen od strane tima koji čine tri advokata koja deluju u ime prethodnika KPA. Ovaj izveštaj od 17 stranica (priložen u ovom predmetu) obezbeđuje pravni osnov i istorijat postupka koji je neophodan da bi se razumeli navodi.

11 Dana 20 avgusta 1990, Zakon o Društvenom Kapitalu je donet u SFRJ. Iako je dan donošenja ovog zakona nakon 22 marta 1989., datum propisan Ured. UNMIK-a 1999/24 (o zakonima koji važe na Kosovu), ovo je zakon koji je važio tokom ranih 90-tih i registracija kompanija koja je izvršena 1990.-1991. je zakonita. Ured. UNMIK-a 1999/24 je bila neophodna zbog diskriminatorске prirode naknadnog SFRJ zakonodavstva. Mora se naglasiti da je Zakon o Društvenom Kapitalu iz 1990. godine ne sadrži elemente diskriminacije.

12 Ovaj zakon je primenjivan širom Jugoslavije ali njegova implementacija je počela u Đ., Kosovo, što je bila u kratkom periodu najaktivnije poslovna oblast do uvedena privremenih mera Miloševića i mešanja u proces.

13 Tužilac uz dužno poštovanje traži od SKVS da donese presudu kojom se potvrđuje da *E* je zakonski obrazovano DD i 58% deonica su privatnog vlasništva čiji su vlasnici 185 deoničara koji su plaitli za deonice. Preostalih 42% deonica su društveno vlasništvo i pod upravom KAP-a.

Presuda Specijalnog Veća

14 Dana 7 marta 2014., Specijalno Veće je donelo presudu SCC-08-0124, kojom odbija tužbu tužioca kao neosnovanu.

15 U obrazloženju ove presude, navedeno je da sporna tužba po svojoj prirodi deklaratorna. Predmet parnice je tačan odgovor na pitanje: „da li je *E* DP iz Đ. zakonito transformisano u DD i da li je 58% njegovog kapitala dodeljeno u privatno vlasništvo deoničara“. Vremenski peri-

od navedene transformacije počeo je 23 aprila 1991. godine i morao je da se završi u bilo koje vreme tokom 90-tih godina pre raspoređivanja Međunarodne Administracije na Kosovu.

E je u početku organizovano kao poslovni sistem koji obezbeđuje različite tipove proizvodnje i usluga. Dana 19 marta 1990. godine sistem je podeljen u šest subjekta i samo jedan od njih – kompanija tužioca – sačuvao je ime *E*. Novi *E* subjekat je tražio da obezbedi upravno-pravne i administrativne usluge za preostalih pet. Dana 23 aprila 1991., Radnički savet svih šest subjekata je odlučio (rešenje br. ..., od 30 aprila 1991.) da ih transformiše u DD. Nakon što je 30 aprila 1991. godine Radnički savet *E* subjekta doneo rešenje o transformaciji i reorganizaciji. Ovim rešenjem osnovana je nova upravna struktura kao i opcija za svih 185 radnika da kupe deonice kompanije putem interne pretplate. Veće je takođe odlučilo o iznosu kapitala koji treba da se transformiše - ... dinara. Kako rešenje glasi, ova vrednost je direktno uzeta iz zadnjeg bilansa subjekta. Istog dana isti radnički savet je doneo rešenje br. ... o izdavanju internih deonica. Ovim rešenjem svi zaposleni su obavesteni o njihovom pravu da dobiju deonice umesto plata.

16

Kasnije, podnesak za registraciju je podnet nadležnom sudu – Privrednom sudu u Đ. Dana 20 juna 1991. ovaj sud je doneo rešenje kojim se usvaja zahtev za unošenje promena u registru preduzeća, odnosno – promene u statusu preduzeća *E* i osnivanje društva deoničara. Ime pod kojim je novoformirano preduzeće trebalo da funkcioniše bilo je „DP za promet usluga informatike i marketinga *E*, DD u Đ.“. Ime je trebalo da reflektuje prelazni status subjekta, jer registracija nije finalizirala proces transformacije. Ovaj proces je zatim trebao da se nastavi aktulnom kupovinom deonica.

17

Radnički savet DP ima isključivu nadležnost da odlučuje o pokretanju procesa privatizacije putem transformacije. Međutim, kao stranka u privatizaciji zaposleni nisu imali pravo da odlučuju o vrednosti kapitala koji će prikupiti putem distribucije deonica. Iz tog razloga, federalni zakonodavac bivše SFRJ usvojio je čl. 4. Zakona o Prometu i Raspolaganju Društvenim Kapitalom (Službeni List SFRJ 46/1990). Prema ovoj odredbi upravno telo (koje je u stvari radnički savet), prilikom odlučivanja o transformaciji će početi od procenjene vrednosti kapitala u društvenoj svojini. Ova vrednost je trebala biti utvrđena od strane

18

organizacije ovlašćene na osnovu zakona. Ova organizacija – Agencija – je definisana u tački 2(a) istog zakona. Agencija je imala ovlašćenje da imenuje organ za izvršavanje trenutne procene kapitala a zatim da ga usvoji.

- 19 Na osnovu svih rešenja Radničkog saveta predstavljenih kao dokaze, uključujući rešenja Privrednog suda u vezi registracije, očigledno je da takva procena nije dostavljena. Umesto toga, korišćen je poslednji bilans stanja kao zamena za procenu, koji je kasnije podnet sudu. Nejasno je zašto je Privredni sud primio ovu zamenu, iako je očigledno definisano odredbom tačke 4, međjutim rešenje nema obrazloženje. Pitanje nedostatka procene je razmatrano od strane stranaka i suda. Tužilac, svojim podneskom od 26 decembra 2013., objasnio je da Radnički Savet nije uputio zahtev Agenciji, jer takva Agencija „nikad nije postojala u Srbiji“. Ali na poslednjoj raspravi, tuženi je dostavio kopiju potvrde sa registarskim brojem br. Ovaj dokumenat je izdat na ime „Republičke Agencija za Određivanje Vrednosti Društvenog Kapitala“. Nije precizirano kada je ta Agencija osnovana, pre ili nakon transformacije ovog DP.
- 20 Zastupnik tužioca nije osporio autentičnost ovog dokumenta, nego suočen sa ovim dokazom on promenio svoju izjavu. Sada je njegova primedba da je Agencija mogla postojati u Srbiji kao srpski organ, ali Kosovo nije imalo svoju agenciju.
- 21 Sud nalazi da konkretna potvrda (priložena dokazima) dokazuje postojanje Agencije 1991. godine i osobe koje su bile zadužene za transformaciju *E* jednostavno nisu podnele zahtev za procenu kapitala.
- 22 Čak i da Agencija nije postojala ili nije bila dostupna kada je Radnički savet usvojio odluku o transformaciji, takva činjenica ne daje pravnu vrednost odluci Radničkog saveta da zameni zvaničnu procenu bilo kojim drugim izveštajem. Stoga, procena odobroena od strane Agencije je činila određeni upravni akt. Kao opšte načelo, nijedna osoba – fizičko ili pravno lice – nema pravo da menja jedan upravni akt svojom voljom. Ovo je upravo bio slučaj kada je Radnički savet dobio bilans stanja umesto zvanične procene. Bilans stanja, kao finansijski izveštaj i procena data u bilansu imaju potpuno drugačiju svrhu i ne može se smatrati propisnom procenom društvenog kapitala.

Zbog ove suštinske povrede protiv potonjeg i protiv načela zakona, oba rešenja, rešenje Radničkog saveta o transformaciji i naknadno rešenje Suda o registraciji transformacije, smatraće se bez pravnog dejstva [ne porizvode pravno dejstvo]. Ovaj pravni propust [pravilno: greška] određuje validnost celog procesa transformacije DP E u DD. Transformacija je višefazni proces gde se validnost svakog koraka određuje takode zakonitošću prethodnih koraka. Suštinski propust u jednoj fazi čini ceo proces nevazećim, čak i da nije došlo do drugih propusta.

23

Tužilac nije predstavio relevantne dokaze o postojećim uplatama za deonice. Zastupnik tužioca navodi da je arhiva kopmanije uništena tokom poslednjeg rata na Kosovu. Međutim, činjenica o uništenju treba biti dokazana od strane tužioca, koji nije podneo dokaze u prilog tome. Dalje – svaka uplata ako je pravilno izvršena i registrovana je morala biti prijavljena zvaničnoj upravi i ova registracija je mogla još uvek biti dostupna. Jedini podaci o uplati mogu proizići iz Privrednog Suda u Đ. rešenje koje glasi...dinara je uplaćeo pre registracije. Ipak – u vezi gore navedenih razloga– ove uplate nisu imale transformacioni efekat.

24

Tužilac takode nije bio u stanju da jasno utvrdi način na koji je transformacija 58% kapitala sredena. Jedini dokumenat koji navodi transformaciju 58 % kapitala je podnesak bivšeg tuženog KPA od 02 jula 2012. Ova izjava može zaista biti tretirana kao delimična saglasnost u vezi tužbe. Međutim, saglasnost nije ni dokaz niti je obavezujuća za Sud ili preostalog tuženog – KAP. U ovim slučajju, obe KPA i KAP, učestvovala su na strani tuženog od početka, i funkcionisale su nezavisno do momenta povlačenja tužbe protiv KPA.

25

Žalba i proceduralni aspekti Žalbenog Veća

Dana 2 aprila 2014., tužilac (žalilac) je podneo žalbu protiv ove presude, koju naziva nepravilnom i neosnovanom, i zahteva od Žalbenog Veća da donese presudu kojom potvrđuje da je E transformisano legalno i ima status DD, odnosno da potvrdi da je 58% deonica u privatnom vlasništvu i da su 185 deoničara, koji su patili svoje deonice, vlasnici ovih deonica.

26

Žalilac je obrazložio navedenu transformaciju u žalbi koja sadrži osam stranica. Iako su svi dokazi predstavljeni u prethodnom postupku u prvom stepenu, žalilac je ponovo ponovio sve što je pomenuto u tužbi što se tiče statusa preduzeća.

27

- 28 Dana 29 aprila 2014., KAP je podnela odgovor na žalbu tužioca, odbijajući istu kao potpuno neosnovanu. KAP je ponovila iste primedbe na navode žalioaca u vezi E kao DD, osporavajući to u celosti na osnovu istih razloga kao što je navedeno u odgovoru na tužbu.
- 29 KAP takode navodi da je „rešenjem Upravnog odbora Agencije odlučeno da se osnuje specijalna grupa spicializovana za analiziranje nevedene transformacije ovog preduzeća“.
- 30 U vezi ove izjave KAP-a, dana 28 maja 2014. godine Žalbeno Veće je naložilo KAP-u da precizira kada je doneto ovo rešenje, koji su eksperti koji će ispitati moguću transformaciju ovog preduzeća i koja je faza istraživanja koju je ova grupa dostigla, kao i to da li postoji neka zvanična načelna procena vezana za to. Dana 6 juna 2014. godine KAP je podnela dogovor preko pošte, i dokumenat nazvan „sveobuhvatan izveštaj“ od 15 oktobra 2010. godine, gde je opisana procedura vezana za transformaciju imovine gorepomenutog preduzeća od 90-tih godina do danas. Imena četiri člana grupe i dva savetnika su naznačena u ovoj radnoj grupi. Ne postoje potpisi ovih članova.
- 31 **Pravno obrazloženje:** Žalba je neosnovana.
- 32 Žalbeno Veće je odlučilo da ne održi usmenu raspravu, shodno čl. 64.1 Aneksa ZSK.
- 33 Žalbeni navodi i nalaz Žalbenog Veća
Žalbeno Veće, nakon ispitivanja navoda žalbe, ožalbenu presudu i celokupnih materijalnih dokaza iz spisa predmeta, nalazi da je žalba neosnovana, i shodno tome potvrđuje se ožalbena presuda Specijalnog Veća.
- 34 Po pitanju dokaza dostavljenih od strane žalioaca u vezi rešenja Radničkog saveta o transformaciji preduzeća u DD ili DOO, sudskog rešenja o registraciji izdatog od strane Privrednog suda u Đ., ništa nije sporno, jer su dokazi ispitani i nisu osporavani ni u prvom stepenu.
- 35 Žalilac, kao u tužbi tako i u žalbi, stavlja naglasak na čl. 1b, tačka 2. Zakona o Društvenom Kapitalu (ne spominjući koji broj), gde prema

žalioocu zaposleni automatski imaju pravo na popust od 30% na cenu deonica, plus 1% za svaku godinu njihovog radnog staža.

Iako žalilac nije jasno precizirao zakon na koji se poziva, Žalbena Veće u skladu sa svojim zakonskim ovlašćenjima ispitalo je navode u žalbi. Shodno nalazima Žalbenog Veća, ostale krucijalne faze procesa transformacije imovine nisu ispunjene, kao što su: procena društvenog kapitala preduzeća, rešenje o izdavanju i distribuciji internih deonica, potvrda o plaćanju deonica od strane deoničara. Nijedna druga radnja preduzeta od strane zaposlenih ili uprave neće biti smatrana validnim dokazom.

36

Procena društvenog kapitala preduzeća

Kao što je zaključilo Specijalno Veće u ožalbenoj presudi, Radnički savet DP je imao isključivo ovlašćenje da odluči o pokretanju procesa privatizacije putem transformacije. Međutim, kao stranka u privatizaciji, Radnički savet nije imao pravo da odluči o vrednosti kapitala, koji su hteli da prikupе distribucijom deonica. Nakon toga, federalni zakonodavac SFRJ je usvojio tačku 4. Zakona o Prometu i Raspolaganju Društvenim Kapitalom (Službeni List SFRJ 84/1989). Prema ovoj odredbi, upravni organ (odnosno Radnički savet), prilikom odlučivanja o transformaciji, mora početi od procene vrednosti društvenog kapitala. Ova vrednost mora biti određena od strane organizacije koja je ovlašćena na osnovu zakona. Ova organizacija, Agencija, je pomenuta u čl. 2a, istog zakona. Agencija je imala ovlašćenje da imenuje organ koji će izvršiti traženu procenu kapitala a zatim usvojiti istu. Srž stvari u ovom predmetu je da li je izvršena pravilna procena društvenog kapitala, koji je trebao biti transformisan u DD.

37

Na osnovu svih rešenja Radničkog saveta podnetih u vidu dokaza i na osnovu rešenja Privrednog suda o registraciji, očigledno je da nije predstavljena takva procena. Umesto toga bilans stanja je korišćen kao zamena procene društvenog kapitala koji je kasnije dostavljen sudu. Bilans stanja predstavlja samo finansijsko stanje preduzeća, ali ne i procenu i registraciju celokupne imovine preduzeća.

38

Načelno, tužioci su naveli da Radnički savet nije uputio zahtev Agenciji, jer takva Agencija nikad nije postojala u Srbiji. Na raspravi, tuženi je predstavio kopiju potvrde koja sadrži registraciju br. ..., koja

39

je izdata od strane Republičke agencije o proceni vrednosti društvenog kapitala.

- 40 Ovo dokazuje da prema čl. 4. Zakona o Društvenom Kapitalu, koji je bio na snazi u to vreme, procenu društvenog kapitala za DP je jedino mogla da uradi agencija koja je specijalizovana u tom polju, a ne organ DP. Dalje, takva procena nikad nije izvršena od strane bilo koga iz preduzeća, izuzev finansijskog stanja, koji je apsolutno nebitan za društveni kapital preduzeća imajući na umu da kapital DP čine brojne imovine, fondovi [ili] ostala sredstva neophodna za proizvodnju.
- 41 Nijedan drugi dokaz u vezi ovog procesa nije dostavljen u žalbi, stoga ne postoji nijedan razlog za Žalbeno Veće da se ne složi sa takvom procenom i analizama Specijalnog Veća.

Izdavanje i kupovina deonica

- 42 Rešenja o izdavanju deonica donete od Radničkog saveta, u skladu sa osnovom za isplatu ličnog dohodka, kao što su: sporazum kojim se dozvoljava slobodna kupovina internih deonica, rešenje o izdavanju internih deonica i prodaji kapitala, poziv za registraciju i kupovinu internih deonica, doneta su istog datuma 30 aprila 1991. Teško je razmotriti ovu činjenicu iz trenutne perspektive ali je neophodno postaviti pitanje zašto su ove radnje preduzete užurbano. Sve ove procedure su navedene u zakonima koji su postojali u to vreme, koji se ovde pominju, i koji će biti izloženi u obrazloženju.
- 43 Još jedna sporna stvar koja nije potvrđena od strane tužioca je činjenica kako je bilo moguće da su sve ove radnje Radničkog saveta, u vezi kupovine deonica, sprovedene uprkos privremenim merama koje je Skupština Srbije primenila na ovo preduzeće jedan dan nakon registracije takve transformacije u Privrednom sudu u Đ. dana 21 juna 1991., dok je uprava zamenjena upravom nametnuom od strane državnih organa Srbije. Žalilac naglašava u žalbi da je „uvodjenje privremenih mera od strane Srbije, izdavanje deonica i functionisanje ovih preduzeća je zaustavljeno. Kao posledica toga, kupovina deonica nije u potpunosti završena“. Uprkos ovoj veoma bitnoj činjenici koju i sam žalilac prihvata, navodi da je transformacija izvršena.
- 44 Štaviše, u obrazloženju datom u žalbi po pitanju plaćanja deonica, tužilac je naglasio da je isplata izvršena odbijanjem od dohotka, ogrom-

nim poVećanjem dohodaka. Ovo je poprilično sporno i sumnjivo, jer u vreme kada postoji nova uprava, kako je moguće povećati prihode i organizovati kuovinu deonica od strane nepostojeće uprave, odnosno, ko je bio nadležan za poVećanje plata i prodaju deonica.

Po pitanju navodnog plaćanja deonica u iznosu od preko 58%, ovo nije dokazano dokazima, nego nekim beleškama vođenim ručno i kompjuterski, bez ikakvog osiguranja i zvaničnog elementa kojim bi ubedili Sud da je takva isplata zaista izvršena. Ovi kompjuterski podaci su naslovljeni „knjiga deonica za 1999. i 1991.“. Ovaj dokumenat pokazuje da je u suprotnosti sa rešenjima o transformaciji društvene imovine u DD donetim 30 aprila 1991 i rešenju Privrednog suda u Đ. od 20 juna 1991., jer nisu mogli imati deonice 1990. godine (retroaktivno), dok ovo preduzeće nije čak ni pokrenulo transformaciju u DD. S druge strane, ova procedura isplate je zaključena za nešto više od godinu dana, čak iako je predviđena za najmanje 10 godina. Ovi aspekti takođe pokazuju situaciju da ovaj proces ne može biti redovan i zasnovan na zakonu. 45

U čl. 4. Rešenja o izdavanju internih deonica, navodi se, između ostalog, da „DP, sada DD u mešovitom vlasništvu, izdaje 736 interne deonice u inzosu od ... dinara, koje se daju na ime ..., sa pravom kupovine u sto vreme deonica od strane: 46

1. zaposlenih koji rade u preduzeću
2. zaposleni koji su radili u DP više od dve godine, odnosno zaposlnima preduzeća koji su penzionisani, koji su radili u preduzeću više od dve godine pre nego što su penzionisani.
3. Ostalih fizičkih lica
4. Organizacija za penziona i invalidsko osiguranje.“

U zapisniku ročišta, pominje se pitanje sudije o broju zaposlenih u ovom preduzeću, na koje je tužilac odgovorio „onoliko koliko je deoničara“, odnosno 185 zaposlenih. Ako je tako, penzionisana lica, ostala fizička lica, i organizacije za penziona i invalidsko osiguranje su isključene, kao što je navedeno gorepomenutim rešenjem. Ovo znači da je u pitanju radnja koja je u suprotnosti sa samostalnom odlukom o izdavanju internih deonica. 47

S ozbirom da je u čl. 4. ovog rešenja navedeno da je ovo DD izdalo 736 deonice, u čl. 7. ovog rešenja navedeno je da „celokupan broj izdatih deonica je 898“, što je u suprotnosti sa prethodnim brojem utvrđenim u čl. 4. 48

- 49 U stavu 7. [ovog rešenja], takođe su određeni elementi deonica, među kojima su: registracija kupaca deonica, naznaka na po kojoj je deonica imenovana, ili donosilac, vreme plaćanja dividende.
- 50 U spisima predmeta ne postoje podaci o izdatim deonicama, ili imenima kupaca deonica ili modelu plaćanja dividende. U spisima predmeta, postoji samo jedna interna deonica i vaučer o plaćanju dividende potpisan od strane „Glavnog direktora“ i isti je zapečaćen, ali bez imena pojedinca koji je eventualno izvršio plaćanje. Prema čl. 8. rešenja o izdavanju i isporuci internih deonica, prema osnovu za plaćanje dohotka, navodi se da „plaćanje dividende se vrši kod blagajne preduzeća, gde je zaposleni obavezan da predstavi vaučer o isplati dividende“. Ni za ovo nisu dostupni dokazi, što čini proces nekompletnim i nezavršenim.
- 51 U stavu 11. ovog rešenja navodi se da će procedura prodaje i plaćanja deonica mora biti zaključena u potpunosti u roku od 10 godina.
- 52 Član 16 ovog rešenja navodi da isplata može biti izvršena putem smanjenja dela prihoda zaposlenog, direktno na blagajni preduzeća, ili na račun preduzeća koji je registrovan u Društvenom departamentu za računovodstvo u Đ.
- 53 Štaviše, u tački 9 poziva za registraciju i kupovinu internih deonica, navedeno je da plaćanje internih deonica, kupljenih i registrovanih će biti vršeno u dinarima, u mesečnim ratama za sledeće 10 godine, sa početkom od zaključenja ugovora o kupovinu internih deonica.
- 54 Nema dokaza da je ova uplata izvršena u skladu sa rešenjem nakon transformacije i u skladu sa zakonima koji su važili u to vreme. Štaviše, ne postoje dokazi da je izvršena registracija ovih kupljenih deonica. Međutim, tužilac navodi da je ovaj proces zaključen, osim toga i da je prikupljeno više nego što je trebalo, što je urađeno u roku od godinu dana. Međutim, osim navoda, tužilac treba da dokaže da je proces transformacije sproveden na propisan zakonit način, jer teret dokazivanja, kao što je određeno zakonom, pada na tužioca.

Veza između KPA i KAP

- 55 Tužilac koristi jednu analizu ili izveštaj koji je sačinio tim od tri osobe, postupajući u ime KPA iz 2002. godine, kao dokaz za kom-

pletiranje procesa transformacije preduzeća. Na osnovu ovog izveštaja od 17 stranica, navodi se da je proces transformacije već zaključen i da su više od 58 % deonica transformisane u privatno vlasništvo. Čini se da je ovaj izveštaj služio takode za podnošenje tužbe tužioca. Kao što je procenjeno od strane Specijalnog Veća „ova izjava se zaista može tumačiti kao delimična saglasnost na tužbu data od strane KPA, međutim, ova saglasnost nije dokaz niti je obavezujuća za Sud ili preostalog tuženog, KAP“. Žalbeno Veće, nakon ispitivanja ovog izveštaja, nalazi daje izveštaj samo privatno, neovlašćeno gledište nekih tzv. stručnjaka KPA, i nikad nije priznata [da ima] vrednosti veštačenja što bi moglo biti odlučeno od strane Suda. Štaviše, izveštaj je generalizovan i ne sadrži nikavku specifičnu procenu, odnosno ne daje specifičnu preporuku tužiocu E i čak štaviše ne pominje se po imenu uopšte.

S druge strane postoji još jedan izveštaj KAP-a u spisima predmeta, koji je sastavljen od strane grupe eksperata, ordered od strane KAP-a dana 15 oktobra 2010., koji je potpuno drugačiji od onog sačinjenog od strane KPA-a. Između ostalog, navedeno je da proces transformacije ovog preduzeća ima mnoge nedostatke, što čini proces neuspešnim. Ovaj izveštaj pominje nedostatak ocenjivanja vrednosti društvenog kapitala u skladu sa zakonima iz tog vremena, ne postoje dokazi o plaćanju deonica, korišćenju bankovnog računa, kao što je predviđeno ZP (77/88, čl. 94. i 100.), ne postoji finansijski dokumenat koji bi dokazao finansijsku transformaciju od DP u DD, ne postoje dokazi o investicijama u preduzeću, kao rezultat prodaje kapitala. Jasno je da je KAP izgradila svoju odbranu u ovom predmetu upravo na nalazima ovog izveštaja.

Analizom ovih kontradiktornih izveštaja prethodnog upravniika DP i njegovog naslednika, Sud smatra da nijedan od njih nema validnu vrednost dokaza, uprkos činjenici da je izveštaj KAP-a je jasniji i konkretniji, konkretno zasnovan na nedostatku potpunog pridržavanja zakonske procedure o transformaciji preduzeća.

Rešenje Privrednog suda u Đ.

Žalilac navodi da Privredni Sud u Đ., svojim rešenjem, potvrđuje da je proces transformacije zaključen, jer pre nego što je doneseno takvo rešenje, Sud je, na osnovu nespornih pravnih dokumenata u posedu tužioca, ocenio ili je trebao da oceni da li je transformacija zaključena.

- 59 Žalbeno Veće smatra da je rešenje Privrednog Suda u Đ. bilo zasnovano na zakonu koji je postojao u to vreme, jer je odlučilo o pravnim uslovima za pokretanje procesa transformacije. Međutim, ne postoji sudska procena da li su drugi kriterijumi za potpunu transformaciju ispunjeni; tačnije, ne postoji ocena o toku postupka nakon sudskog rešenja donetog dana 20 juna 1991. Ovo ne može biti sudsko rešenje kojim se utvrđuje da su postupci završeni uspešno. Stoga, reference na koje se žalilac poziva u ovom rešenju nisu odlučujuće za SKVS, jer ovo rešenje ne pokazuje kompletan tok [pravilno: redosled radnji] i poštovanje procedure koja se kasnije javlja u ovom preduzeću. Rešenje suda dalje ukazuje na prelazno ime ovog preduzeća kao DP i DD, i ne sadrži reference koje utiču na proces za kompletiranje transformacije, koji je trebao biti urađen shodno zakonu koji je postojao u to vreme.
- 60 Na kraju, ostali dokazi u spisima predmeta, nedostatak procene društvenog kapitala, nedostatak dokaza o kupovini deonica ukazuju da je ovaj proces neuspešan na samom početku procesa transformacije, odnosno od momenta uvođenja privremenih mera u ovom preduzeću. Svi drugi pokušaji dokazivanja na osnovu određenih dokaza da je ovaj proces zaključen su pre indikativni i fiktivni dokazi, koje sud ne smatra pouzdanim pravnim dokazima.
- 61 Stoga, na osnovu ovih razloga i shodno čl. 10.10. ZSK, odlučeno je kao u dispozitivu.

⌘-⌘-⌘

Neprihvatljivost žalbe podnete protiv konačne presude redovnog suda

Konačna presuda; Konačno rešenje; Rešenje redovnog suda; Prihvatljivost žalbe; Neprihvatljivost; Vanredni pravni lek

ZPP čl. 17, 18, 19, 182.2(f), 245, 232, 214.4, 194; Ured. UNMIK-a 2008/4 čl. 4

1. **Žalba podneta protiv konačne presude ili rešenja redovnog suda je neprihvatljiva.**
2. **Konačne presude ili rešenja redovnih sudova mogu biti osporeni jedino vanrednim pravnim lekom.**

Rešenje od 4 Decembra 2014. – AC-II.-14-0015 (Predmet A: Presuda Opštinskog suda u P. od 18 februara 2009. – C.br.192/08; Predmet B: Presuda Okružnog suda u P. od 11 septembra 2009. – Ac.br.255/2009)

Činjenično stanje i istorijat postupka: Dana 25 marta 2008., tužilac je podneo tužbu Opštinskom sudu u P, kojom je tražio od tuženog da prizna pravo vlasništva u vezi katastarske parcele br..., registrovane po posedovnom listu br. ..., KZ-P., na mestu zvanom „V.A.“. 1

Dana 11 februara 2009., Opštinski sud u P. je doneo presudu C.br.192/08 kojom se usvaja tužba tužioca, uz obrazloženje da je tužilac stekao ovo pravo putem održaja, jer je tužilac u posedu ove imovine bez ometanja još od 1972. godine. Sud je doneo ovu odluku nakon ispitivanja brojnih dokaza koje niko nije osporio. 2

Dana 4 maja 2009., tuženi je podneo žalbu Okružnom sudu u P. preko Opštinskog suda u P. 3

Dana 11 septembra 2009., Okružni sud u P. je doneo presudu Ac.b. 255/09, kojom je odbio gorepomenutu žalbu kao neosnovanu. Shodno 4

obrazloženju ove presude, nije utvrđena povreda odredaba parničnog postupka, koju navodi žalilac.

- 5 Dana 6 oktobra 2009., tuženom ... dostavljena je presuda Okružnog suda u P.
- 6 Dana 20 oktobra 2009., KAP kao administrator DP, podnela je žalbu u SKVS, žalbom traži poništaj presude redovnih sudova, jer su donete od strane nenadležnih organa.
- 7 U žalbi se navodi da su svojim rešenjima Opštinski sud i Okružni sud u P. odlučili uprkos nedostatku nadležnosti i kao posledica toga prekršili čl. 17, 18, 19. i čl. 182.2(f) ZPP, kao i odredbe čl. 4 Ured. UNMIK-a 2008/4. Ovi sudovi su ex officio bili obavezani da sebe proglase nenadležnim u rešavanju ovog predmeta.
- 8 Dana 19 novembra 2009., predsedavajući sudija Sudskog Veća SKVS doneo je nalog kojim traži od Opštinskog suda u P. spise predmeta C.br...192/08 dana 3 decembra 2009., Opštinski sud u P. podneo je spise predmeta C.br. ... u SKVS.
- 9 Dana 5 marta 2010., tužilac je podneo odgovor protiv žalbe smatrajući je neosnovanom.
- 10 Specijalno Veće, nakon ispitivanja dokumenata, odredaba ZSK i rešenja Predsedništva SKVS u vezi ovog naročitog predmeta, odlučilo je da zatvori spise predmeta i prosledi predmet Žalbenom Veću, dajući predmetu novi broj.
- 11 Dana 6 avgusta 2014., Žalbeno Veće je dostavilo žalbu KAP-a tužiocu radi podnošenja odgovora. Tužilac je podneo odgovor na nalog [kojim se vrši dostava žalbe] od 26. avgusta, i naveo je da je žalba KAP zasnovana samo na parafraziranju ali ne na pravnom osnovu. Prema tužiocu, KAP je bila učesnik na sudskim raspravama zajedno sa tuženim i iskoristila je zakonom dozvoljene pravne lekove za pobijanje. Međutim, nije uspeła da iskoristi vanredni pravni lek u zakonski predviđenom roku. Kao posledica, prema tužiocu, presuda je sada na snazi i zbog načela pravne izvesnosti, ova presuda ne može biti poništena, jer SKVS ima ovakav pristup, parafrazirajući rešenje SCA-10-0036. Tužilac

još jednom obaveštava sud da je njegova porodica neprekidno koristila imovinu, predmet spora, još od 1971. godine, i na njoj izgradila porodičnu kuću. Tužilac navodi da registrovanje imovine na ime DP samo po sebi ne određuje vlasništvo.

Tužilac je uz ovaj odgovor priložio fotografije kuće i ograde uz kuću, koja je stara kuća, kao i izjavu *R K* koji svedoči da je njegov otac kupio ovu imovinu od *N (I) M*, koji je istu kasnije prodao *H(S) K*. Kopija ugovora izrađeno na srpskom jeziku radi potvrđivanja izjave svedoka, je takode priložena. 12

Dana 6 avgusta 2014., Žalbeno Veće je podnelo nalog takode i KAP-u, kojom se traži potvrđivanje datuma kada je KAP pozvana da učestvuje na sudskom ročištu na poziv Opštinskog suda u P., i kada je primila ožalbenu presudu Okružnog suda u P. 13

Dana 20 avgusta 2014., KAP je podnela odgovor, navodeći da KAP i tuženi u postupku pred Opštinskim sudom u P. nikad nisu pozvani propisno. Uz to, shodno zakonskim odredbama na snazi u vreme kada je doneta odluka, nijedan redovni sud nije imao ovlašćenje [nadležnost] da odlučuje u vezi imovine u društvenom vlasništvu, bez da je predmet prethodno prosleđen tom sudu od strane SKVS. 14

Po pitanju zahteva Žalbenog Veća u vezi datuma kada je KAP primila ožalbenu presudu, odgovor je sledeći: ...presuda ima prijemni pečat od 9 oktobra 2009, ali ovo nije važno zato što odgovor KAP-a od 20 oktobra 2009 godine se tiče nadležnosti suda koji je odlučio u ovom predmetu, i predlaže da SKVS primeni čl. 4.5.1 ZSK. 15

Pravno obrazloženje: Žalba je neprihvatljiva. 16

Shodno čl. 64.1 Aneksa ZSK, Žalbeno Veće je odlučilo da ne održi usmenu raspravu u ovom postupku. 17

“Žalba” KAP-a kojom se traži poništavanje konačne presude je neprihvatljiva, jer je žalba podneta protiv konačne presude donete pred redovnim sudovima. Shodno zakonu na snazi, konačna presuda može biti osporena jedino vanrednim pravnim lekom. U konkretnom pred- 18

metu, prema svom sadržaju, žalba KAP-a ne može biti tumačena kao vanredni pravni lek, jer ne sadrži neophodne elemente koji su neophodni za takav pravni lek. Ne može se smatrati kao zahtev za zaštitu zakonitosti, jer takav zahtev jedino može podneti Državni Tužilac (čl. 245 ZPP). Ne može se smatrati kao zahtev za ponovno otvaranje postupka, zbog nedostatka bilo kakvog osnova navedenog u čl. 232. ZPP. Konačno, podnesak KAP-a ne može se smatrati revizijom sa bilo kakvom šansom za uspeh, jer osnov utvrđen u čl. 214.4 ZPP nije naveden. To zbog činjenice da tuženi nije pomenuo pitanje nepostojanja nadležnosti u svojoj žalbi podnetoj Okružnom sudu u P., niti je nadležnost zakonsko pitanje koje se razmatra ex officio od drugostepenog suda (vidi čl. 194 [ZPP] dok nadležnost u skladu sa čl. 182.2 tačka (f) [ZPP] se ne pominje).

19 Stoga, u skladu sa čl. 10.10 ZSK, odlučeno je kao u izreci ovog rešenja.

Napomena urednika: Ovo rešenje razvija dalje sudsku praksu uspostavljenu rešenjem SCA-10-0030.

Ne postoji nadležnost u vezi predmeta koji su u izvršnom postupku

Izvršni postupak; Nadležnost

ZSK čl. 4.1, 4.6; Ured. UNMIK-a 2002/13 čl. 4.3; Ured. UNMIK-a 2008/04 čl. 4.3; ZS čl. 18

1. **Da li predmet spada pod nadležnost SKVS, isključivo odlučuje SKVS u skladu sa čl. 4.6 ZSK.**
2. **SKVS nema nadležnost da odlučuje u predmetima koji se nalaze u izvršnom postupku.**

Rešenje od 5 februara 2015. – AC-II-14-0047 (prvi stepen: Rešenje Opštinskog suda u P. od 2 decembra 2011. – E.br.1366/11)

Činjenično stanje i istorijat postupka: Dana 14 jula 2011., poverilac je podneo zahtev kojim zahteva da mu se dozvoli izvršenje pravosnažne presude Opštinskog suda u P. C.br. ... od 2 oktobra 1991., i da se obaveže tužena strana, odnosno dužnik „P E“ u P., da mu preda u posed i slobodno korišćenje katastarsku parcelu br. ... KZ D., površine ... ara, na ime realizacije [tačno: u cilju primene] ugovora o zameni nepokretnosti Ov.br. ... od 3 jula 1971. 1

Dana 2 decembra 2011., Opštinski sud u P., rešenjem E.br.1366/11, odbacio je predlog poverioca R Sb za izvršenje, protiv dužnika PIK „P E“ u P., kao neprihvatljiv, navodeći u dispozitivu da je u pitanju presudena stvar, res iudicata. Sudija izvršnog postupka u obrazloženju osporenog rešenja navodi da je presuda, čije se izvršenja traži, neadekvatna za izvršenje. 2

Dana 30 decembra 2011., zastupnik tužioca/poverioca podneo je žalbu Okružnom sudu u P., protiv ovog rešenja, zahtevajući da drugo- 3

stepeni sud usvoji žalbu kao osnovanu, da izmeni osporeno rešenje ili da vrati predmet na ponovno suđenje – izvršenje presude Opštinskog suda u P. C.br... od 2 oktobra 1991., da se završi izvršni postupak i da dužnik prizna svoje obaveze koje proizilaze iz ove pravosnažne presude.

- 4 Dana 25 juna 2012., Okružni sud u P. je prosledio SKVS spise predmeta Ac.br. ... i spise predmeta Opštinskog suda u P. E.br.1366/11, radi odlučivanja po žalbi.
- 5 Dana 24 oktobra 2014., Specijalno Veće SKVS je zatvorilo predmet po ovoj žalbi, registrovanoj pod broj C-III-12-1101 i naredilo je pisarnici da predmet registruje u Žalbenom Veću, predmet je dobio broj AC-II.-14-0047.
- 6 Nalogom od 26 novembra 2014., Žalbeno Veće je izvršilo dostavu žalbe i prateće dokumentacije tuženoj strani/dužniku, radi podnošenja odgovora na žalbu.
- 7 U odgovoru na žalbu, tuženi/dužnik u potpunosti osporava žalbu žalioaca kao nezasnovanu na zakonu. KAP u potpunosti podržava rešenje E.br.1366/11 od 2 decembra 2011., smatrajući ga pravičnim i zasnovanim na zakonu. Tuženoj strani nije jasno u kakvoj zakonskoj vezi je tužilac sa svojim prethodnikom. Tužba je podneta u suprotnosti sa procesnim principom Legitimacio ad causam. Tužilac nema aktivnu legitimaciju za zakonski postupak, jer nije dokazao da je on naslednik svog prethodnika. Prema tuženom, podneta žalba sadrži povrede procedure iz čl. 27.2(e) Aneksa ZSK, i čl. 253. ZPP, jer žalba ne sadrži osnovne elemente koje jedna žalba mora da sadrži i ne sadrži pravne argumente na kojima je zasnovana tužba. Za tuženu stranu nije jasno koja sporna parcela je u pitanju, jer tužilac nije priložio ugovor na osnovu kojeg on traži da realizuje svoje pravo. Takođe, tuženi tvrdi da je žalba podneta suprotno načelima res judicata. Stoga, predlaže sudu da odbije žalbu kao neprihvatljivu i da potvrdi rešenje C.br... od 2 Oktobra 1991.
- 8 **Pravno obrazloženje:** Žalbeno Veće nema nadležnost za razmatranje žalbe.
- 9 Shodno čl. 64.1 Aneksa ZSK, Žalbeno Veće je odlučilo da ne održi usmenu raspravu.

- Nedostatak nadležnosti Specijalne komore za razmatranje ove žalbe **10**
- Opštinski sud u P., rešenjem E.br.1366/11 od 2 decembra 2011., odbacio je predlog poverioca *R Sb*, protiv dužnika PIK „*PE*“ u P., za izvršenje pravosnažne presude Opštinskog suda u P. C.br... od 2 oktobra 1991., kao neprihvatljiv, navevši u dispozitivu da je u pitanju presudena stvar, res judicata.
- Dana 25 juna 2012., Okružni sud u P. je prosledio SKVS žalbu tužioca/poverioca, podnetu protiv osporenog rešenja E.br.1366/11 od 2 decembra 2011., kao i spise predmeta Ac.br. ... i spise predmeta Opštinskog suda u P. E.br.1366/11, radi odlučivanja po žalbi. **11**
- Prema čl. 4.1 ZSK, SKVS nema nadležnost da odlučuje u vezi predmeta koji se nalazi u izvršnom postupku. **12**
- Žalbeno Veće procenjuje [pravilno: smatra] da se čl. 4.3 Ured. UNMIK-a 2002/13, u vezi sa čl. 4.3 Ured. UNMIK-a 2008/4, na koje odredbe se poziva Okružni sud u P., ne bavi se redovnim pravnim lekovima, uključujući i žalbu koja je u ovom slučaju podneta protiv proceduralnog rešenja Opštinskog suda u P., u izvršnom postupku. Predmet nikad nije upućen od strane SKVS, pa stoga ova odredba, na koju se poziva bivši Okružni sud u P., ne može se primeniti u konkretnom predmetu. **13**
- Da li predmet spada pod nadležnost SKVS, o tome isključivo odlučuje SKVS u skladu sa čl. 4.6 ZSK. U skladu sa iznad navedenom odredbom, jasno je da SKVS ima isključivu nadležnost u odlučivanju da li određeni predmet spada pod njenu nadležnost. Stoga, shodno čl. 4.6 ZSK, SKVS je konačan organ za rešavanje pitanja nadležnosti. Pošto se u konkretnom predmetu bavimo pitanjem izvršenja, Žalbeno Veće je odlučilo da vrati predmet Apelacionom sudu. **14**
- Shodno čl. 18. ZS, Apelacioni (Žalbeni) sud zadržava nadležnost da rešava žalbu poverioca, podnetu protiv osporenog rešenja Osnovnog suda u P. koje je doneto u postupku izvršenja. **15**
- U svetlu gore navedenog, odlučeno je kao u dispozitivu. **16**

Važeći zakon za žalbe protiv rešenja Uprave za Likvidaciju/Zastarevanje

Rešenje KAP - Odbora za Likvidaciju; Specijalni zakon (lex specialis); Zastarevanje; Neisplaćene plate; Informativno pismo; Važeći; Postupak Likvidacije

Zakon o KAP2011; ZSK čl. 10.4.1; Zakon o Udruženom Radu čl. 608; Ured. UNMIK-a 1999/24 čl. 1; ZP

1. Za žalbe protiv rešenja Uprave za likvidaciju u vezi zahteva za neisplaćene plate, Zakon o KAP iz 2011, koji reguliše postupak likvidacije i zadovoljenje potraživanja poverilaca, je specijalni zakon (lex specialis) i ima prednost u odnosu na odredbe o zastarevanju iz Zakona o udruženom radu, koji je opšti zakon (lex generalis).
2. Pismo kojim KAP obaveštava zaposlene o prekidu njihovog radnog odnosa i da neisplaćene plate ostaju odgovornost poslodavca, prekida zastarevanje.

Rešenje od 4 marta 2015. – AC-I.-14-0323 (prvi stepen: Presuda od 25 septembra 2014. – C-IV.-14-1201)

- 1 **Činjenično stanje i istorijat postupka:** Dana 9 jula 2013., tužilac *S B* iz *P.* podneo je žalbu protiv rešenja Odbora za Likvidaciju za DP D (u postupku likvidacije) br.PRN..., od 6 juna 2013., kojim je odbijen njegov zahtev za neisplaćene plate u iznosu od ... eura.
- 2 Dana 25 septembra 2014., presudom C-IV.-13-1201 Specijalno Veće SKVS usvojilo je žalbu žalioca kao osnovanu i ukinulo je rešenje KAP/Odbora za Likvidaciju br.PRN ..., od 6 juna 2013. Ovom presudom tuženi je obavezan da žalioцу – *S B* – izvrši naknadu za neisplaćene plate

za period mart-novembar 2006., u iznosu od ... eura u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude.

Specijalno Veće je obrazložilo da je žalba tužioca osnovana i da treba ukidati ožalbeno rešenje KAP, s obzirom da je žalba tužioca za naknadu neisplaćenih plata odbijena bez osnovanog razloga, i takode dati razlozi nisu osnovani ni prihvatljivi za sud. Dalje, Specijalno Veće je obrazložio da je obrazloženje nejasno i bez značenja za stranke. Prema mišljenju Specijalnog Veća, tužena – KAP – svojim odgovorom na žalbu i protiv-odgovorom podnetim protiv odgovora žalioaca, ne osporava činjenicu da je žalilac radio u DP tokom perioda mart – novembar 2006., kada je prekinut radni odnos žalioaca u DP na osnovu obaveštenja KAP od 17 novembra 2006. Ovim obaveštenjem žalilac je obavešten da neisplaćene plate shodno ugovoru o radu zaključenim sa poslodavcem ostaju da budu razmotrene tokom postupka likvidacije, o čemu će on biti obavešten na početku ovog postupka. Dalje, Specijalno Veće je navelo da nije prihvatilo odbranu KAP/Odbor za Likvidaciju da je zahtev tužioca zastareo, so obzirom da takav zahtev nije podnet sudu u roku od 3 godine, niti stav tužene da se primeni čl. 608 Zakona o Udruženom Radu. Specijalno Veće je odgovorilo na ovu odbranu tužene svojim mišljenjem da je Zakon o KAP-u iz 2011. godine specijalni zakon (*lex specialis*) kao i Aneks ovog zakona, i da se ovim zakonom reguliše postupak likvidacije uključujući i način za ispunjenje potraživanja poverilaca, odnosno onih potraživanja koja se tiču zaposlenih DP koje se nalazi u postupku likvidacije.

3

Dana 24 oktobra 2014., tužena je podnela žalbu protiv rešenja Specijalnog Veća C-IV.-14-1201 od 25 septembra 2014., kojom osporava presudu u vezi proceduralnog osnova i merituma. U žalbi tužena navodi da je istorijat postupka opisan u ožalbenoj presudi netačan i kao posledica toga je obrazloženje Specijalnog Veća pogrešno. Štaviše, prema mišljenju tužene, ova presuda ne ispunjava uslove navedene u čl. 10.4.1 ZSK. Tužena dalje u žalbi osporava ožalbenu presudu u vezi pitanja osnova za ovaj predmet. Tužena navodi da je pravno mišljenje Specijalnog Veća pogrešno, kada navodi da čl. 608 Zakon o Udruženom Radu ne može da se primenjuje, dok prema mišljenju tužene i dalje je na snazi u skladu sa Ured. UNMIK-a 1999/24 (čl. 1). Tužena je u svojoj žalbi osporila pravno mišljenje Specijalnog Veća, da zastarevanje žalbe nije slučaj u ovom predmetu. Tužena ponavlja da je tužilac podneo zahtev koji je zastareo i da tužilac nije podneo dokaze da je podneo zahtev pred bilo

4

kojim sudom za naknadu njegovih neisplaćenih plata. Prema mišljenju tužene, u dopisu poslatom tužiocu u vezi prekida radnog odnosa, on se samo obavještava o njegovom pravu da podnese zahtev za isplatu dela od 20% prihoda od privatizacije, i ovaj dopis nema uticaja na plate i navodi da je zaključak Specijalnog Veća netačan kada smatra da se ovim dopisom obavještava tužilac da će njegov zahtev za [neisplaćene] plate na osnovu ugovora o radu biti razmotren nakon pokretanja postupka likvidacije DP. Tužena traži od Žalbenog Veća da poništi ožalbenu presudu Specijalnog Veća ili da odluči u vezi osnova i da odbije žalbu tužioca protiv rešenja Odbora za likvidaciju ili da usvoji rešenje Odbora za likvidaciju u vezi DP *D*.

5 Dana 24 novembra 2014., tužilac je podneo odgovor na žalbu, kojim traži od Žalbenog Veća da dobije žalbu tužene i da potvrdi presudu Specijalnog Veća kao ispravnu i zasnovanu na zakonu. Štaviše, u svom odgovoru na žalbu tužilac je naveo da Zakon o Udruženom Radu više nije na snazi jer je ukinut Zakonom o Preduzećima, zato on osporava uveravanja tužioca u vezi zastarevanja zahteva shodno čl. 608. Zakona o Udruženom Radu. Tužilac je naveo da su zaključci i pravno obrazloženje Specijalnog Veća ispravni te stoga ožalbena presuda mora biti potvrđena.

6 **Pravno obrazloženje:** Žalba je prihvatljiva ali neosnovana.

7 Na osnovu čl. 64.1 Aneksa ZSK, Žalbeno Veće je odlučilo da ne održi usmenu raspravu.

Osnovanosti žalbe i ocena Žalbenog Veća

8 Napadnuta presuda Specijalnog Veća je pravilna u svom ishodu i pravnom obrazloženju; stoga se ista potvrđuje.

9 Žalbeno Veće smatra da postignuti zaključci i obrazloženje korišćeno od strane Specijalnog Veća o napadnutoj presudi su ispravni i kao takve ih takođe prihvata Žalbeno Veće. Tužilac je svojim zahtevom podnetim Odboru za Likvidaciju zahtevao neisplaćene plate za period mart – novembar 2006. Nijedna od stranaka nije osporila radni odnos tužioca i neisplaćene plate za navedeni period. Tužena stoji uz tvrdnje da je zahtev tužioca za neisplaćene plate zastareo shodno članu 608.

Zakon o Udruženom Radu. Međutim, ovaj razlog, koji je korišćen u rešenju o odbijanju zahteva je netačan. Dopis od 17 novembra 2006., koji je tužena uručila tužiocu, time obavestivši tužioca u vezi prekida radnog odnosa na dan prodaje DP, odnosno 17 novembra 2006., i takođe obavestava tužioca da su neisplaćene plate, shodno ugovoru o radu sa poslodavcem, i dalje ostaju obaveza poslodavca, dok će takav zahtev biti razmotren u skladu sa postupkom likvidacije o čemu će biti obavješten. Ovim dopisom se zapravo obavestava tužilac da je obaveza poslodavca da se bavi platama zaposlenih ukoliko nisu isplaćene. Na osnovu ovih razloga, Specijalno Veće je pravilno odlučilo kada je usvojilo žalbu žalioaca kao osnovanu i poništilo rešenje Odbora za Likvidaciju na osnovu razloga datih u presudi, razlozi koje takođe prihvata Žalbeno Veće.

Žalbeno Veće se ne slaže sa navodima tužene da napadnuta presuda sadrži netačan istorijat postupka i da je iz ovog razloga zaključak i obrazloženje Specijalnog Veća ispalo pogrešno. Presudom Specijalnog Veća nije prekršen čl. 10.4.1 ZSK, kao što tužena navodi u žalbi, s obzirom da su dati razlozi i pitanje je jasno i ubedljivo razjašnjeno stankama. Tuženi je takođe u žalbi pomenuo pitanje zastarevanja zahteva tužioca. Žalbeno Veće smatra da zastarevanje potraživanja ne može da se primenjuje u ovom predmetu, s obzirom da Zakon o KAP-u, kojim se reguliše postupak likvidacije i način za ispunjavanje potraživanja poverilaca kao specijalni zakon, primenjuje se u ovom predmetu u vezi sa Zakonom o udruženom radu koji je generalni zakon. Žalbeno Veće se ne slaže sa tvrdnjama tuženog da dopis o obavestavanju od 17 novembra 2006., dostavljen tužiocu, je po prirodi samo obavještenje za 20% deonica. Ovaj dopis ne pominje ekskluzivno pravo na 20% deonica, iako se to može razumeti [na takav način], nego se odnosi na plate i ostala potraživanja poverilaca koje tužilac može da ima protiv DP u postupku likvidacije. Stoga, iz navedenih razloga neprihvatljivo je uveravanje tužene da ovaj dopis nije imao uticaja na realizaciju prava tužioca u vezi neisplaćenih plata od strane DP.

Na osnovu gorenavedenog i shodno čl. 10.10 ZSK, odlučeno je kao u dispozitivu.

⌘-⌘-⌘

Proceduralni i materijalni aspektat postupka vezano za postupanje sa diskriminacijom radnika DP-a

Diskriminacija; SCEL; Spisak zaposlenih; Privremeni spisak; Radnik Albanac; Radnik Srbin; Ravnopravan tretman; Manjina; Privremen mere; Konačan spisak; Etnička pripadnost; Neprihvatljivost; Propust da se ospori privremeni spisak; Teret dokazivanja

Ured. UNMIK-a 2003/13 (izmenjena Ured. UNMIK-a 2004/45) čl. 10.4; Zakona Protiv Diskriminacije br. 2004/3 (usvojen 30 jula 2004. godine, „Zakon Protiv Diskriminacije“ (proglašen Ured. UNMIK-a 2004/32) čl. 8, 8.1; Zakon o Radnim Odnosima u Posebnim Okolnostima” (Službeni list Republike Srbije br. 40/90); Zakon o Privremenim Merama za Društvenu Zaštitu Samoupravnih Prava i Društvene Svojine (Službeni list Socijalističke Republike Srbije Br. 49 od 28 oktobra 1989. godine, koji nije primenjiv jer sadrži diskriminatorne elemente kao što je određeno Ured. UNMIK-a 1999/24); AN UNMIK-a 2008/6 čl. 67.2

1. Tvrditi postojanje diskriminacije, protiv neuključivanja u spisak zaposlenih jednog DP-a žalilac treba da dokaze specifične činjenice iz kojih se može pretpostaviti da je postojala diskriminacija – direktna ili indirektna.
2. Suprotno teretu dokazivanja od tuženog zahteva da dokaže suprotno, to znači da nije bilo povrede principa jednakog postupanja.
3. Osobe koje pretpostavljaju da su bili diskriminisani su radnici koji nisu bili uključeni u konačan spisak zaposlenih za sticanje dela od 20% od prihoda prodaje zbog njihove etničke pripadnosti, političkih i religioznih ubeđenja. Zavisno od vremenskog perioda, to su bili sledeći:
 - a) radnici sledeće etničke pripadnosti: Albanci, Aškalijske, Romi, Egipćani, Gorani, i Turci, koji su otpušteni iz diskriminatornih razloga između 1989. i 1999. godine, i

b) radnici srpske nacionalne pripadnosti, koji se nisu javili na posao posle juna 1999.

4. Propust da se ne ospori privremeni spisak ne čini žalbu protiv konačnog spiska neprihvatljivom.

Presuda od 12 marta 2015. – AC-I.-14-0023 (prvi stepen: Presuda od 14 januara 2014. – C-II.-13-0040)

Činjenično stanje i istorijat postupka: DP “G” u D., je privatizovano od strane KAP-a 6 novembra 2006. godine. **1**

Konačan spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a je objavljen 11 aprila 2013. godine, i rok za podnošenje žalbi KAP-u protiv konačnog spiska je bio 4 maja 2013. godine.

Dana 14 januara 2014., Specijalno Veće SKVS-a je donelo presudu C-II.-13-0040 i odlučilo sledeće: **2**

I. Žalbe podnete od strane dole navedenih žalilaca su usvojene kao osnovane. Ovi radnici će se uključiti u konačan spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a “G”, u D. [:] 1. *I G* (C 0004), 2. *S (I) M* (C 0005), 3. *M B* (C 0009), 4. *R (R) T* (C 0020), **3**

II. Žalbe podnete od strane dole navedenih žalilaca se odbijaju kao neosnovane: *I I* (C 0001), *B (D) G* (C 0002), *I Q* (C 0003), *N (M) M* (C 0007), *K H* (C 0008), *Sh (Xh) R* (C 0011), *Z (S) B* (C 0012), *N K* (C 0013), *X (U) I N* (C 0014), *G (I) F* (C 0015), *K (H) B* (C 0016), *R (I) Q* (C 017), *T (S) H* (C 0018), *H (Z) T* (C 0019), *R O – D.*, (C 0021), *Xh (S) V* (C 0022), *S C-M* (C 0023), *S T* (C 0024), *R Sh* (C 0025), *M B* (C 0026), *S N* (C 0027), *H I* (C 0028), *M L* (C 0029), *H I* (C 0030), *J O* (C 0031), *M T* (C 0032), *N G* (C 0033), *N P* (C 0034), *A T* (C 0035), *Z U* (C 0036), *I D* (C 0037), *R R* (C 0038), *S N* (C 0039), *R K* (C 0040), *A (A) A* (C 0041), *I (H) L* (C 0042), *H A* (C 0043), *I B* (C 0044), *M J* (C 0045), *K (U) M* (C 0046), *Xh (B) J* (C 0047), *A (T) I* (C 0048), *R (D) M* (C 0049), *Xh (S) A* (C 0050), *Z (S) I* (C 0051), *X (A) C* (C 0052), *B (S) S* (C 0053), *D (S) C* (C 0054), *C (B)* **4**

IL (C 0055), *K (M) D* (C 0056), *EL* (C 0057), *K (H) B* (C 0060), *B (R) D* (C 0061), *N (A) F* (C 0062), *Xh (S) N* (C 0063), *SG* (C 0064), *H (H) B* (C 0065), *H (I) K* (C 0066), *T (B) H* (C 0067), *L (M) O* (C 0068), *A (U) M* (C 0069), *D (I) T* (C 0006), *M (H) O* (C 0010).

5 III. Žalbe podnete od strane žalilaca *MG* (C 0059), *TD* (C 0070), *M Sh* (C 0071), *HH* (C 0072), *G (T) F* (C 0058), se odbacuju kao neblagovremene.

6 Ožalbenom presudom, Specijalno Veće SKVS-a je usvojilo kao osnovane žalbe žalilaca u tački I dispozitiva i odlučilo da uključi ove žalioce u konačan spisak, jer su radnici tvrdili da su bili diskriminisani i tužena nije uspela da dokaže nekim dokazom da princip jednakog postupanja radnika DP-a nije bio povredjen. Na osnovu toga, Specijalno Veće SKVS-a je procenilo da su gore navedeni žalioци ispunili zahteve iz čl. 10.4 Ured. UNMIK-a 2003/13, izmenjen Ured. UNMIK-a 2004/45, za uključjenje u konačan spisak za 20%.

7 U tački II dispozitiva ožalbene presude, Specijalno Veće je odbilo žalbe žalilaca uključeni u ovoj tački iz razloga jer oni nisu uspeli da ispunje pravne zahteve u skladu sa čl. 10.4 Ured. UNMIK-a 2003/13.

8 U tački III dispozitiva ožalbene presude, Specijalno Veće je odbacilo žalbe kao neprihvatljive, iz razloga jer su žalbe podnete posle zakonom predviđenog roka.

9 Protiv ove presude podnete su 14 žalbe sledećih žalilaca:

Žalilac *A 0001, H (Z) T*, je dana 28 januara 2014. godine podneo žalbu protiv presude C-II.-13-0040 od 14 januar 2014. godine. Žalilac je zahtevao od Žalbenog Veća da razmotri ožalbenu presudu, usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i uključi ga u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a.

Žalilac je izjavio da je radio u DP-u od 18 avgusta 1987. godine. Dana 1 aprila 1993., uvedene su srpske privremene mere, i kao u većini Preduzeća i u njihovom Preduzeću, počelo je otpuštanje radnika sa posla zbog njihove etničke pripadnosti. Godine 1998., žalilac je na neosnovan način takode otpušten sa posla od strane iste uprave. Žalilac tvrdi da se posle rata na Kosovu javio nekoliko puta da bi nastavio sa poslom u fabrici, ali zbog oštećenja u fabrici i zbog nefunkcionisanja fabrike,

on je bio uključen na listi čekanja radnika do privatizacije DP, kao i mnogi drugi radnici. Žalilac dalje tvrdi da se on i sada oseća diskriminiranim neuključivanjem u konačan spisak i zbog nejednakog postupanja sa radnicima. Žalilac dodaje da u ožalbenoj presudi činjenično stanje nije pravilno utvrđeno. Činjenično stanje se odražava u njegovoj radnoj knjižici i u Matičnoj knjizi, koje pokazuju da nisu zatvorene kao i da nikada nije doneta neka odluka od strane DP-a za prekid radnog odnosa. Žalilac je priložio kao dokaz kopiju radne knjižice koja je otvorena i potvrdu izdatu od strane bivše uprave DP-a, u kojoj se navodi da je zbog nefunkcionisanja fabrike on ostao na listi čekanja radnika sve do privatizacije, Matična knjiga pod brojem ..., je otvorena, platni spisak od 30 aprila 1993. godine, spisak ličnih dohodaka, izjava o diskriminaciji.

Žalbeno Veće je svojim nalogom od 6 juna 2014., dostavilo žaliočevu žalbu kao i prateća dokumenta tuženoj radi odgovora na žalbu. KAP je primila nalog dana 12 juna 2014., međutim nije podnela odgovor na žalbu.

Žalilja A 0002, *K (H) B*, je 31 januara 2014. godine, podnela žalbu protiv presude C-II-13-0040 od 14 januara 2014. godine. Žalilja je zahtevala od Žalbenog Veća da razmotri ožalbenu presudu, usvoji njenu žalbu kao osnovanu i uključi je u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a. Žalilja je zatražila poništenje ožalbene presude, to jest tačke II dispozitiva.

Žalilja je navela da je radila u DP-u od 15 maja 1987. do marta 1998., kada je na diskriminatoran način otpuštena sa posla zbog srpskih privremenih mera. Žalilja navodi da su tvrdnje KAP-a da ona nije radila posle rata na Kosovu neodržive. Žalilja navodi da ona ima Ugovor o radu br. ..., od 15 septembra 2002., koji je priložen žalbi. Žalilja dodaje da u ožalbenoj presudi činjenično stanje nije pravilno utvrđeno. Žalilja tvrdi da je ona radila u DP-a sve do njene privatizacije. Žalilja predlaže da se sasluša svedok g. M A, Direktor DP-a iz sela G., Opština D., *D C*, *HI* oboje iz D. i *S S*, iz sela L., Opština of D.

Žalilja tvrdi da se sva dokumenta koja ukazuju na njen radni odnos sa DP-em mogu naći u spisima predmeta u prvostepenom postupku.

Žalbeno Veće je svojim nalogom od 6 juna 2014. godine dostavilo žalbu žalilje sa pratećim dokumentima tuženoj radi odgovora na žalbu. KAP je primila nalog dana 12 juna 2014., međutim nije podnela odgovor na žalbu.

10

11

12 Dana 5 jula 2014. tužena (u daljem tekstu: Žalilja) A0003, je podnela žalbu protiv presude Specijalnog Veća, C-II.-13-0040, delimično osporavajući presudu, to jest tačku I dispozitiva ove presude, kojim su usvojene žalbe 4 (četiri) žalilaca.

Žalilja tvrdi da je u ožalbenoj presudi pogrešno primenjeno materijalno pravo kao i da je pogrešno utvrđeno činjenično stanje. Žalilja dalje navodi da su ožalbenom presudom usvojene žalbe žalilaca kao osnovane bez ijedne relevantne činjenice na osnovu kojih bi se dokazala diskriminacija i žalioци nisu dostavili činjenice iz kojih bi se ustanovila direktna ili indirektna diskriminacija. Žalilja dalje tvrdi da žalioци nisu dostavili dovoljno dokumenata kojim bi dokazali postojanje njihovih radnih odnosa sa DP-em, kao i da oni nisu ispunili uslove iz čl. 10.4 Ured. UNMIK-a 2003/13. Dakle, prema KAP-u, pogrešna primena materijalnog prava i nepravilna interpretacija diskriminacije je dovela do neosnovanog usvajanja prava žalilaca navedenih u tački I ožalbene presude. Prema KAP-u, nijedan od žalilaca koji su obuhvaćeni u tački I dispozitiva ožalbene presude nisu bili u stanju da obezbede relevantne činjenice, na osnovu kojih bi se dokazalo nejednako postupanje kao i osnov za primenu direktne ili indirektnе diskriminacije shodno čl. 8.1 Zakona protiv diskriminacije. Žalioци nisu uspeali da prilože činjenice o diskriminaciji i tužena nije mogla da iznese svoje protiv-argumente o diskriminaciji. Prema KAP-u, u obrazloženju ožalbene presude za jedan broj radnika koji su obuhvaćeni u tački I dispozitiva ožalbene presude, utvrđeno je da jedan broj radnika ne poseduje rešenje o prekidu radnog odnosa. I ovoga puta, KAP se poziva na presudu Sudskog Veća SKVS-a u predmetu DP-a “R/M”, na osnovе koje teret dokazivanja o diskriminaciji pada na žalioce koji će osigurati činjenice o direktnoj i indirektnoj diskriminaciji, kao i presudu u vezi DP-a “Kooperativa B” – U., SCEL-10-0013 od 28 decembra 2012. godine. Ove presude, kao što je ranije navedeno, ne prate konstantnu liniju Žalbenog Veća SKVS-a u vezi tumačenja diskriminacije.

13 KAP predlaže Žalbenom Veću da usvoji žalbu kao osnovanu, da poništi tačku I dispozitiva ožalbene presude i da odbije žalbe podnete od strane žalilaca kao neosnovane.

14 Žalbeno Veće je svojim nalogom od 6 juna 2014. godine dostavilo žalbu KAP-a žalioцима navedeni u tački I dispozitiva ožalbene presude. Odgovor na žalbu su podneli sledeći žalioци: *S M, I G i R (R) T*, koji su u celosti ospo-

rava žalbu KAP-a kao neosnovanu, zahtevajući od Žalbenog Veća SKVS-a da odbije ovu žalbu kao neosnovanu i potvrdi tačku I dispozitiva ožalbene presude kao ispravnu i osnovanu na zakonu. Žalilac R T, je u svom odgovor žalbu predložio Sudu da zakaže pretres da bi dokazao svoje navode.

Žalilja A 0004, *X (U) I-N*, je 7 februara 2014. godine podnela žalbu protiv presude C-II.-13-0040 od 14 januara 2014. Žalilja je zatražila od Žalbenog Veća da razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njenu žalbu kao osnovanu i da uključi nju u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a, poništenjem ožalbene presude, odnosno tačke II dispozitiva presude. Žalilja je navela da je radila u DP-u 15 maja 1987. godine sve do privatizacije Preduzeća. Žalilja tvrdi da je njena radna knjižica i dalje otvorena. Ona je dostavila SKVS-u, kao dokaz, sledeća dokumenta: Izjavu o prihvaćanju prava i obaveza određeni opštim normativnim aktima fabrike br. ..., od 13 januara 1989.; rešenje o korišćenju godišnjeg odmora br. ..., od 16 maja 1990.; rešenje o korišćenju godišnjeg odmora br. ..., od 19 June 1989.; rešenje o određivanju radnih zadataka i obaveza br. ..., od 13 januara 1989.; radna knjižica br. ..., datum kada je otvorena: 5 maj 1987., nije zatvorena, Matična knjiga radnika u kojoj je ona navedena pod br. ... Ona je žalbi priložila i platni spisak iz 1988., 1989., i 1990. godine u originalu. Žalilja se oseća diskriminisanom zbog neuključivanja u konačan spisak.

15

Žalbeno Veće je svojim nalogom od 6 juna 2014., dostavilo žalbu žalioaca i prateću dokumentaciju tuženoj radi podnošenja odgovora. KAP je primila nalog dana 12 juna 2014., međutim nije podnela odgovor na žalbu.

16

Žalilac A 0005 *Xb (S) N*, je 7 februara 2014. podneo žalbu protiv presude C-II.-13-0040 od 14 januara 2014., zbog pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.

17

Žalilac je zatražio od Žalbenog Veća da razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da uključi nju u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a, poništenjem ožalbene presude, to jest tačku II dispozitiva presude. Žalilac je naveo da ja radio u DP-u od 18 avgusta 1987. Žalilac je naveo da je sva dokumentacija koja potvrđuje njegov radno odnos, kao dokazni materijal, dostavljena u prvostepenom postupku. Žalilac tvrdi da se oseća diskrimini-

sanim u odnosu na njegove kolege koji su uključeni u konačan spisak. On je sada priložio žalbi kopiju Matične knjige na kojoj je žalilac naveden pod brojem ..., izjave o ličnim dohocima za žalioca i ostale radnike DP-a i spisak ličnih dohodaka za godinu 1989. Takođe, jedno obaveštenje od 11 novembra 2013. potpisano od strane Direktora DP-a *MA* i rukovodilaca Sindikata: *JD, S Sh, MN* i advokata *QF*.

- 18 Dana 11 februara 2014., žalilac je dostavio 5 radnih knjižica koje su bile oštećene i 21 fotografije kancelarije gde su držana dosijea zaposlenih koji su podneli žalbe ovom Sudu. Žalilac je naveo da ova dokumenta služe kao dokaz i koji dokazuje da su u toku rata na Kosovu ove kancelarije bile demolirane i lični dosijei uništeni. Prema tome, on zahteva od Suda da uzme u obzir ove okolnosti jer jedan broj radnika nije mogao da osigura kompletnu dokumentaciju vezano za njihov radni odnos.

Žalbeno Veće je svojim nalogom od 6 juna 2014. dostavilo žalbu žalioca i prateću dokumentaciju tuženoj radi podnošenja odgovora na žalbu. KAP je primila nalog dana 12 juna 2014., međutim nije podnela odgovor na žalbu.

- 19 Žalioci *A 0006 II, B (D) G, I Q, D (I) T, N (M) M, K H, M (H) O, Sh (Xh) R, Z (S) B, N K, G F, T (S) H, R (Sh) O, Xh (S) V, S (C) M, S T, M L, H S, M T, N P, A T, Z U, R R, S N, R K, A (A) A, I (H) L, H A, M J, I B, Xh (B) J, R (D) M, Xh (S) A, X (A) C, K (M) D, E L, B (R) D, N (A) F-S, S G, H (H) B, H (I) K, T (B) H, L (M) O, A (U) M* iz *S./G., D.*, su podneli žalbu 7 februara 2014, protiv presude C-II.-13-0040 od 14 januara 2014., zbog pogrešnog i nepotpunog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.

Žalilac *I I* je zatražio od Žalbenog Veća da razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da uključi njega u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a. Žalilac zahteva da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac je naveo da je radio 26 godina u DP-u. Pošto nije mogao da osigura kopiju radne knjižice jer je izgorela tokom rata, Sud je trebao uzeti ovo u obzir kao vis major. Žalilac nije podneo žalbu protiv privremenog spiska jer je nepismen i nije znao za mogućnost podnošenja žalbe protiv privremenog spiska. Prema tome, on je zatražio usvajanje njegove žalbe kao osnovane.

- 20 Žalilac *B (D) G* je zatražio da se razmotri ožalbena presuda, da se njegova žalba usvoji kao osnovana i da se on uključi u spisak zapos-

lenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a. Žalilac zahteva da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac navodi da je njegova radna knjižica izgorela tokom rata na Kosovu, dok je radio u Fabrici Masivnog Nameštaja u sklopu DP-a "G" D. Tokom rata tu su bile locirane srpske vojne i policijske snage i oni su uništili i spalili dokumentaciju koju su našli u fabrici. Žalilac tvrdi da je priložio sva dokumenta kojima je raspolagao vezano za potvrđivanje radnog odnosa u prvostepenom postupku, kao što su: Izveštaj o povredi na radnom mestu; potvrda o dostavi molbe/otkazivanje osiguranja, rešenje br. ... od 7 aprila 1994., dokumenat br. ... od 4 oktobra 1994., rešenja o korišćenju godišnjeg odmora, izjava br. ... od 15 oktobra 1987., rešenje o određivanju radnih zadataka i radnih obaveza ... od 15 oktobra 1987., rešenje o neplaćenom odsustvu u trajanju od godinu dana, br. ... od 30 aprila 1990., rešenje o neplaćenom odsustvu u trajanju od dve meseca br. ... od 19 juna 1991., spisak ličnih dohodaka za mesec maj i juni 2003. Osim toga, on je dostavio i kratak protokol koji ukazuje da se navodi pod brojem ... (...) iz M. knjige od 13 novembra 1997., br. ... od 2 aprila 1998. i jedan drugi od 26 marta 1997.

Žalilac *I Q* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je njegova radna knjižica izgorela tokom rata na Kosovu, [dok je radio] u Fabrici Masivnog Nameštaja u sklopu DP-a "G" D. Tokom rata tu su bile locirane srpske vojne i policijske snage i oni su uništili i spalili dokumentaciju koju su našli u fabrici. Žalilac tvrdi da je priložio sva dokumenta kojima je raspolagao vezano za potvrđivanje radnog odnosa u prvostepenom postupku, kao što su: kopija radne knjižice ..., datum kada je otvorena je 15 avgust 1987. a zatvorena je 23 avgusta 1990., zatim je ponovo otvorena 23 oktobra 1990., nije zatvorena. Žalilac tvrdi da naveden pod brojem ... u Matičnoj knjizi koja se nalazi u KAP-u. Prema žaliocu, tvrdnje tužene da je njegova radna knjižica zatvorena dana 23 avgusta 1990. ne stoje jer je ona ponovo otvorena 23 avgusta 1990. godine.

Žalilac *D (I) T* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak

21

22

zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a. Žalilac zahteva da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude.

Žalilac navodi da je započeo svoj radni odnos sa DP-em 15 oktobra 1987. na neodređeno vreme.

Žalilac tvrdi da poseduje jedno rešenje o raspoređivanju na radno mesto, br. ... od 15 oktobra 1987.; potvrdu o stručnom usavršavanju od 21 jula 1986.; rešenje o godišnjem odmoru od 1988., br. ... od 17 septembra 1988.; rešenje o godišnjem odmoru iz 1991. godine, br. ... od 6 maja 1991., kopiju Matične knjige u kojoj je navedeno njegovo ime pod brojem Žalilac tvrdi da je radio u DP-u čak i posle rata sve do privatizacije Preduzeća, iako je njegova radna knjižica zatvorena. Osim toga, on izjavljuje da njegovo radno iskustvo posle rata nije uračunato u radni staž. Vezano sa time, on predlaže da se sasluša Direktor *M A*. Ovom Sudu on je dostavio radnu knjižicu u kojoj je naznačeno da je zatvorena 1993. godine. Žalilac tvrdi da naveden pod brojem ... u Matičnoj knjizi koja se nalazi u KAP-u.

23 Žalilac *N (M) M* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je počeo sa radom u DP-u od 5 maja 1987., na neodređeno vreme. Žalilac takode tvrdi da poseduje rešenje o raspoređivanju na radne zadatke i obaveze iz 1987. godine, potvrdu o stručnom usavršavanju od 21 jula 1986, rešenje o godišnjem odmoru iz 1987. godine, no. ..., rešenje o neplaćenom odsustvu, rešenje o godišnjem odmoru iz 1989. godine, od 21 juna 1989. br. Žalilac dalje navodi da postoji napomena u spisku koja označava prekid njegovog radnog odnosa od 16 aprila 1991, međutim on tvrdi, "Ja sam radio u Preduzeću i posle rata, sve do privatizacije DP-a".

24 Žalilac *K H* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je počeo sa radom u DP-u od 5 maja 1987. godine, na neodređeno vreme. On je dodao da je dostavio dovoljno dokaza u prvostepenom postupku da bi podržao svoju žalbu.

On je izjavio da je bio naveden u Matičnoj Knjizi pod brojem ..., čiji se original nalazi u KAP-u. Žalilac tvrdi da mu je radna knjižica izgorela.

Žalilac *M (H) O* je zatražio da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On je započeo sa radom u DP-u od 5 maja 1987. do 20 maja 1998. godine. Posle rata on se vratio na posao da bi izvršavao radne zadatke kao i pre rata i nastavio sa radom sve do privatizacije DP-a.

25

Žalilac *Sb (Xb) R* je zatražio da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo svoj radni odnos sa DP-em od 5 septembra 1988. do 3 aprila 1998. godine. Posle rata on se vratio na posao 6 jula 1999. izvršavajući radne obaveze kao i pre rata i radio sve do privatizacije DP-a. Žalilac je izjavio da je dostavio Sudu kopiju Matične knjige upisane pod brojem i pod br. dosijea

26

Žalilac *Z (S) B*, je zatražio da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo svoj radni odnos sa DP-em od 28 jula 1987. godine. Njegova radna knjižica je zatvorena 1 aprila 1998., međutim on tvrdi da njegovo radno iskustvo posle rata nije uračunato u radni staž. On navodi da se posle rata, vratio 1999. godine da radi na izvršavanju radnih obaveza kao i pre rata i nastavio sa radom sve do privatizacije DP-a.

27

- 28 Žalilac *N K* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo svoj radni odnos sa DP-em od 5 maja 1987. godine, što je potvrđeno na osnovu potvrde izdate od strane nadležnog organa Preduzeća, dana 16 aprila 2013., a koja je dostavljena sa žalbom u prvostepenom postupku. On navodi da se posle rata, 6 jula 1999., vratio da radi na izvršavanju radnih obaveza kao i pre rata i nastavio sa radom sve do privatizacije DP-a. Osim toga, žalilac navodi da je njegova radna knjižica oštećena jer su tokom rata na Kosovu, srpske vojne i policijske snage bile locirane u objektima fabrike i iz tih razloga su većina ličnih dosijea mnogih radnika uništeni ili izgoreli.
- 29 Žalilja *GF*, je zatražila da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njenu žalbu kao osnovanu i da se ona uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilja tvrdi da je dostavila dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazala svoj radni odnos sa DP-em. Ona tvrdi da je njena žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. Ona je započela radni odnos sa DP-em od 28 jula 1987. do 1998. godine. Ona je dodala da se posle rata, 1999. godine, vratila na posao izvršavajući radne obaveze kao i pre rata i nastavila sa radom sve do privatizacije DP-a. Žalilja je navela da je dostavila prvostepenom Sudu kopiju radne knjižice, upisane pod br. ..., prema kojoj je njeno radno iskustvo bilo u trajanju od 17 godina i 1 dana.
- 30 Žalilac *T(S)H* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. Prema rešenju ... koji je u spisima predmeta, on je započeo svoj radni odnos sa DP-em

od 16 maja 1990. godine. Navodi da i posle rata je radio u DP izvršavajući radne obaveze kao i pre rata i radio sve do privatizacije DP-a.

Žalilac *R (Sh) O* je zatražio da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo svoj radni odnos sa DP-em od 18 avgusta 1987. godine. Njegova radna knjižica nije zatvorena. On dodaje da je nastavio sa radom u DP-u čak i posle rata, počevši od 6 jula 1999., izvršavajući radne obaveze i zadatke kao i pre rata i radio sve do privatizacije DP-a.

31

Žalilac *Xb (S) V* je zatražio da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo radni odnos sa DP-em od 28 jula 1987. godine. Njegova radna knjižica nije zatvorena. On dodaje da mu je radna knjižica zatvorena 3 marta 1993. godine, koja je ponovo otvorena 1 aprila 1993. godine, nakon što je fabrika dobila novo ime "H" "GJ" FMN DD D.. On je radio sve do 1998. godine, a njegova radna knjižica nije zatvorena. Posle rata, godine 1999., on je takođe radio u DP-u izvršavajući radne obaveze i zadatke kao i pre rata i radio sve do privatizacije DP-a. On navodi da je Sudu dostavio dovoljno materijalnih dokaza da bi dokazao njegov radni odnos.

32

Žalilja *S (C) M* je zatražila da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njenu žalbu kao osnovanu i da se ona uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilja tvrdi da je dostavila dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazala svoj radni odnos sa DP-em. Ona tvrdi da je njena žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. Ona je započela radni odnos sa DP-em od 5 maja 1987. do 31 marta 1993.

33

godine. Radna knjižica je otvorena 1 aprila 1993., nakon što je fabrika dobila novo ime “*H*” “*Gf*” FMN DD D., koja je drugačija od one koja je nasledena od bivše Fabrika Masivnog Nameštaja.

- 34 Žalilac *S T* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. Po njemu, on je započeo radni odnos sa DP-em 2 septembra 1989. godine. On je takođe radio u DP-u i posle rata od 1999. godine izvršavajući radne obaveze i zadatke kao i pre rata i radio sve do privatizacije DP-a.
- 35 Žalilac *ML* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo svoj radni odnos sa DP-em 18 jula 1987., na neodređeno vreme. On je radio u DP-u sve do marta 1998. ali je zbog rata njegov radni odnos prekinut i onda je ponovo nastavio sa radom posle rata, to jest 1999. godine kada je izvršavao svoje radne zadatke kao i pre rata i radio sve do privatizacije DP-a.
- 36 Žalilac *HS* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo posao u DP-u 1986. godine sve do 15 marta 1998. godine, sve do početka rata na Kosovu. Posle rata, od 8 juna 1999. godine on je nastavio sa izvršavanjem svojih radnih zadataka kao i pre rata sve do privatizacije DP-a. Žalilac tvrdi da je stanovnicima D. poznata činjenica da su u toku

rata na Kosovu, u objektima Preduzeća bile locirane srpske vojne i paravojne snage i tokom tog perioda oni su uništili i spalili većinu ličnih dokumenata zaposlenih, uključujući i dosije ovog žalioca. Po žalioцу, jedini preostao dokaz je rešenje o godišnjem odmoru iz 1990., br. ... od 30 aprila 1990. godine.

Žalilac *M T* je zatražio da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. Žalilac je započeo posao u DP-u od 1 avgusta 1976. godine, i nastavio svoj radni odnos od 4 decembra 1990. sve do rata na Kosovu. Posle rata, od 6 jula 1999. godine on je nastavio sa izvršavanjem svojih radnih zadataka kao i pre rata sve do privatizacije DP-a. Žalilac tvrdi da je stanovnicima D. poznata činjenica što su u toku rata na Kosovu, u objektima Preduzeća bile locirane srpske vojne i paravojne snage i tokom tog perioda oni su uništili i spalili većinu ličnih dokumenata zaposlenih, uključujući i dosije ovog žalioca.

37

Žalilac *N P* je zatražio da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a i zahteva da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo posao u DP-u od 1986. godine i nastavio svoj radni odnos sve do 31 marta 1998. godine i sve do rata na Kosovu. Posle rata on je nastavio sa izvršavanjem svojih radnih zadataka kao i pre rata sve do privatizacije DP-a. Žalilac tvrdi da je stanovnicima D. poznata činjenica što su u toku rata na Kosovu, u objektima Preduzeća bile locirane srpske vojne i paravojne snage i tokom tog perioda oni su uništili i spalili većinu ličnih dokumenata zaposlenih, uključujući i dosije ovog žalioca.

38

Žalilac *A T* je zatražio da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak

39

zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a i zahteva da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo posao u DP-u od 1986. godine i nastavio sa radom sve do 31 marta 1998. i sve do rata na Kosovu. Posle rata on je nastavio sa izvršavanjem svojih radnih zadataka kao i pre rata sve do privatizacije DP-a. Žalilac tvrdi da je stanovnicima D. poznata činjenica što su u toku rata na Kosovu, u objektima Preduzeća bile locirane srpske vojne i paravojne snage i tokom tog perioda oni su uništili i spalili većinu ličnih dokumenata zaposlenih, uključujući i dosije ovog žalioaca.

40 Žalilac *Z U*, je zatražio da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva dispozitiva.

Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo posao u DP-u od 5 maja 1987. godine, na neodređeno vreme. On je upisan pod brojem ... u Matičnoj knjizi.

Posle rata on je nastavio sa izvršavanjem svojih radnih obaveza i zadataka kao i pre rata i nastavio sa radom sve do privatizacije DP-a.

41 Žalilac *R R* je zatražio da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo posao u DP-u 1982. godine, na neodređeno vreme. Posle rata on je nastavio sa izvršavanjem svojih radnih obaveza i zadataka kao i pre rata i nastavio sa radom sve do privatizacije DP-a. Žalilac tvrdi da on ima isti status kao i radnici koji su uključeni u spisak od 20%.

Žalilac *S N* je zatražio da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo posao u DP-u 1988. godine i nastavio sa radom sve do 20 marta 1998. i sve do rata na Kosovu. Posle rata 1999. godine on je nastavio sa izvršavanjem svojih radnih obaveza i zadataka kao i pre rata i nastavio sa radom sve do privatizacije DP-a

42

Žalilac tvrdi da je stanovnicima *D*. poznata činjenica što su u toku rata na Kosovu, u objektima Preduzeća bile locirane srpske vojne i paravojne snage i tokom tog perioda oni su uništili i spalili većinu ličnih dokumenata zaposlenih, uključujući i dosije ovog žalioca.

Žalilac *R K* je zatražio da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a, i zahteva da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo posao u DP-u od 18 jula 1987. godine, na neodređeno vreme dok je u Matičnoj knjizi upisan pod brojem Posle rata on je nastavio sa izvršavanjem svojih radnih obaveza i zadataka kao i pre rata i nastavio sa radom sve do privatizacije DP-a. Žalilac tvrdi da je stanovnicima *D*. poznata činjenica što su u toku rata na Kosovu, u objektima Preduzeća bile locirane srpske vojne i paravojne snage i tokom tog perioda oni su uništili i spalili većinu ličnih dokumenata zaposlenih, uključujući i dosije ovog žalioca.

43

Žalilja *A (A) A* je zatražila da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njenu žalbu kao osnovanu i da se ona uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a, i zahteva da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilja tvrdi da je dostavila dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazala svoj radni odnos sa DP-em. Ona tvrdi da

44

je njena žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. Ona je započela radni odnos sa DP-em od 28 jula 1987. godine i radila je do 1998. godine. Posle rata 1999. godine ona je nastavila sa izvršavanjem svojih radnih obaveza i zadataka kao i pre rata i radila u tom Preduzeću sve do privatizacije DP-a.

45 Žalilac *I (H) L* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a, i zahteva da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. On je naveo da u DP je radio do 1998. godine. Posle rata on je nastavio sa izvršavanjem svojih radnih obaveza i zadataka kao i pre rata i radio u tom Preduzeću sve do privatizacije DP-a. On je dodao da su sva dokumenta uništena bez njegove krivice.

46 Žalilac *HA* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a, i zahteva da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo posao u DP-u od 1 juna 1977. godine, na neodređeno vreme. On je radio u DP-u sve do 31 marta 1998. godine, kada je njegov radno odnos prekinut zbog ratnog stanja. Posle rata 1999. godine on je nastavio sa izvršavanjem svojih radnih obaveza i zadataka kao i pre rata i radio u tom Preduzeću sve do privatizacije DP-a. Žalilac tvrdi da je stanovnicima D. poznata činjenica što su u toku rata na Kosovu, u objektima Preduzeća bile locirane srpske vojne i paravojne snage i tokom tog perioda oni su uništili i spalili većinu ličnih dokumenata zaposlenih, uključujući i dosije ovog žalioca.

47 Žalilac *MJ* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a, i zahteva da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo

posao u DP-u od 15 oktobra 1987. godine, na neodređeno vreme. Posle rata 1999. godine on je nastavio sa izvršavanjem svojih radnih obaveza i zadataka kao i pre rata i radio u tom Preduzeću sve do privatizacije DP-a. Žalilac tvrdi da je stanovnicima D. poznata činjenica što su u toku rata na Kosovu, u objektima Preduzeća bile locirane srpske vojne i paravojne snage i tokom tog perioda oni su uništili i spalili većinu ličnih dokumenata zaposlenih, uključujući i dosije ovog žalioaca.

Žalilac *I B* je zatražio da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo posao u DP-u od 28 jula 1987. godine, na neodređeno vreme. Posle rata 1999. godine on je nastavio sa izvršavanjem svojih radnih obaveza i zadataka kao i pre rata i radio u tom Preduzeću sve do privatizacije DP-a. Žalilac navodi da njegovo radno iskustvo posle rata nije uračunato u radni staž.

Žalilac *Xb (B) J* je zatražio da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo posao u DP-u od 1 aprila 1982. godine, na neodređeno vreme. On je bio zaposlen u DP-u sve do početka rata na Kosovu. Posle rata 1999. godine on je nastavio sa izvršavanjem svojih radnih obaveza i zadataka kao i pre rata i radio u tom Preduzeću sve do privatizacije DP-a.

Žalilac *R (D) M* je zatražio da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da navodi KAP-a o tome da je on osnovao radni odnos sa jednim drugim Preduzećem nisu tačni. Žalilac

je priložio žalbi i radnu knjižicu, stranicu 8 na kojoj je naznačeno da je radna knjižica zatvorena 19 jula 1990., a koja je ponovo otvorena 22 avgusta 1990., i ista i dalje je otvorena. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja a da je on bio zaposlen u DP-u sve do privatizacije.

51 Žalilac *Xb (S) A* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo sa radom u DP-u od 5 maja 1987., na neodređeno vreme i sve do 31 januara 1993. godine. Dana 1 aprila 1993., dodata je nova rubrika u njegovoj radnoj knjižici pod brojem ..., kada je ime fabrike promenjeno od Fabrike za Masivni Nameštaj u JSC "H" "G" "FMN DD" u D. Po žaliocu, gore navedeni podaci su tačni, a to se može potvrditi u Matičnoj knjizi koja se nalazi na Sudu. Posle rata 1999. godine on je nastavio sa izvršavanjem svojih radnih obaveza i zadataka kao i pre rata i radio u tom Preduzeću sve do privatizacije DP-a.

52 Žalilja *X (A) C* je zatražila da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njenu žalbu kao osnovanu i da se ona uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilja tvrdi da je dostavila dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazala svoj radni odnos sa DP-em. Ona tvrdi da je njena žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. Ona je započela radni odnos sa DP-em od 3 maja 1989. godine sve do 20 marta 1998. godine, te je zatim prekinut dana 12 juna 1999.

Žalilja tvrdi da se posle rata ,avgusta 1999. godine, vratila na posao i izvršavala svoje radne obaveze i zadatke ako i pre rata i radila u Preduzeću sve do privatizacije DP-a.

53 Žalilac *K (M) D* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II

dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo sa radom u DP-u od 5 maja 1987., na neodređeno vreme. On je radio u DP-u sve do privatizacije istog Preduzeća. Žalilac tvrdi da je priložio dovoljno dokaza ovom Sudu da bi dokazao svoje tvrdnje. Žalilac navodi da raspoláže sa izjavom br. ..., od 15 oktobra 1987. godine, rešenjem o godišnjem odmoru br. ..., od 26 jula 1989. godine, od 12 marta 1990. godine, rešenjem o raspoređivanju na radne zadatke, ..., od 15 oktobra 1987. godine.

Žalilac *E L* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo sa radom u DP-u 1975. godine, na neodređeno vreme. Dana 20 marta 1998. njegov radni odnos je prekinut kada je počeo rat. On je nastavio sa radom do 20 jula 1999. godine i radio u tom Preduzeću sve do privatizacije. Žalilac tvrdi da je stanovnicima D. poznata činjenica što su u toku rata na Kosovu, u objektima Preduzeća bile locirane srpske vojne i paravojne snage i tokom tog perioda oni su uništili i spalili većinu ličnih dokumenata zaposlenih, uključujući i dosije ovog žalioca.

Žalilac *B (R) D* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude.

Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. Na osnovu Matične knjige radnika, žalilac je upisan pod br. ..., i original tog dokumenta se nalazi u KAP-u. Žalilac tvrdi da je on nasilno otpušten sa posla od strane privremenih organa Fabrike. Kao posledica njegove upornosti da nastavi sa radom, bivši zamenik komandira Policijske Stanice u D., njegovo ime je *M*, ne seća se njegovog prezimena, ga je silom izbacio iz

54

55

Fabrike, 3 puta. Žalilac tvrdi da je on u to vreme bio predsednik Sindikata i predstavnik Drvne Industrije pri Nezavisnom Sindikatu Kosova iz Opštine D. Njegove tvrdnje mogu potvrditi *IK*, iz sela M., Opština D., koji je bio V.D. Direktor Fabrike Masivnog Nameštaja u D., *JD* iz sela C. i E., Opština D., član uprave Fabrike Masivnog Nameštaja u D., *HI* i *MN*, radnici Fabrike Masivnog Nameštaja u D.

56 Žalilja *N (A) F-S* je zatražila da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njenu žalbu kao osnovanu i da se ona uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilja tvrdi da je dostavila dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazala svoj radni odnos sa DP-em. Ona tvrdi da je njena žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. Ona je započela posao u DP-u od 5 maja 1987. godine. Žalilja je izjavila, kao što je i spomenula u žalbi podnetoj u prvostepenom postupku, da su tokom rata srpske vojne i paravojne snage su bile locirane u objektima ove Fabrike od maja 1998. pa sve do 12 juna 1999. godine i tom prilikom su uništili i spalili većinu ličnih dokumenata, uključujući i lični dosije ove žalilje. Ona je dodala da je posle rata nastavila radni odnos sa DP-em sve do njene privatizacije.

57 Žalilac *S G* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo svoj radno odnos sa DP-em od 20 avgusta 1987. godine, na neodređeno vreme. On je dodao da je priložio dovoljno dokaza za dokazivanje radnog odnosa, kao što su: kopija potvrde o stručnom usavršavanju od 12 novembra 1987.; kopija rešenja br. ..., od 28 septembra 1988. godine. On je nastavio svoj radni odnos 6 jula 1999. godine, i radio sve do njene privatizacije.

58 Žalilac *H (H) B* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih pri-

vatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo svoj radno odnos sa DP-em od 18 avgusta 1987. godine, kao što je naznačeno u kopiji radne knjižice i Matičnoj knjizi br. Zatim je dana 16 maja 1990. godine, osnovao radni odnos na neodređeno vreme, na osnovu rešenja Kao što je naznačeno u radnoj knjižici njegov radni odnos nije bio prekinut. Kao posledica ratnog stanja njegov je radni odnos prekinut 20 marta 1998. godine, kada je rat i počeo. Njegov se radni odnos nastavio od 6 jula 1999. godine sve do njene privatizacije.

Žalilac dalje navodi da je on pritvoren 5 aprila 1989. godine u Okružnom zatvoru u P. u trajanju od 4 meseca, to jest do 5 avgusta 1989. godine, zatim je oslobođen pošto je proglašen nevinim. On je izjavio da je bio suspendovan sa posla posle otpuštanja iz zatvora.

Žalilac *H (I) K* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo svoj radno odnos sa DP-em od 18 avgusta 1987. godine. On je izjavio da je njegova radna knjižica zatvorena 11 septembra 1991., ali je posle rata ponovno vraćen na posao jula 1999. godine i radio sve do privatizacije. Po njemu, tu činjenica može potvrditi bivši Direktor DP-a.

59

Žalilac *T (B) H* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. Žalilac tvrdi da je bio zaposlen u OUR "Gj" D., OOUR "P F" sa sedištem u D., od 11 juna 1979. godine i sve do 5 novembra 1990. godine, to jest 11 godina 4 meseci i 24 dana, dok je od 6 novembra 1990. godine do 3 marta 1993. godine radio u DP-u Fabrika Masivnog Nameštaja u D. On takođe tvrdi

60

da je 4 marta 1993., Fabrici Masivnog Nameštaja dato novo ime: Holding "G" FMN u D., i time je dodat novi broj u Matičnoj knjizi i nova rubrika u radnoj knjižici.

61 Žalilac *L (M) O*, je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. The Žalilac tvrdi da je bio zaposlen u OUR "Gj" D., OOUR "P F" sa sedištem u D., od 1986. godine. Zatim je 1988. godine njegov radni odnos sa OOUR "Sb" prekinut i on se zaposlio u Fabrici Masivnog Nameštaja u D., na neodređeno vreme. On je radio u Fabrici do 1991. godine. Od 20 marta 1998. do 22 juna 1999. godine, vojne i policijske snage su bile stacionirane u objektima Fabrike, i oni su uništili i spalili ličnu dokumentaciju radnika kojom bi on dokazao svoj radni odnos u ovom DP-u.

Žalbeno Veće je svojim nalogom od 6 juna 2014. godine dostavilo tuženoj žalbu i prateću dokumentaciju žalioaca radi odgovora na žalbu. KAP je primila nalog 12 juna 2014., ali nije podnela odgovor na žalbu.

62 Žalilac *A (U) M*, tvrdi da je do početka rata na Kosovu radio u svojstvu sezonskog radnika i da je od 6 jula 1999. godine počeo ponovo da radi u ovom DP-u i da je nastavio sa radom sve do njegovog penzionisanja u junu 2007. godine. Pošto su, po njemu, sva dokumenta DP-a, uništena od strane srpskih snaga, on nije bio u stanju da žalbi priloži bilo koji materijalni dokaz.

63 Žalilja *A 0007 K (H) B*, je 7 februara 2014. podnela žalbu protiv presude C-II.-13-0040, od 14 januara 2014. godine. Žalilja je zatražila da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njenu žalbu kao osnovanu i da se ona uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilja tvrdi da je radila u DP-u od 28 jula 1989. godine i zbog rata na Kosovu, ona je bila primorana da prekine radni odnos zajedno sa ostalim radnicima 22 marta 1998. godine. Žalilja dalje tvrdi da je u DP radila i posle rata, to jest jula 1999. godine, gde je radila sve do privatizacije DP-a. Žalilja je iz-

javila da je u Matičnoj knjizi upisana pod brojem Osim toga, vezano za tvrdnje KAP-a, ona je priložila dodatni spisak o prijemu poštanske uplate od strane PTK-a, u originalu, iz kojeg se vidi da je žalba dostavljena dana 3 maja 2013. Ona je takode priložila dodatni spisak poštanske pošiljke registrovane u Pošti u D., gde je naznačeno da je žalba upisana pod br. ..., br. ..., u originalu. Osim toga, žalilja je navela da su u toku rata na Kosovu, u objektima Fabrike, bile stacionirane vojne i policijske snage koje su uništile veći broj ličnih dokumenata, uključujući i njen dosije. Žalilja je priložila žalbi i nekoliko fotografija koje pokazuju uništena dokumenta i radnu knjižicu bez natpisa na njoj.

Žalbeno Veće je svojim nalogom od 6 juna 2014. godine dostavilo tuženoj žalbu i prateću dokumentaciju žalioaca radi odgovora na žalbu. KAP je primila nalog 12 juna 2014., ali nije podnela odgovor na žalbu.

Žalilac A0008 *H(M) I*, je 8 februara 2014., podneo žalbu protiv presude C-II-13-0040, od 14 januara 2014. godine, zahtevajući da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je radio u DP-u od 5 maja 1987. do marta 1998. godine. Posle rata, juna meseca 1999., on je nastavio sa radom u DP-u sve do privatizacije Preduzeća. On smatra da ima isti status kao i drugi radnici koji su uključeni u konačan spisak. Osim toga, on tvrdi da nije bio u mogućnosti da pribavi dokaze kojima bi dokazao svoje radno iskustvo jer, kao što su drugi radnici izjavili, u objektima fabrike gde je on radio, bile su stacionirane srpske vojne i policijske snage, i lična dokumentacija radnika je bila uništena. Takođe, evidencija o radnom iskustvu radnika, kao što je otvaranje ili zatvaranje Matične knjige, nije bila vođena posle rata.

Žalbeno Veće je svojim nalogom od 6 juna 2014. godine dostavilo tuženoj žalbu i prateću dokumentaciju žalioaca radi odgovora na žalbu. KAP je primila nalog 12 juna 2014., ali nije podnela odgovor na žalbu.

Žalilac A 0010 *TD*, je 8 februara 2014., podneo žalbu protiv presude C-II-13-0040, od 14 januara 2014. Žalilac zahteva da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka III dispozitiva presude, kojim je žalba odbačena kao neblagov-

64

65

remena. Žalilac tvrdi da je u DP-u radio od 1976. godine i da je prekinuo radni odnos 20 marta 1998. godine, kada su se pojavili prvi znaci ratnih događanja i zatim je ponovo nastavio sa radom 6 jula 1999. godine, radeći sve do privatizacije Preduzeća, odnosno do kraja 2006. godine.

Žalilac tvrdi da je nepismen i nije znao o propuštanju roka za podnošenje žalbe protiv konačnog spiska za deo do 20%, te zbog toga zahteva od Suda da uzme u obzir ovu činjenicu.

Žalbeno Veće je svojim nalogom od 6 juna 2014. godine dostavilo tuženoj žalbu i prateću dokumentaciju žalioca radi odgovora na žalbu. KAP je primila nalog 12 juna 2014., ali nije podnela odgovor na žalbu.

66 Žalilac A 0012 *R (I) Q*, je 8 februara 2014. godine, podneo žalbu protiv presude C-II-13-0040, od 14 januara 2014. Žalilac zahteva da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a, i zahteva da se ožalbeni presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je u DP-u radio od 18 avgusta 1987. godine sve do privatizacije Preduzeća. On smatra da ima isti status kao i drugi radnici koji su uključeni u konačan spisak i predlaže da se saslušaju njegove bivše kolege- radnici Preduzeća u svojstvu svedoka. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza u prvostepenom postupku da bi dokazao svoj radni odnos u DP-u, kao što su: rešenje br. ..., od 7 septembra 1989. godine; rešenje o raspoređivanju na radne zadatke i obaveze, br. ..., od 2 septembra 1989. godine; rešenje o godišnjem odmoru br. ... od 1989; potvrda o dostavi molbe/otkazivanje osiguranja, od 23 maja 1990. godine. On je dodao da je njegova radna knjižica izgorela u toku rata na Kosovu. On tvrdi da ima kopiju Matične knjige, koji označava da je on upisan pod brojem ..., i ova je kopija u KAP-u. On je svojoj žalbi priložio izjavu od 27 januara 2014. godine, koja je potpisna od strane *MA*, diplomirani inženjer, *JD, SŠ* i *MN*, iz uprave Sindikata i *QF*.

Žalbeno Veće je svojim nalogom od 6 juna 2014. godine dostavilo tuženoj žalbu i prateću dokumentaciju žalioca radi odgovora na žalbu. KAP je primila nalog 12 juna 2014., ali nije podnela odgovor na žalbu.

67 Žalba A 0013 *S (I) M*, ustvari nije žalba, već je ovo odgovor na žalbu KAP-a i Pisarnica je greškom upisala ovaj odgovor za SKVS-a kao žalbu.

68 Žalilja A 0014 *C (B) I L*, je 29 aprila 2014., podnela žalbu protiv presude C-II-13-0040, od 14 januara 2014. godine. Žalilja je zatražila

da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njenu žalbu kao osnovanu i da se ona uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a, i zahteva da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilja tvrdi da je radila u DP-u od 28 jula 1987. godine pa sve do privatizacije Preduzeća. Ona smatra da ona ima isti status kao i drugi radnici koji su uključeni u konačan spisak i predlaže da se saslušaju svedoci koji su bivši radnici Preduzeća. Žalilja tvrdi da je dostavila dovoljno dokaza u prvostepenom postupku da bi dokazala svoj radni odnos u DP-u, kao što su: rešenje o godišnjem odmoru br., od 1 jula 1989., rešenje od 1 avgusta 1989.; rešenje o raspoređivanju na radne zadatke i obaveze br., od 2 septembra 1989. godine. Žalilja tvrdi da je zbog rata na Kosovu, ona bila primorana da napusti posao zajedno sa drugim radnicima na dan 22 marta 1998. Žalilja takode tvrdi da je radila u DP-u i posle rata, jula 1999. godine sve do privatizacije DP. Osim toga, žalilja navodi da su tokom poslednjeg rata na Kosovu, u objektima fabrike, bile stationirane vojne i policijske snage koji su, tokom njihovog boravka u fabrici, uništili veći deo dokumentacije radnika, uključujući i njen lični dosije.

Žalbena Veće je svojim nalogom od 6 juna 2014. godine dostavilo tuženoj žalbu i prateću dokumentaciju žalioaca radi odgovora na žalbu. KAP je primila nalog 12 juna 2014, ali nije podnela odgovor na žalbu.

Pravno obrazloženje: Žalbe žalilaca A 0001 *H (Z) T*, A 0002 *K (H) B*, A 0004 *X (U) I N*, A 0005 *Xb (S) N*, A 0006 *I Q* i ostalih, *M (H) O*, *R R*, *N K*, *Xb (S) V*, *S (C) M*, *R (D) M*, *H (H) B*, *B (D) G*, *D (I) T*, *N (M) M K H*, *Sh (Xb) R*, *G F*, *T (S) H*, *R (Sh) O*, *S T*, *M L*, *H S*, *N P*, *A T*, *Z U*, *S N*, *R K*, *A (A) A*, *I (H) L*, *M J*, *Xb (B) J*, *Xb (S) A*, *X (A) C*, *K (M) D*, *I B*, *E L*, *B (R) D*, *N (A) F-S*, *S G*, *H S*, *M T*, *H A*, *H (H) B*, *H (I) K*, *T (B) H*, A 0007 *K (H) B*, A 0008 *H (M) I* i A 0012 *R (I) Q* su osnovane i KAP-u se nalaže da uključi gore navedene žalioce u konačan spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a. 69

Žalbe žalilaca A 0003 *KAP*, A 0006 *I I*, *K (H) H*, *Z (S) B*, *K H*, *L (M) O*, *A (U) M* i A 0010 *T D* se odbijaju kao neosnovane. 70

Žalbe žalilaca A 0014 *C (B) I L* i A 0013 *S (I) M*, se odbacuju kao neprihvatljive. 71

72 Na osnovu čl. 64.1 Aneksa ZSK, Žalbeno Veće je odlučilo da ne održi usmenu raspravu u ovom postupku.

Osnovanost žalbe i procena Žalbenog Veća

Diskriminacija

73 Da bi se sprečila diskriminacija i da bi se unapredio i primenio princip jednakog postupanja građana Kosova, Skupština Kosova je 30 jula 2004. usvojila Zakon Protiv Diskriminacije br. 2004/3 (proglašen Uredbom UNMIK-a 2004/32), koji je i sada zakonski obavezujući dokument.

74 Sto se tiče tereta dokazivanja, član 8 Zakona protiv diskriminacije tumači sledeće:

8.1. Kad lica koja smatraju da im je naneta nepravda zbog toga što princip jednakog postupanja nije primenjen na njih iznesu, pred sudom ili nekim drugim nadležnim organom, činjenice iz kojih se može pretpostaviti da je bilo direktne ili indirektno diskriminacije, prijavljena strana je dužna da dokaže da nije bilo povrede principa jednakog postupanja.

75 Prema gore navedenom tumačenju, kada jedan žalilac tvrdi da je bio podvrgnut diskriminaciji, on/ona treba samo da utvrdi određene činjenice iz kojih se može pretpostaviti da je bilo diskriminacije (direktno ili indirektno), i na tuženom (u ovom slučaju Agenciji) je da dokaže suprotno, a to je da dokaže da je nije bilo povrede principa jednakog postupanja.

76 Na osnovu sudske prakse SKVS-a (ASC-11-0069, AC-I-12-0012, i dr.) osobama koje su bile podvrgnute diskriminaciji smatraju se sledeći:

- a) Radnici albanske nacionalnosti ili oni koji pripadaju nekoj drugoj manjini, kao što su Aškalije, Romi, Egipćani, Gorani i Turci, koji su otpušteni iz diskriminatornih razloga u periodu takozvanih "privremenih mera Srbije" (koje su trajale od 1989. do 1999.), ili koji su bili diskriminirani u toku drugih vremenskih perioda zbog njihove etničke pripadnosti, političkih stavova ili verske opredeljenosti, i dr.;
- b) Radnici srpske nacionalnosti koji se, zbog poznatih razloga posle rata na Kosovu, nakon 1999. godine, nisu javili na posao i koji se tako nisu našli na konačnom spisku zaposlenih.

Naime, gledano sa aspekta vremena, u vezi diskriminacije kojoj su bili podvrgnuti kategorije gore navedenih radnika, treba se napomenuti sledeće:

- a) Dana 26 jula 1990. godine, srpska vlada je proglasila “Zakon o Radnim Odnosima u Posebnim Okolnostima” (Službeni List Republike Srbije br. 40/90), nakon čega je došlo do, kao posledica, otpuštanje sa posla hiljada radnika albanske narodnosti (vidi, u vezi ove tačke, takođe presudu Međunarodnog Krivičnog Suda za bivšu Jugoslaviju od 30 novembra 2005., u slučaju br. IT-03-66, stranica 16, par. 39, koji navodi:

1990. godine Skupština Kosova i Pokrajinska Vlada su ukinuti. Marta 1990. godine, Skupština Srbije je usvojila niz mera koje su dovele do otpuštanja sa posla Kosovskih Albanaca iz političkih i privrednih institucija i iz velikih privrednih Preduzeća ...

Generalna Skupština i Savet Bezbednosti Ujedinjenih Nacija su doneli nekoliko Rezolucija 1990-ih godina, među kojima je bila Rezolucija Generalne Skupštine 48/153 od 20 decembra 1993. godine, koja e priznala postojanje (i osudila) – između ostalog –

...mera i diskriminatorne prakse i kršenje ljudskih prava etničkih Albanaca Kosova, kao i visok stepen represije koju su počinile srpske vlasti, uključujući: ...b. Diskriminatorno uklanjanje zvaničnika etničkih Albanaca, naročito iz policije i sudstva, masovno izbacivanje etničkih Albanaca sa stručnih, administrativnih i drugih pozicija u preduzećima koja su u društvenom vlasništvu i javnim institucijama, uključujući učitelje iz školskog sistema kojim upravljaju Srbi... .

Kao posledica takozvanih “Privremenih mera” nametnutih DP-u, albanska uprava je uklonjena i zamenjena srpskom upravom (vidi „Zakon o Privremenim Merama za Društvenu Zaštitu Samoupravnih Prava i Društvene Svojine“, objavljen u Službenom Listu Socijalističke Republike Srbije br. 49 od 28 oktobra 1989., koji nije zakon na snazi, jer sadrži elemente diskriminacije, shodno Ured. UNMIK-a 1999/24).

- b) S druge strane, jedan broj radnika koji pripadaju srpskoj manjini sa Kosova, su radili tokom srpskih privremenih mera (1989.-1999.), ali nisu bili u mogućnosti da se vrate na posao odmah nakon rata iz razloga jer su bili diskriminirani od novog rukovodećeg organa. Kao što je gore napomenuto, kada jedan žalilac tvrdi da postoje određene diskrimina-

torske činjenice, na tuženoj je da dokaže da žalilac nije bio diskriminisan. Isto pravilo “suprotno od tereta dokazivanja” koje se primenjuje na zahteve radnika albanske etničke pripadnosti (i ostalih manjina) koji su tvrdili postojanje diskriminacije u vezi njihovog otpuštanja sa posla tokom srpskih privremenih mera, treba se primeniti i prema ovoj grupi radnika.

78 Zbog svih gore navedenih razloga, jedna će se žalba usvojiti kao osnovana u slučajevima kada jedan žalilac dokaže da je bio zaposlen u DP-u za najmanje tri godine i da je bio upisan kao radnik DP-a u vreme privatizacije, ili u slučajevima kada on/ona dostave dokument da on/ona nije bio/bila u mogućnosti da radi zbog diskriminacije kojoj je žalilac bio podvrgnut (drugim rečima: on/ona bi bili upisani kao radnici Preduzeća da on/ona ne bi bili podvrgnuti diskriminaciji). U protivnim žalba se treba odbiti kao neosnovana, u slučaju da se gore spomenute činjenice i okolnosti nisu utvrdili od strane žalioaca.

79 Žalilac A 0001 H(Z) T tvrdi da je radio u DP-u od 18 avgusta 1987. godine. Dana 1 aprila 1993., uvedene su srpske privremene mere i kao u većini Preduzeća, pa i njegovom Preduzeću, došlo je do otpuštanja radnika sa posla zbog njihove etničke pripadnosti. Godine 1998. ista uprava ga je otpustila sa posla na neosnovan i diskriminatoran način. Žalilac tvrdi da se on posle rata na Kosovu, javio na posao nekoliko puta da bi nastavio sa radom u Fabrici ali zbog oštećenja fabrike i njenog nefunkcionisanja, on je bio uključen u spisak radnika koji su se vodili kao radnici na listi čekanja, sve do privatizacije DP, kao i mnogi drugi radnici. U svom odgovoru na žalbu, tužena- KAP nije osporila tvrdnje žalioaca. Međutim, zatražila je da se odbaci žalba kao neprihvatljiva jer je žalilac propustio da podnese žalbu protiv privremenog spiska.

80 Žalbeno Veće veruje da nepodnošenje žalbe protiv privremenog spiska, shodno čl. 67.2 AN UNMIK-a 2008/6, ne čini žalbu neprihvatljivom.

81 Prema tome, na osnovu dostavljenih dokaza, žalilac ispunjava kriterijume iz čl. 10.4 Ured. UNMIK-a 2003/13, sa izmenama i dopunama, i njegova se žalba usvaja kao osnovana.

Žalbeno Veće je ustanovilo da su žaliočeve tvrdnje potpune i razumljive. Gore navedene tvrdnje nisu osporene od strane KAP-a. Prema

tome, žalilac se treba uključiti u konačan spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a.

Žalilja A 0002 K (H) B tvrdi da je radila u DP-u od 15 maja 1987. do marta 1998. godine, kada je na diskriminatoran način otpuštena sa posla zbog srpskih privremenih mera. Žalilja tvrdi da je KAP-ov nalaz da ona nije radila posle rata na Kosovu nerazuman. Žalilja tvrdi da ona ima Ugovor o radu br. ... od 15 septembra 2002., koji je priložen žalbi. Ovim se dokazuje njeno zaposlenje posle rata.

82

Žalbeno Veće veruje da na osnovu dokaza predstavljenih od strane žalilje u prvostepenom postupku, otvorena radna knjižica i drugi dostavljeni dokazi, ona ispunjava uslove iz čl. 10.4 Ured. UNMIK-a 2003/13, sa izmenama i dopunama, i njena se žalba usvaja kao osnovana.

Žalbeno Veće je ustanovilo da su tvrdnje žalilje potpune i razumljive. Gore navedene tvrdnje nisu osporene od strane KAP-a. Prema tome, žalilja se treba uključiti u konačan spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a.

[Pasusi od 83 do 88 su izostavljeni jer su činjenično stanje i istorijat postupka kao i pravno obrazloženje u žalbama žalilaca X (U) I N, X (S) N, B (D) G, I Q, D (I) T i N (M) M slični sa žaliocem A0002 K (H) B].

83-88

Žalilac Sb (Xb) R je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je počeo da radi u DP-u od 5 septembra 1988. do 3 aprila 1998. godine. Posle rata, odnosno 6 jula 1999. godine on je vraćen na radnim zadacima koje je imao pre rata i radio sve do privatizacije DP-a. Žalilac tvrdi da je priložio kopiju radne knjižice pod brojem ... i registarskim br.

89

Žalbeno Veće je ustanovilo da žalba žalioca nije osnovana. On je propustio da dokaže svoj radni odnos sa DP-em bilo kojim materijalnim dokazom; on čak nema i radnu knjižicu ili dokaz o zaposlenju posle rata.

[...]

90 Žalilac *N K* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On navodi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je počeo da radi u DP-u od 5 maja 1987. godine, a to je potvrđeno potvrdom izdate od strane nadležnih organa ovog Preduzeća od 16 aprila 2013., koju je on priložio žalbi podnetoj u prvostepenom postupku. Žalilac je dodao da je vraćen na svoje radno mesto 6 jula 1999. godine u radnim zadacima koje je imao pre rata i da je radio sve do privatizacije DP-a. Žalilac navodi da je njegova radna knjižica oštećena jer su tokom rata u objektima fabrike bile stacionirane srpske vojne i policijske snage i zbog tog razloga je veliki broj lične dokumentacije radnika uništen ili spaljen. On je dostavio jedu potvrdu sa pečatom DP-a, gde je naznačeno da je on zaključio radni odnos sa Preduzećem na neodređeno vreme. Potvrda nosi datum od 16 aprila 2013.

KAP nije osporila tvrdnje ovog radnika, te zato Žalbeno Veće smatra da se žalilac treba uključiti u spisak radnika sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a.

91 [Pasus 91 je izostavljen jer je činjenično stanje i istorijat postupka kao i pravno obrazloženje u žalbi *GF* slično žalbi žalioaca *NK*]

92 Žalilac *T(S)H* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo svoj radni odnos sa DP-em od 16 maja 1990. godine na osnovu rešenja ... koje se nalazi u spisima predmeta. On je dodao da je vraćen na svoje radno mesto posle rata, odnosno 6 jula 1999. godine, izvršavajući svoje radne obaveze i zadatke kao i pre rata i da je tu radio sve do privatizacije DP-a.

Žalbeno Veće smatra da predstavljene činjenice, kopija Matične knjige na kojoj je žalilac upisan pod brojem ..., pokazuje da je njegov radni

odnos prekinut 1989. godine, i uključujući i druga prethodna rešenja, jasno je da je žalilac propustio da dostavi dokaze o nastavku radnog odnosa posle 1989. godine. Prema tome, njegova je žalba neosnovana.

[...]

Žalilac *R (Sh) O* je zatražio da Žalbena Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude. Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On je započeo svoj radni odnos sa DP-em od 18 avgusta 1987. godine. Radna knjižica nije zatvorena. On je dodao da u DP je radio i posle rata od 6 jula 1999., izvršavajući svoje radne obaveze i zadatke kao i pre rata i da je radio sve do privatizacije DP-a.

KAP nije osporila gore navedene tvrdnje. Osim toga, žalilac je dostavio jedan spisak potpisan od strane Direktora ovog DP-a i ostalih članova Sindikata DP-a gde se vidi da se žalilac pojavljuje na spisku radnika sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda prodaje. Zbog gore navedenih razloga, Žalbena Veće je ustanovilo da žalilac ispunjava uslove za uključenje u spisak od 20% i KAP se obavezuje da uključi žalioca u konačan spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a.

[Pasusi od 94 do 126 su izostavljeni jer su činjenično stanje i istorijat postupka kao i pravno obrazloženje u žalbama žalilaca *S T, M L, H S, N P, A T, Z U, R R, S N, R K, A (A) A, I (H) L, M J, I B, X (B) J, X (S) A, X (A) C, K (M) D, E L, B (R) D, N (A) F-S, S G, H (I) K, T (B) H, M (H) O, X (S) V, R (D) M, H (H) B, H S, M T, H A, S (C) M, K (H) B, H (M) I i R (I) Q* slični sa žaliocem *R (S) O*]

Žalbe žalilaca A 0003 KAP, A 0006 I I, K (H) H, Z (S) B, L (M) O, A 0010, A (U) M i T D se odbijaju kao neosnovane.

Žalba tužene- KAP A0003

Tužena je osporila ožalbenu presudu, tačku I dispozitiva, vezano za žalioce čije su žalbe usvojene kao osnovane i ti su žalioci uključeni u konačan spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20%.

93

94-
126

127

Tužena je u žalbi navela da je osporena presuda protivrečna i nedostaju joj zakonski osnovani argumenti, ne sadrži bitne činjenice i predstavlja tumačenje zakona na arbitraran način. Ove tvrdnje se neprekidno ponavljaju od strane tužene u slučaju kada osporava tumačenje diskriminacije koje je predstavljeno od strane SKVS-a u vezi žalilaca koji tvrde da su bili podvrgnuti diskriminaciji. Ove tvrdnje iz žalbe podnete od strane tužene, ako što je navedeno i u drugim prilikama, su netačne.

128 Pristup Specijalnog Veća SKVS-a o tumačenju diskriminacije vezano za žalioce je ispravan i po zakonu osnovan. Takav jedan pristup tumačenju diskriminacije je priznat i od strane Žalbenog Veća. Žalioci srpske etničke pripadnosti koji su napustili DP-e još od juna 1999., su izjavili da su se osjećali nesigurnim da se prijave na posao zbog nastalih okolnosti, dok tužena nije osporila činjenicu da je žalilac napustio svoje radno mesto iz straha, a niti je prigovorila da je takav strah posle rata bio razumljiv za osobe srpske etničke pripadnosti. Obrazloženje dato od strane Specijalnog Veća kada je usvojilo gore navedene žalbe žalilaca je ispravno, jer tužena, na kojoj je bio teret dokazivanja, shodno čl. 8.1 Zakona Protiv Diskriminacije, nije uspjela da dokaže da princip jednakog postupanja radnika nije bio povređen. Prema tome, ovi su žalioци ispunili uslove shodno čl. 10.4 Ured. UNMIK-a 2003/13, izmenjen i dopunjen Ured. UNMIK-a 2004/45, za uključenje u konačan spisak. Stoga, Žalbeno Veće SKVS-a je odbilo žalbu žalilje kao neosnovanu i potvrdilo osporenu presudu.

129 Žalilac A 0006 *II* tvrdi da je u DP-u radio 26 godina. On nije mogao da dobavi kopiju radne knjižice jer je izgorela tokom rata, i prema njemu, ovaj Sud je to trebao uzeti u obzir kao vis major.

Žalbeno Veće je ustanovilo da je žalilac u vreme privatizacije imao iznad 70 godina i da time ne ispunjava uslove iz čl. 10.4 Ured. UNMIK-a 2003/13, sa izmenama i dopunama. Prema tome, žalba se odbija kao neosnovana.

130 Žalbeno Veće je odbilo žalbu žalioца *K (H) H* kao neosnovanu, na bazi činjenice da kopija radne knjižice označava da je njegov radni odnos prekinut 31 decembra 1992. godine iako je žalilac izjavio da je njegova radna knjižica izgorela tokom rata. Nema dokaza o nastavku radnog odnosa sa DP-em posle tog datuma.

Žalilac *L (M) O* je zatražio da Žalbeno Veće razmotri ožalbenu presudu, da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i da se on uključi u spisak zaposlenih sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a kao i da se ožalbena presuda poništi, to jest tačka II dispozitiva presude.

131

Žalilac tvrdi da je dostavio dovoljno dokaza ovome Sudu da bi dokazao svoj radni odnos sa DP-em. On tvrdi da je njegova žalba odbijena bez tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja. On takođe tvrdi da je radio u OUR "Gj" u D., OOUR "PF" sa glavnim sedištem u D. od 1986. Godine 1988., njegov je radni odnos sa OOUR "Sh" prekinut i onda se on zaposlio u Fabrici Masivnog Nameštaja u D., po Ugovoru na neodređeno vreme. On je radio u Fabrici do 1991. godine. Od 20 marta 1998. do 22 juna 1999. godine, u objektima Fabrike su bile stacionirane srpske vojne i policijske snage koje su uništile i spalile dokumentaciju radnika, kojom bi se potvrdio njegov radni odnos u ovom DP-em.

Žalbeno Veće nije našlo neki dokaz koji bi podržao navode žalioaca. Ne postoji materijalni dokaz o njegovom zaposlenju u DP-u posle 1991. godine, a čak je i manje dokaza da je radio u tom DP posle rata. Na osnovu gore navedenih razloga, žalba se odbija kao neosnovana.

Žalba žalioaca *A (U) M* je odbijena kao neosnovana jer on nije uspeo da priloži bilo koji dokaz ni u prvostepenom postupku a niti Žalbenom Veću, kojim bi podržao svoje tvrdnje. On je u žalbi izjavio de je sve do rata na Kosovu on radio kao sezonski radnik u ovom DP-u, dok je posle rata počeo sa radom na neodređeno vreme. Međutim, on nije dostavio bilo koji dokaz vezano za vremenski period posle rata.

132

Žalba žalioaca *A 0010 TD* je odbijena kao neosnovana jer je ožalbenom presudom, žalba žalioaca odbačena kao neprihvatljiva. Žalbeno Veće smatra da je Specijalno Veće ispravno odlučilo kada je odbacilo njegovu žalbu kao neprihvatljivu jer je podneta posle zakonom predviđenog roka. Rok za podnošenje žalbi pri SKVS-a protiv konačnog spiska, je bio 4 maj 2013., ali je žalilac podneo žalbu 1 oktobra 2013.

133

Žalbeno Veće ne može uzeti u obzir tvrdnje žalioaca da je on nepismen i da nije znao kako da prati rok za podnošenje žalbe u propisanom roku jer je između roka za podnošenje žalbi i vremena kada je žalilac podneo žalbu, prošlo 5 meseci, tako da se njegov zahtev ne može smatrati kao zahtev za povraćaj na prethodno stanje.

Zbog gore navedenih razloga, žalbe ovih žalilaca se odbijaju kao neosnovane, dok se tačka III osporene presude, vezano za ove žalioce, potvrđuje.

- 134 Žalba žalilje A 0014 C (B) I L se odbacuje kao neblagovremena.
Žalba žalilje podneta protiv osporene presude Specijalnog Veća je podneta van roka i i kao takva odbacuje se kao neprihvatljiva.

Osporenom presudom C-II.-13-0040 Specijalnog Veća SKVS, u pravnoj pouci ove presude, žalioци su obavješteni da će oni podneti žalbe u roku od 21 (dvadeset i jedan) dana od dana prijema presude. Žalilja je primila osporenu presudu 21 januara 2014., dok je žalba podneta u SKVS 29 aprila 2014., tj. van zakonskog roka.

Prema tome, radi gore navedenih razloga, Žalbno Veće smatra da je žalba žalioца podneta van roka, te je zato odbačena kao neprihvatljiva.

- 135 Žalba žalioца A 0013 S (I) M ne predstavlja žalbu; to je samo odgovor na žalbu KAP-a dok je Pisarnica SKVS-a je greškom upisala kao žalbu. S (I) M je bio uključen u tački I dispozitiva osporene presude, kojom je on postavljen kao radnik sa pravom na isplatu dela od 20% od prihoda stečenih privatizacijom DP-a.

- 136 Na osnovu gore navedenog i shodno čl. 10.10 ZSK, odlučeno je kao u dispozitivu.

Napomena urednika: Ova presuda dalje razrađuje ASC-11-0069, AC-I.-12-0012

Transformacija Društvenog Kapitala DP-a treba biti zasnovana na Ugovoru sa obostranim obavezama/Analiza da li je upravni odbor DP osnovan u skladu sa samoupravnim pravilima

Primenjivosti zakona donetih nakon 22 marta 1989.; Transformacija Društvenog Kapitala DP-a u DD; Diskriminacija po etničkoj osnovi prilikom otpuštanja i imenovanja upravnog odbora; Rekonfiguracija upravnog odbora.

Ured. UNMIK-a 1999/24 čl. 1.2, 1.1; Ured. UNMIK-a 2002/12 čl. 5.4; ZP čl. 187(1), 187a(3), 187a(1), 27(1) do (4), 14; Zakon o Prometu i Raspolaganju Društvenim Kapitalom čl. 2, 2.1, 2b, 4

1. Društvenim kapitalom DP se jedino može raspolagati putem ugovora koji uključuje obostrane obaveze i prava ali ne putem donacije.
2. Samo je Radnički savet DP ovlašćen da donese rešenje o prodaji društvenog kapitala.
3. Čak i da je veći broj zaposlenih albanske nacionalnosti zadržao posao i dobio deo deonica, to ne može voditi do zaključka da etnička neravnopravnost nije postojala kada je upravni odbor rekonfigurisan na taj način da nije ostao nijedan Albanac u privremenom organu preduzeća.

Presuda od 2 aprila 2015. – AC-I-14-0169 (Prvi stepen: Rešenje od 15 aprila 2014. – SCC-05-0113)

Činjenično stanje i istorijat postupka: Dana 11 aprila 2005. godine, tužilac „S“ D.D. je podneo tužbu, protiv tužene KAP. Po tužbi kompanija „S“, je jedini vlasnik „FS D.D., koja je prodana od strane KAP, kao društveno preduzeće, dana 16 septembra 2004. godine. Da bi dokazao ovu tvrdnju, tužilac prezentirao jednu Odluku, izdatu 28 oktobra 1992 godine

od strane Privremenog upravnog organa DP „F“ – Fabrika zidnih tapeta, da se ujedini sa „S-om kao D.D, koja oglavnom je imala privatni kapital. Dana 4 novembar 1992. godine, Privredni sud u N.S. [Srbija] je registrirao kompaniju koja je nadživela ujedinjenju i dotično svi aseti i obaveze fabrike zidnih tapeta su transferirane u „S“. Pored toga, Upravni organ „S“, odlučio da inkorporira jedno novo preduzeće na Kosovu, što znači „F-S“, D.O.O. Dana 2 decembra 1992. godine Novo preduzeće D.O.O je registrovano u Privrednom sudu u P. i „S“ D.D kao jedini osnivač.

- 2 Ova zakonska situacija, je nastavila da postoji do dolaska međunarodnih snaga na Kosovu. Onda novoformirana Kosovska Agencija Poverenja, nakon studiranja statusa „F-S“ d.o.o, odlučilo da ne zane-mari kompaniju koja je ujedinjena i da tretira istu kao Društveno preduzeće , što je došlo do privatizacije, za ukupnu sumu od ... evra.
- 3 Zahtev tužioca je da mu se isplati iznos od ... evra sa kamatom, od 16 septembra 2004. godine do konačne isplate. Pored toga, tužilac, isto tako tražio da mu se daje iznos od ... evra za nadoknadu gubitka profita, kao rezultat nezakonitog tretiranja od strane KPA.
- 4 Dana 26 oktobra 2005. godine, KPA podnela u SKVS svoju odbranu protiv tužbe. KAP, traži od strane suda, da se nalaže tužiocu da dostavi više dokaze za podržavanje tužbe. Pored ostalog KPA je tražila da se dokaže dali deoničari su prihvatili sadašnju tužbu, ili su se posavetovali za preduzetu radnju od strane menadžmenta, da tužilac je smatrao delatnosti njenih podčinjenih „F“ kao i to dali je platio njene deoničare, da tužilac je učinio neku investiciju za njemu podčinjenu „F“ i traži dokaze kako je obračunat finansijski gubitak, koji tvrdi tužilac.
- 5 U nastavku odbrane KPA, ističe da ovo spajanje (integracija), nije zasnovano po Saveznom ZP (usvojen 1988. godine i objavljen u Službenom Listu br. 77/88, kasnije izmenjen 1989. godine i objavljen u Službenom Listu u 1990.), što može da znači primenljiv zakon, iz razloga što važne odredbe ovoga zakona se nisu primenile u toku spajanja (integrisanja).
- 6 Tužena tvrdi, da osnov za ovo spajanje (integrisanje) se nalazi u Privremenim merama, za odbranu prava samomenadiranja i društvene odbrane „F“, koje su usvojene od strane Skupštine Srbije 6 novembra

1990. Što više, tužena tvrdi da ovaj zadnji zakon ne podrazumeva primenljivog zakona, po Ured. UNMIK-a 1999/24, prvo što ne ispunjava prazninu zakonodavstva u okviru čl. 1.2 Ured. UNMIK-a 1999/24. KPA tvrdi da isto tako čl. 1.2 Ured. UNMIK-a, predstavlja jednu pretpostavku da zakoni primenjivi od 22 marta 1989. godine normalno nisu primenjivi i da teret dokazivanja ostaje tužiocu da zakon nakon 22 marta 1989. godine nije bio diskriminatoran.

Na saslušanje održano dana 20 juna 2013. godine, sudsko veće je pozvalo u svojstvu tužene - KAP kao ex lege, naslednica bivše - KPA u istom saslušanju, tužilac je objasnio da kompanija-tužilac (S) je spojena sa kompanijom „T“ D.O.O iz B. P. i kao rezultat toga tužilac trebalo je da se smatra kao „T“ D.O.O iz B. P., Srbija. 7

Obe strane, po ovome predmetu (tužilac i tužena) su tvrdili da ostaju pri tužbi, odnosno tužena ostaje pri podnetoj odbrani na tužbu KPA dana 26 oktobra 2005. godine. 8

Na saslušanju, održanoj dana 22 januara 2014. godine, glavno pitanje je bilo prihvatljivost i povezanost prošlog svedočenja. Nakon saslušanja, Veće je odlučilo da prihvatljivost i povezanost pismenih dokaza biće rešeno povodom odlučivanja po meritumu. 9

Poslednja sednica saslušanja, za ovaj predmet je bila odžana 13 marta 2014. godine. Oba dve strane su se izjasnili, da nemaju nove predloge niti druge dokaze. Sud je odlučio da okonča dokazni postupak, za ovaj predmet i dao je reč strankama za konačne izjave. 10

Važno je da se podvuče da obe strane su podržali svoja ranije stavove. 11

Pošto obe strane su tražile sudske troškove, predsedavajući sudija dao im je rok od 5 dana da izvrše specifikaciju iznosa troškova koje traže. 12

Dana 14 marta 2014. godine (u okviru roka), KAP je odgovorila na sudski Nalog i tražila je troškove u iznosu od ... evra (...evra). 13

Dana 25 marta 2014. godine (nakon isteka roka), predstavnik tužilaca, odgovorio na Sudski Nalog i tražio sudske troškove u ukupnom iznosu od ... evra (... evra). 14

- 15 Dana 15 aprila 2014. godine, Specijalno Veće je donelo Presudu SCC-05-0113, kojom podneta tužba za nadoknadu otuđivanju vlasništva u iznosu od ... evra i gubitka profita iznos od ... evra, odbacuje se u potpunosti kao neosnovana.
- 16 Tužilac treba da plati KAP-u iznos od ... evra za proceduralne troškove. Obrazloženjem ove Presude, Specijalno Veće, je istaklo da glavni deo ovog sudskog pitanja, stoji u nalazu Suda u vezi sa dva glavna pitanja:
- (1) Koji zakoni su bili primenljivi povodom spojenja (integracije) 1992. godine i dali su primenjivani onako kako treba.
 - (2) Dali postoji činjenica da na ime „F“, Odluka za spajanje je izdata od strane takozvanog Unutrašnjeg organa, dovoljna da bi smatrali transformaciju kao diskriminativnu.
- 17 Po tužiocu, Zakon o Preduzećima će da se primeni samo u 1988 godini i sporno spajanje (ujedinjenje) je zasnovano na čl. 187-a. Po tuženoj sveukupnost zakona o privatizaciji koje su usvojene u 1980. -tih godine, koje su poznati javno kao „Zakoni Markovića“ (po poslednjem premijeru SFRJ Ante Markovića), trebalo je da se primenjuju. Zato spajanje (ujedinjenje) na samo jedan od njih, nema efekata.
- 18 Što se tiče drugog pitanja, tužilac je podneo mišljenje da i ako nametanje od strane Privremenog organa DP „F“ je zasnovano na diskriminatorskim zakonima, ovo kao posebno nije dovoljno da bi smatrali ujedinjenje (spajanje) diskriminirajućim. Ono što je važno, po tužiocu je način kako je vršena transformacija (u ovom slučaju ujedinjenje). Činjenica da većina radnika „F – S“ D.O.O kojima su date akcije (deonice) besplatno, koje su bile albanskog porekla, pokazuje da postupak je odvijan na nediskriminalni način, potvrđuje tužilac.
- 19 Po oceni suda, u prvom stepenu, dok privatizacija imovine o kojoj se radi je vršena 2004. godine, primenjivaće se Ured. UNMIK-a 2002/12. Po onoj Uredbi, čl. 5.4 svaka integracija koja se desila posle 22 marta 1989. godine, je važeća samo ako je zasnovana na primenljivoj zakona i da je izvršena na nediskriminisan način. Navedena integracija 1992. godine i ispunjava oba dve kriterije. Integracija je bila tipa „preuzimanje na sebe“. DP „F“ je bila obsorbovana potpuno od strane

„S“ i bila je izgubila svoj zakonski identitet. Kapital u društvenoj svojini „F“ je postao deo kapitala u glavnom privatne svojine kompanije koja je absorbirala. S toga integracija od 1992. godine je bila klasičan primer privatizacije. Jedan deo kapitala je transformiran, da bi postao deo uglavnom privatne kompanije. Dotično, odgovarajući zakoni privatizacije, bi se primenjivali.

Sud je našao, da u vreme integracije, Zakon o prometu i raspolaganju društvenim kapitala (ZPRDK) od 1990. godine, pružio je pravila po pitanju privatizacije. U stvari ovaj zakon i u prvoj verziji od 1989. godine, je bio usvojen nakon predviđenog roka, Ured. UNMIK-a 1999/24 (22 marta 1989.). Pored toga ovaj zakon koj je bio kao regulativa o privatizaciji, nije bio diskriminatoran, zato treba da se primenjuje u skladu sa čl. 1.2 Ured. UNMIK-a 1999/24. Po čl. 2.1 ZPRDK, jedno preduzeće može da se prodaje u potpunosti ili delimično i fondovi koji su postignuti od iste, pripadaju Fondu za razvoj - jedan poseban organ ostvaren od svake članice SFRJ. Ugovor o prodaji/privatizaciji kapitala u društvenoj svojini, će da se zaključi od strane Fonda za razvoj kako je čl. 2-b istaknuto. U skladu sa čl. 4, istoga zakona, posebne agencije bi pružile ocenjivanja nad vrednošću društvenog kapitala za prodaju. Integracija između „S“ D.O.O i DP „F“ imalo je efekat prodaje za jedno društveno preduzeće i pravila za privatizaciju bi se primenjivale. Inače „S“ D.O.O praktično je dobijalo ovo DP „F“ besplatno. Činjenica da kasnije menadžment kompanije dao je deonice besplatno, radnicima „F“, nije važna. Radnici nisu bili vlasnici kapitala u društvenoj svojini. Vreme koju je kompanija nadživela integraciji u početku, imalo je zakonske nedostatke. Kasnija inkorporacija D.O.O „F-S“, kao i sve promene u status i registraciji kompanije „S“, nisu imali efekat u kapitalu u društvenoj svojini o kojoj se radi. Za ceo period, od njenog osnivanja do privatizacije 2004. godine, „F“ Fabrika zidnih tapeta, trebalo je da se smatra kao društveno preduzeće.

Kad se radi o diskriminaciji u toku integracije, Sud smatra da u ovom slučaju nije važno. Odlučujući o integraciji, bez da se poštuje redovna procedura za privatizaciju, Privremeni organ, koj je određen u ovo DP „F“, izdao jednu nezakonitu Odluku i nije važno dali ova Odluka je izvršena na nediskriminatoran način.

20

21

- 22 S toga tužba za nadoknadu izgubljenja vlasništva i gubitka profita, se odbija kao neosnovana.
- 23 Dana 19 maja 2014. godine, podneo je žalbu „T“ D.D iz B. P.- Srbija, protiv Presude Specijalnog Veća SCC-05-0113 od 15 aprila 2014. godine, zbog razloga kako se ističe, kršenja procedure, pogrešnog utvrđivanja činjeničnog stanja i pogrešne interpretacije zakona.
- 24 Na početku, žalilac prigovara ocenjivanju Specijalnog Veća, koje je konstatovalo da spojenje-integrisanje „F“ i „S“ koja je vršena 1992.godine, predstavljalo je klasičan primer privatizacije, imajući u obzir da je vršen prelaz društvenog kapitala, tako da ono postaje uglavnom privatna kompanija, zbog ovog razloga su primenjivani zakoni o privatizaciji, pre svega ZPRDK. Veće je utvrdilo da i ako ZPRDK je usvojen nakon 22 marta 1989. godine, isti nije diskriminatoran i treba da se primenjuje u skladu sa čl. 1.2 Ured. UNMIK-a 1999/24. Veće je konstatovalo da odlukom o pripojenju (integraciji), bez da se poštuju procedure za privatizaciju, koje Privremeni organ je nametao DP „F“, doneta je nelegalna Odluka i nije važno kako je donošena ta Odluka.
- 25 Po žalioca, u predmetnoj transakciji je primenjen ZP (Sl. List SFRJ br. 77/88, 40/89). Zakon je važeći, zajedno sa čl. 1.1 Ured. UNMIK-a br. 1999/24, imajući u vidu da je stupio na snagu 1 januara 1989.godine, što znači pre 22 marta 1989. godine. Čl. 187.1 Zakona o Preduzećima, predviđa da odluke o statusnoj promeni preduzeća (razdvajanje ili integracija), donosi Administrativni organ preduzeća. Čl. br. 187a, stav 3, predviđa da uzajamni odnosi preduzeća, koji su protekla od statusne promene, regulišaće se ugovorom. Zbog ovog razloga, menadžment preduzeća „F“ – Privremeni organ je odlučilo za pripojenje-integraciju DP „F“ sa preduzećem „S“, dana 28 oktobra 1992. godine. U skladu sa ovim, vidi se da je primenjen postupak koj je predviđen čl. 187a, stavom 1, Zakona o Preduzećima. Osim toga, preduzeća „F“ i „S“ dana 28 oktobra 1992. godine su potpisali protokol, kojim su regulisali međusobne odnose, u skladu sa čl. 187a(3) ZP. Čl. 27 ZP, predviđa da navedena preduzeća, stavom 1 do 4 ovoga člana (preduzeća u društvenoj svojini, preduzeća zadruga, preduzeća sa mešovitim vlasništvu, kao i preduzeća u privatnoj svojini), imaju isti status, ali i prava i obaveze na tržištu. Imajući u obzir ovu odredbu, jano je da preduzeća u društvenoj svojini, isto tako su imale pravo i obaveze u postupku integracije sa

preduzećima u privatnoj svojini, u skladu sa čl. 187a Zakona o preduzećima. Ne postoji ni jedna odredba kojom bi se sprečila navedena integracija ističe žalilac. Po njemu, obrazloženje Presude prvostepenog Veća je pogrešno, imajući u obzir da društveni kapital „F“, postaje deo preduzeća u privatnoj svojini. Postojećom transakcijom treba da se primeni ZPRDK. U ono vreme su bili na snazi, odnosno su bili važeći ZPRDK i Zakon o preduzećima i nije bilo odredaba koja bi obavezala „F“ i „S“ da primeni ZPRDK u mesto Zakona o Preduzećima. „F“ i „S“ su izabrali da primenjuju Zakon o Preduzećima, zbog razloga da je ovo bilo u zajedničkom interesu ovih preduzeća. Imajući u vidu da ovaj je bio najefikasniji način da se počinje sa zajedničkom poslovanju. Pored toga, zakonitost ovih transakcija, isto tako se potvrđuje i činjenicom da ta transakcija (integracija i razdvajanje) su bile registrovane kod nadležnog organa vlasti, znači u Privredni sud u P. i u Privredni sud u N. S., Srbija

Isto tako treba da se ima u obzir da Ured. UNMIK-a 2002/12 predviđa da pripajanje-ujedinjenje, može da se vrši u slučajevima kad su u pitanju preduzeća u društvenoj svojini, na način kako je opisano čl. 5.4 ove Uredbe:

Registracija i integracija preduzeća u javnom ili društvenom vlasništvu, nakon 22 marta 1989 godine, imaće uticaja na status onog preduzeća kao javno preduzeće ili preduzeće u društvenoj svojini, samo ako ta registracija ili integracija je bila obavljena na osnovu zakona na snazi i ako je primenjen na nediskriminiran način.

Bez obzira na gore rečeno, na bilo koji osnov da je baziran za predmetnu transakciju, bilo da je bio i Zakon o Preduzećima ili ZPRDK, transakcija je bila dozvoljena po zakonu na snazi.

Integracija i dezintegracija - razdvajanje preduzeća u društvenoj svojini, dozvoljena je po Zakonu o Preduzećima (koji važi u skladu sa Ured. UNMIK-a br. 1999/12, imajući u obzir da je usvojen 22 marta 1989. godine. Isto tako transakcija društvenog kapitala u privatni kapital, dozvoljena je u skladu sa ZPRDK (koji je na snazi, imajući u vidu da nije diskriminatorni, u skladu sa čl. 1.2 Ured. UNMIK-a 1999/12). Osnov određene transakcije je taj koji je važeći za primenu čl. 5.4 Ured. UNMIK-a 2002/12, ne koraci koji je trebalo da se preduzmu u toku postupka implementacije ove transakcije. Uzeći u obzir

26

27

28

sve gore navedeno integracija i razdvajanje „F^{ac}“ bila je zasnovana na važećem zakonu. S toga prvi uslov, po čl. 5.4 Ured. UNMIK-a 2002/12 je bio ispunjen. Drugi uslov da transakcija je implementovana na nediskriminajući način, isto tako je bio ispunjen, kao što će da se objasni stavom koji sledi.

29 Na saslušanju održanoj dana 22 januara 2014. godine, tužena je potvrdila da jedina stvar koja je sporna između stranaka je pitanje, u slučaju da privremene mere dali su bile diskriminatorске ili ne. Tužena ne spominje nediskriminatorски način integracije kao sporan. Ovo je dovoljno da sud, konstatuje da je ispunjen drugi uslov čl. 5.4 Ured. UNMIK-a 2002/12. Ovo, po žalioцу potvrđuje se pre svega činjenicom da u toku procesa nije bilo udaljenih radnika sa posla albanske nacionalnosti. U ovom smislu treba istaći da tužilac je obezbedio dokaze u odnosu sa udaljavanjem radnika, što je bio slučaj pre integracije „F^{ac}“. Pored toga, razrešenje g. *Sa Sa*, koja se desila u decembar 1990. godine, dok udaljenje g. *R Z* oktobra 1991. godine. Integracija „F^{ac}“ je bila u oktobru 1992. godine. Ova udaljavanja sa posla ne mogu da budu smetnja za integraciju i ne potvrđuju navode tužene da se radi o diskriminaciji integracija „F^{ac}“. Tužena nije pružila nijedan dokaz da je bilo udaljavanja nakon integracije (zato što nije bilo udaljavanja radnika sa posla).

30 U vezi sa Izveštajem o Određivanju Statusa (SDR), kojim tužena je pokušala da pokaže da nakon integracije „F^{ac}“ je bilo diskriminatorске radnje. Tužilac konstatuje da SDR sadrži greške. Na primer čl. 2.4 SDR, pogrešno je istaknuto da, šef pravne službe, je udaljen zbog političkih razloga 1993. godine. Što više gospoda *So Gj*, šefica pravne jedinice, je nastvila da radi u „F^{ac}“ do 1999. godine. U tački b 8.2, u SDR-u se ističe da registracija društva kao „F-S“ je argumenat koji Srbija smatra kompaniju kao društvenu, dok priloženi izvod, od strane sudskog registra pokazuje da je kompanija u privatnom vlasništvu. Veoma je jasno da cilj SDR je bio ne da pokaže način na koj je izvršena integracija „F^{ac}“, nego da tuženoj pruža osnov da poništi integraciju i onda „F^{ac}“ da se prodaje, tobože da integracije nikada nije se desila.

31 Žalilac ponavlja i citira čl. 5.4 Ured. UNMIK-a 2002/12 kojim se reguliše:

Ponovna registracija ili pripojenje društvenog ili javnog preduzeća, posle 22 marta 1989 godine , utiče na njen status , kao društveno preduzeće ili javno preduzeće, samo u koliko ova ponovna registracija ili pripajanje (integrisanje) je osnovano na Zakon koj je na snazi i vršena na nediskriminatorski način.

Činjenica da Privremeni organ je upravljao „F“ u vreme spajanja (integracije) sa „S“, ne može da se smatra diskriminacijom sam po sebi, zbog razloga kao što sledi: (i) Većina zaposlenih još uvek su bili albansko-nacionaliteta, (ii) Ni jedan od zaposlenih Albanaca nije udaljen sa posla, (iii) Zaposleni Albanci su imali isti status kao i pre integracije. Dobili su deonice bezplatno u „S“, stvar koja nije sporna između stranaka.

Iz svih ovih činjenica i dokaza, žalilac predlaže da Žalbeno Veće, u potpunosti poništi ožalbenu Presudu SCC-05-0113 od 16 aprila 2014. godine, da se prizna zahtev tužilaca i da se obavezuje tužena da tužiocu isplati iznos od ... evra sa kamatom od 16 septembra 2004. do konačne isplate, kao i da isplati tužiocu iznos odevra sa kamatom, i da nadoknadi tužiocu iznos od ... evra za troškove postupka, ili da poništi u potpunosti ožalbenu Presudu. **32**

Dana 29 maja 2014. godine, KAP je podnela odgovor na ovu žalbu, kojem između ostalog se kaže da KAP u potpunosti se protivi žalbi, smatrajući je kao neosnovanu na zakon. Predstavnici žalilaca, samo su ponovi svoje neosnovane izjave koje su ranije podneli u toku postupka. Nisu dokazali da nije bilo neko kršenje koja se tvrdi. Zbog ovog razloga, KAP podržava ožalbenu Presudu i smatra istu kao pravednu i zakonitu. **33**

KAP predlaže da se odbije žalba tužilaca i da se ožalbena presuda potvrdi. **34**

Pravno obrazloženje: Žalba je neosnovana. **35**

Na osnovu čl. 64.1 Aneksa ZSK žalbeno Veće odlučilo da ne održi saslušavanje po ovom postupku. **36**

Žalbeno Veće nakon što je pažljivo razmotrilo sve tvrdnje u žalbi, ožalbenu presudu i sve podnete dokaze u spise predmeta, došlo je do zaključka da žalba je neosnovana. **37**

Žalbene tvrdnje i nalazi Žalbenog Veća:

- 38 Žalilac je osporio presudu Specijalnog Veća, po svim tačkama obrazloženja iste.
- 39 Žalilac parafrazira čl. 27 Zakona o Preduzećima, koji po njemu, predviđa da preduzeća navedena u stavu (1) do (4), ovoga člana (preduzeća u društvenoj svojini, preduzeća zadruge, preduzeća u mešovitoj svojini kao i preduzeća u privatnoj svojini) imaju isti status, ali i prava i obaveze na tržištu. Po žaliocu, imajući u obzir ovu odredbu, jasno je da preduzeća u društvenoj svojini, isto tako su imala pravo i obavezu u postupku ujedinjenja sa preduzećem u privatnoj svojini, u skladu sa čl. 187 a, Zakona o preduzećima. i ne postoji ni jedna odredba, kojom bi se zabranila navedena integracija (pripajanje), ističe žalilac.
- 40 Bazirajući se na ovim tvrdnjama žalioaca, Žalbeno Veće je konstatovalo da stav (1) i (4), čl. 27, ZP na koj se poziva žalilac, predviđa definitivno da za odluku o pripajanju (integraciji) jednog preduzeća sa drugim preduzećem, je obavezna saglasnost Radničkog saveta preduzeća. Od predstavljenih činjenica, u spisima predmeta, proizilazi da ovu Odluku preko protokola potpisanu od strane Privremenog organa „F“, instalirano od strane Srbije i jednog predstavnika „S“ D.D , je usvojeno bez ni jednog predstavnika albanske pripadnosti. Sa ovim je dozvoljena integracija (pripajanje) DP „F“ sa „S“ iz B. P. – Srbija. Ovom prilikom je donošena jedna nelegalna odluka, zbog razloga da je donošena od strane Privremenog organa, bez saglasnosti Radničkog saveta, koji predstavlja interes i volju radnika.
- 41 Žalbeno Veće isto tako je našlo da u skladu sa čl. 14 ZP (Sl. List br. 77, od 31 decembra 1988. godine)
za organizaciju osnovne organizacije udruženog rada, odlučuju radnici u skladu sa Statutom preduzeća.
- 42 U međuvremeno Statut ovog DP, ovo pitanje je regulisao čl. 13, gde se ističe da:
radnici mogu da vrše izmene u organizaciji preduzeća, tako da može de se ujediniti, da se pripoj nekom drugom preduzeću ili da se deli na dve i više preduzeća. U vezi sa izmenama i organizaciji preduzeća, radnici odlučuju većinom glasova sveukupnog broja radnika preko referenduma.

Iz gore citiranog, jasno je da u konkretnom slučaju, promene u preduzeću, su vršene u potpunoj suprotnosti sa [čl.13 ZP i u suprotnosti sa] čl.13 Statuta preduzeća. 43

Po žaliocu, čl. 187(1) ZP, predviđa da odluku o statusnoj promeni preduzeća (podela ili spajanje), donosi Upravni organ preduzeća. Žalilac isto tako citira čl. 187a(3), Zakona o Preduzećima, koji predviđa da uzajamni odnosi, preduzeća koja su proistakla iz statutarne promene, će da se regulišu ugovorom. 44

Žalbeno Veće je našlo da čl. 187, ZP, od 29 decembra 1988. godine na koji se poziva žalilac, izmenama i dopunama ovog Zakona, dana 8 avgusta 1990. godine, ovaj čl. (187) je brisan dodajući čl. 187a, koj govori o statusnim promenama. Ova izmena bazičnog zakona, na osnovu kojeg je donošena Odluka, se desila posle predviđenog perioda čl. 1.1 i 2 Uredbe UNMIK-a 1999/24 [o diskriminatornim zakonima] zato što izmena ovoga zakona se desila dana 8 avgusta 1990. godine. Zbog ovih razloga i ove žalbene tvrdnje su neosnovane. 45

Žalbeno Veće nalazi da na početku, Odluka je doneta od strane jednog privremenog organa u vreme prinudnih mera u svim preduzećima na Kosovu. To su činjenice poznate javno. Odluke ovoga organa su bile arbitrarne i u suprotnosti sa zakonskim odredbama. Znači da Odluka je doneta od strane jednog nekompetentnog organa, s toga takva Odluka je nezakonita od početka. 46

S druge strane, što se tiče drugog zakonskog zahteva čl. 187a(3) (ZP), koj predviđa da *recipročni –međusobni odnosi preduzeća koja su proizašla iz statusne izmene , biće regulisani ugovorom.* 47

U ovom slučaju nemamo ni jedan recipročni odnos zbog toga što društveni kapital „F“ je poklonjen jednoj privatnoj kompaniji. Ovo je u suprotnosti sa Zakonom o prometu i posedovanju društvenim kapitalom, koji čl. 2 govori o prodaji ovog kapitala i za organ koji može da odlučuje o toj prodaji, što znači to je Radnički savet. Na protiv, u konkretnom slučaju radi se o poklonu, ili pretapanju društvenog kapitala DP „F“ kod jednog akcionarsko društvo u Srbiji. Što predstavlja tipičan primer arbitrarnih i nelegalnih odluka. 48

- 49 Žalbeno Veće je našlo da u stvari kako je istakao i žalilac, zbog razloga da jedan veliki broj radnika albanaca, bili su ostali na posao, a i dodelene su im deonice. Pored toga problem stoji u činjenici dali je ostao neko od rukovodilaca albanaca DP. Ako se pogleda zapisnik od 28 oktobra 1992. godine, gde je raspravljana postupak ove integracije i za razloge ove transformacije „F“, vidi se da od 6 članova Privremenog organa u ovo preduzeće, ni jedan od njih nije bio albanac.
- 50 Ovo potvrđuje drugi momenat, jako važan, da sve procedure transformacije je obavio prinudni organ ili privremeni, koji je instaliran od strane vlasti u Beogradu, bez ni jednog rukovodioca Albanca a i bez saglasnosti Radničkog saveta. I ako jedan broj ovih radnika, još uvek je bilo zaposlen, rukovodioci ovog društvenog preduzeća su bili udaljeni sa posla. Oni su bili zamenjeni prinudnim rukovodstvom. Dok radna snaga koja im je trebala radi nastavka proizvodnje, je ostala i dalje na posao.
- 51 Za sve gore navedene razloge, Žalbeno Veće konstatuje da ni jedna od žalbenih tvrdnji tužilaca, nisu osnovane. Zato žalba se odbija kao neosnovana. Dok dotično, potvrđuje se ožalbeni presuda, Specijalnog Veća kao pravedna i na zakon zasnovana.
- 52 Bazirajući se na gore izneseno i u skladu sa čl. 10.10 ZSK, Žalbeno Veće, odlučilo je kao u dispozitivu ove presude.

⌘-⌘-⌘

21.

Obaveza Suda da Utvrdi Pravni Interes Tužioca/Subjektivno Pravo za Pokretanje Postupka

Nadležnost; Uputiti na ponovno suđenje; Neprosledivanje

ZOSPO, čl. 29; ZPP čl. 354(2), 14, 2.4, 391, 114, 194; 2.4(e), 182.2(k), 137.2 i (3), 362, 357.2, 183; Aneks ZSK čl. 28.2.2; 28.2, 42; ZSK čl. 5.1, 4.4

1. Obaveza je suda da utvrdi pravni interes tužioca.
2. Pravni interes je apsolutni uslov za prihvatljivost tužbe.
3. Samo onaj koji ima subjektivno pravo ili pravni naslednik sa subjektivnim pravom koje je uskraćeno ili povređeno od strane trećeg lica, može pokrenuti postupak za priznavanje ili vraćanje prava.

Rešenje od 14 maja 2015. – AC-II.-12-0029 (prvi stepen: Rešenje Opštinskog suda u K. od 11 maja 2011.– C.br.148/07)

Činjenično stanje i istorijat postupka: Dana 5 aprila 2007., tužilac je podneo tužbu u SKVS, kojom je tražio utvrđivanje vlasništva za katastarske parcele br..., ..., ..., ..., ..., ..., ... i ..., površine od ... ha (sada katastarska parcela ..., po posedovnom listu br..., registrovana na ime Zadruga Š iz Š., registrovane po potvrdi br... od 21 novembra 2003.).

Tužba je registrovana pod brojem SCC-07-0143.

Tužilac je tražio od suda da obaveže tuženog da prizna pravo vlasništva na gore navedene parcele i dozvoli registraciju u katastarskim knjigama na ime tužioca. On je takode tražio naknadu za troškove postupka.

On tvrdi da je oduvek imao iznad navedene parcele u svoj posed i korišćenje.

- 4 Dalje, on tvrdi da je nakon vazdušnog snimanja iz 1958. godine parcele su registrovane kao njegovo vlasništvo, ali kasnije, 1964. godine, iste parcele se javljaju na ime PIK iz P. Međutim, 1992. godine, PIK je izvršio prenos imovinskih prava na drugotuženog PB Š. U vidu dokaza, kao potvrdu svojih navoda, tužilac je između ostalog, podneo potvrdu ... Departmenta za katastar Opštine K, rešenje br ..., ... i ..., rešenje ..., posedovni list br..., ostavinsko rešenje O.br..., kopija plana, zapisnik Departmenta za urbano planiranje i opštinski katastar i izveštaj veštaka geodete.
- 5 Dana 8 avgusta 2007., rešenjem SCC-07-0143, SKVS je prosledila predmet na razmatranje Opštinskom sudu u K.
- 6 Dana 11 maja 2011., presudom C.br.148/07, Opštinski sud u K je odbio tužbu tužioca kao neosnovanu zbog činjenice što ova imovina nikad nije bila vlasništvo tužioca. Ova konstatacija suda proizilazi iz rešenja Opštinske komisije br. ..., prema kojoj je tužilac još od 1958. godine bio uzurpator ove imovine. Sud je takođe odbio zahtev tužioca za priznavanje prava svojine po osnovu održaja, na osnovu toga što shodno čl. 29 ZOSPO, vlasništvo nad društvenom svojinom se ne može steći održajem.
- 7 Dana 5 avgusta 2011., tužilac (žalilac) podneo je žalbu protiv ove presude, zbog, kako je navedeno, bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava. Prema njemu, ova presuda treba biti poništena zbog povrede odredaba parničnog postupka, čl. 354. st. 2.14. ZPP, jer činjenice na kojima je zasnovana presuda nisu uopšte opravdane, i postoje suprotnosti među njima. Štaviše, neke izjave sa rasprave uopšte nisu ubačene u zapisnik. Sud uopšte nije uzeo u obzir zahtev tužioca da obezbedi spise predmeta C.br.... kojim se utvrđuje da je prethodnik tužioca *B K* pokrenuo parnični postupak u vezi sporne imovine 1972. godine, kao i spise predmeta Ov.br. ... administrativnog postupka, zbog čijih nedostatka je došlo do donošenja presude o odbijanju.
- 8 Još jedna bitna povreda odredaba parničnog postupka, kako tvrdi tužilac, je takođe propust da se sačini zapisnik prilikom uviđaja na licu

mesta od strane veštaka geodete, u voj situaciji. Sud je samo konstatovao da je dobio mišljenje veštaka.

On dalje tvrdi da u ovoj presudi činjenično stanje nije utvrđeno dobro i na pravilan način. Prema njemu, sud nije uzeo u obzir činjenicu da je od 1928. gore pomenuta imovina bila u vlasništvu, korišćenju i savesnom posedu prethodnika tužioca, sada pokojnog *B K*.

Utvrđivanje činjeničnog stanja zasnovano samo na izveštaju Komisije za imovinsko-pravna pitanja, br. ... od 9 maja 1962., prema kojem je prethodnik proglašen uzurpatorom, je pogrešan zaključak. Zato što, pokojni je osporio ovo rešenje i pokrenuo administrativni postupak pred tom Komisijom. Dana 15 novembra 1971., rešenje br... je dostavljeno nakon donošenja presude, jer Opština u K. je imala isto u posedu i nije želela da ga podnese sudu, tu se može primetiti da je izveštaj o uzurpaciji odbačen, dok je u obrazloženju ovog rešenja zaključeno da je prethodnik tužioca bio vlasnik iznad navedene imovine još od 1928. Ovim rešenjem, Skupština Opštine je bila obavezana da izvrši prenos gorenavedene imovine na ime tužioca. Međutim, samovoljnim rešenjem br. ... od 11 novembra 1963. i br. ... od 23 novembra 1963., imovina tužioca je na samovoljan način prenet na Poljoprivrednu zadrugu (PZ) „*RA*“ u K., koja je, na osnovu ugovora o prenosu prava korišćenja, prenela nepokretnu imovinu na PIK „*KE*“ u P., a deo ove imovine je nakon toga dodeljen na korišćenje PK „*AP*“ u Š.

Sud nije uzeo u obzir navode tužioca, ni svedočenja svedoka, da je ova nepokretnost u savesnom posedu tužioca. Nije uzeo u obzir činjenicu da je do 1958., kada je sprovedeno vazdušno snimanje, nepokretna imovina je bila registrovana na ime tužioca. Ovo je potvrđeno Potvrdom br. ... od 21 novembra 2003. godine i kopijom plana.

Na osnovu svega navedenog iznad, tužilac/žalilac traži da Žalbeno Veće usvoji žalbu tužioca kao osnovanu i poništi presudu Opštinskog suda u K. C.br.148/07 od 11 maja 2011. godine i vrati predmet Opštinskom sudu radi ponovnog razmatranja i odlučivanja.

Dana 24 novembra 2014., prvotučeni, Opština K, podnela je odgovor na žalbu. Navela je da je rešenjem Narodnog odbora br. ... od 3 decembra 1962. godine upravo dokazano da je prethodnik tužioca bio uzurpator. Uprkos tome, do sada, žalilac/tužilac nije uspeo da dokaže vlasništvo nad spornom imovinom. Stoga žalba tužioca mora biti odbijena kao neosnovana.

9

- 10 Dok je drugotuženi KAP, u svom odgovoru od 3 decembra 2014., odbacio sve navode žalioaca kao neosnovane smatrajući da je presuda Opštinskog suda ispravna i pravno osnovana. Dalje, prema KAP, žalilac takode nije uspeo da predstavi relevantne činjenice u žalbi koje bi dovele do promene činjeničnog stanja utvrđenog od strane Opštinskog suda. Zato, tražio je da Žalbeno Veće odbije žalbu kao neosnovanu.
- 11 **Pravno obrazloženje:** Žalba je osnovana.
- 12 Shodno čl. 64.1 Aneksa ZSK, Žalbeno Veće je odlučilo da ne održi usmenu raspravu u ovom postupku.
- 13 Na osnovu navoda žalioaca, ožalbene presude i dokaza iz spisa predmeta, Žalbeno Veće je utvrdilo da je žalba osnovana, dok je ožalbena presuda nepravilna i neosnovana.
- 14 Tužilac traži utvrđivanje prava vlasništva. On tvrdi da je imovina njegovog prethodnika, sada pokojnog *B K*, uzeta na nezakonit način. Na osnovu tužbe i validnih dokumenata, njegov prethodnik je bio vlasnik pomenute imovine od 1928., a nakon vazdušnog snimanja 1958. godine, rešenjem od 9 maja 1962., katastarske parcele br. ..., ..., ..., ..., ..., ..., ... i ..., površine od ... ha (sada katastarske parcele ..., po posedovnom listu br. ...), prenete su u društvenu svojinu.
- 15 On nikada nije imao priliku da objasni odnos sa pokojnim *B K*. Ostavinsko rešenje O.br... od 15 januara 1964., predstavljeno Opštinskom sudu na raspravi, doneto je u vezi pokojnog *A K*, shodno kome su njegovi unuci *B*, *F* i unuka *M* proglašeni naslednicima nepokretnosti.
- 16 Stoga, Žalbeno Veće smatra da Ostavinsko rešenje O.br. ..., koje Opštinski sud smatra validnim, ne može se smatrati kao dokaz za konačno dokazivanje legitimacije tužioca. Ovo je takode zbog činjenice da se Rešenje ... o uzimanju nepokretnosti tiče *B K*, a čak i imovina koju traži sam tužilac, je imovina koja se vodila na ime *B K*. Štaviše, prema Rešenju Komisije za razmatranje imovinsko-pravnih odnosa samoproklamovanih vlasnika, ... imovina koju zahteva žalilac je vraćena *B K*. Isto se dokazuje dokumentima podnetim od strane Opštinske Uprave za urbanizam i katastar, da je iznad pomenuta imovina, prema katastru, bila na ime *B K*.

- Dužnost je suda da utvrdi pravni interes tužioca. 17
- Tužba se može podneti od stranke ako postoji predstojeća i neposredna opasnost za interes i subjektivna prava stranke. Čl. 2.4 i 391(e) ZPP. Shodno čl. 114 ZPP (koji SKVS može da primenjuje kad god je to neophodno za odlučivanje procesne stvari koja nije adekvatno obuhvaćen ZSK), uslov prihvatljivosti tužbe je pravni interes tužioca. Takođe je dužnost Apelacionog suda da, u delokrugu osnova definisanog čl. 194. ZPP, ispita ex officio da li postoji povreda odredaba parničnog postupka prema čl. 182. stav 2. tačka k [ZPP].
- Na osnovu navedenog iznad, Žalbeno Veće nalazi da tužba može biti podneta samo kada lice ima pravni interes u vezi odbijanja ili usvajanja tvrdnje. Pravo na pokretanje zahteva za priznavanje ili vraćanje prava koje je povredeno ili uskraćeno, pripada samo onom licu kojem shodno zakonu pripada subjektivno pravo, uskraćeno ili povredeno od strane trećeg lica. 18
- Postojanje pravnog interesa je jedan od glavnih objektivnih uslova za podnošenje tužbe, stoga, tužba može biti podneta samo od strane lica čije je subjektivno pravo, koje mu pripada na osnovu zakona, uskraćeno ili povredeno. 19
- Takođe čl. 28.2.2 Aneksa ZSK, navodi da tužba ili žalba se podnosi protiv stranke koja ima pravo da pokrene postupak pred SKVS na osnovu čl. 5.1 ZSK. 20
- Shodno tome, Žalbeno Veće konstatuje da u konkretnoj tužbi, Opštinski sud u K. nije utvrdio pravni interes tužioca. Ovom prilikom, načinjena je povreda parničnih odredaba odnosno čl. 391. stav e ZPP, kao i čl. 28.2 Aneksa ZSK. 21
- Dakle, na Specijalnom Veću je da utvrdi postojanje pravnog interesa tužioca, ili ko može biti podnosilac zahteva pred SKVS. 22
- Što se tiče navoda žalioaca da neke izjave nisu unete u zapisnik sa rasprave, Žalbeno Veće je podsetilo žalioaca da prema čl. 137. 2. i 3. ZPK, on je imao pravo da zahteva od Suda da mu se pročita zapisnik i nakon toga podnese svoje primedbe u vezi sadržaja zapisnika, što je on propustio da uradi. Stoga, navodi po ovom pitanju su neosnovani. 23

Tvrđnje da postoji propust u izradi zapisnika, nakon uviđaja na licu mesta u prisustvu veštaka geodete, su takođe neosnovane. Žalbeno Veće nalazi da je izveštaj o uviđaju sa lica mesta od 29 oktobra 2010., u prisustvu veštaka geodete i zastupnika tužioca, priložen spisima predmeta. Žalbeno Veće primećuje da izveštaj veštaka geodete nije razmotren na raspravi, niti je veštak pozvan u ovom predmetu, što je protivno čl. 362 ZPP, jer sud nije dao strankama priliku da predstavu svoje mišljenje u vezi izveštaja veštaka, čl. 357.2 ZPP. Kao posledica toga, nije utvrđeno da su katastarske parcele br. ... i ... po posedovnom listu br. ..., bivše parcele br. ..., ekspropisane zbog izgradnje puta Đ J. – M.

- 24 Opštinski sud u K., u svojoj presudi, nije razmotrio uopšte konačno rešenje br. ... od ..., kojim je B K dozvoljena Revizija, povraćaj nepokretne imovine, koja je oduzeta na osnovu rešenja br. ... od 09 maja 1962. Žalbeno Veće je pomenuto rešenje takođe našlo u spisima predmeta Opštinskog suda. Ovom presudom, Opštinski sud je načinio povredu čl. 183. ZPP.
- 25 U vezi navoda iz žalbe koje se tiču sticanja prava vlasništva na osnovu savesnog održaja, Žalbeno Veće primećuje da je Opštinski sud na zahtev stranke sam morao da pribavi dokaze, odnosno spisi predmeta C.br. ... od ..., u skladu sa čl. 42. Aneksa ZSK, koji navodi da sud može da traži podnošenje dokumenta, ako tako zahteva stranka koja dokazuje da uprkos pokušajima nije uspela da pribavi takav dokumenat. Prema podacima koji se nalaze u spisima predmeta pokazuje se da je predmet ... kod Opštinskog suda u K. i ovaj sud je mogao da utvrdi postojanje ili nepostojanje ovog dokaza.
- 26 Na osnovu iznad pomenutih zakonskih odredbi, očigledno je da je Opštinski sud donošenjem ožalbene presude načinio povredu ovih odredaba pa je tako doneo presudu koja je nepravilna i zakonski neosnovana, i kao takva presuda mora biti poništena.
- 27 Zbog činjenice da shodno čl. 4.4 ZSK, ni SKVS niti bilo koje Veće ili sudija istog, nemaju nikakva dalja ovlašćenja da upute nikakav poseban zahtev, pravnu stvar, postupak ili predmet koji spada u njegovu primarnu nadležnost drugom sudu Kosova, ova stvar ne može biti vraćena sudu koji je doneo ožalbeno rešenje; Žalbeno Veće odlučuje da ovaj

predmet prosledi na dalje razmatranje zaduženom Specijalnom Veću SKVS.

Iz ovih razloga, predmet se vraća na ponovno odlučivanje u vezi merituma zaduženom Specijalnom Veću. Ovo Veće će uzeti u obzir zapažanja Žalbenog Veća prilikom odlučivanja u vezi merituma tužbe, tretirajući korektno stranke u postupku, radi osiguravanja pravičnog suđenja.

Stoga, u svetlu navedenog iznad i shodno čl. 10.10 ZSK, odlučeno je **28**
kao u dispozitivu ovog rešenja.

⌚⌚⌚

Diskreciono pravo KAP u odnosu na poništenje tendera nije neograničeno.

Preliminarna sudska zabrana; Pozicija najvišeg ponuđača; Poništavanje tendera od strane KAP; Obaveza KAP-a da propisno obavesti dotičnog ponuđača o poništavanju procedure tendera

AN UNMIK-a 2008/6 čl. 55. (od 1 januara 2012: Aneks ZSK čl. 55); Opšta pravila tendera KAP-a čl. 10.4, 11, 17, 17.2(c), 17.1

1. Pozicija najvišeg ponuđača kao i pozicija privremenog po-bednika podrazumeva opravdani i ravnopravan interes koji zahteva zaštitu.
2. KAP nema pravo da poništi tender na osnovu diskrecije date Upravnom odboru KAP-a shodno članu 17 Pravila tendera da odlaže ili poništi tender u bilo kojem trenutku iz bilo kog razloga. Ovo diskretno pravo nije bez ograničenja.
3. Odluka KAP da odloži ili poništi tender mora biti izričita, obrazložena i mora biti dostavljena dotičnom ponuđaču. U suprotnom može ispasti da se ovakvo rešenje smatra ništavnim.

Rešenje od 10 septembra 2015. – AC-I.-14-0257 (prvi stepen: Rešenje od 19 avgusta 2014. – C-IV.-14-5624)

- 1 **Činjenično stanje i istorijat postupka:** Dana 30 jula 2014., tužilac je podneo tužbu u SKVS, i tražio poništenje rešenja Odbora KAP-a br. ... od ... kojim je tender br. ... za prodaju jedinice br. ... - Radnja br. / ... poništen. Tužilac je učestvovao na javnom tenderu objavljenom od strane Agencije i proglašen je za najboljeg ponuđača dana Ipak, dana ... KAP ga je obavestila da je na osnovu čl. 17.1 i 17.2(c) Pravilnika za tendere, Upravni odbor KAP-a na sastanku održanom dana ... poništio tender o spor-

noj imovini. Tužiocu je KAP proglasio za najboljeg ponuđača za dotične nepokretnosti (krug privatizacije ... i prodaja likvidacijom br. ...) a Upravni odbor KAP-a je poništio tender bez obrazloženja po drugi put.

Uz tužbu tužilac je podneo i zahtev za određivanje preliminarne sudske zabrane kojim traži da se zabrani KAP-u prodaja ili otuđivanje prostorija koje su predmet tužbe do pravosnažne odluke u vezi glavnog tužbenog zahteva. Tužilac tvrdi da u slučaju neusvajanja preliminarne sudske zabrane postoji rizik od neposredne i nepopravljive štete zato što KAP može da ponovo stavi na tender spornu imovinu.

Dana 19 avgusta 2014., Specijalno Veće je usvojilo zahtev za određivanje preliminarne sudske zabrane. Veće smatra da su ispunjeni uslovi čl. 55.1 Aneksa ZSK za određivanje preliminarne sudske zabrane. Specijalno Veće nalazi da je KAP identifikovala tužiocu kao pobjednika tendera tokom dve uzastopne prodaje iste jedinice. Utvrđeno je da je u oba slučaja Upravni odbor KAP-a poništio tender ne zato što tužilac nije ispunio određene uslove utvrđene u Pravilniku KAP-a za učešće na tenderu, nego zato što cena koju je ponudio tužilac, prema mišljenju KAP-a, ne odgovara tržišnoj ceni. Veće smatra da objavljivanje drugog tendera za privatizaciju prostorija koje su predmet ovog spora, i zaključivanje prodaje, naneli bi nepopravljivu i neposrednu štetu po tužiocu. Kao prvo, tužilac ne bi postao vlasnik sporne imovine, čak i da njegova tužba bude usvojena od strane suda, a drugo, on ne bi bio pravilno obeštećen jer ne bi bio u poziciji osiguranog poverioca DP u postupku likvidacije.

Dana 28 avgusta 2014., KAP je podnela žalbu protiv rešenja Specijalnog Veća. U svojoj žalbi, KAP navodi bitnu povredu odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđivanje činjeničnog stanja i pogrešnu primenu materijalnog prava. Predlaže Žalbenom Veću da ukine ožalbeno rešenje ili da izmeni rešenje odbijajući zahtev kao neosnovan.

KAP tvrdi da je Specijalno Veće pogrešno utvrdilo činjenično stanje kada je navelo da je tužilac dva put proglašen privremenim pobjednikom tendera. KAP predstavlja kritike Specijalnom Veću zato što ne pravi razliku između izraza „najviši ponuđač“ i „privremeni pobjednik“, i objašnjava da se identifikacija „najvišeg ponuđača“ tiče samo najviše ponudene cene, a „privreme-

ni pobjednik“ se tiče obavještenja u vezi rešenja Upravnog odbora KAP-a o objavljivanju privremenog pobjednika. Štaviše, KAP tvrdi da u konkretnom predmetu uslovi utvrđeni u čl. 55.1 Aneksa ZSK nisu ispunjeni. Nalazi Specijalnog Veća da će tužilac pretrpeti nepopravljivu štetu ukoliko preliminarna sudska zabrana ne bude bila usvojena, nisu tačni. Šteta se smatra „nepopravljivom“ samo ako ne može biti racionalno nadoknađena davanjem novčane nadoknade.

6 Dana 10 jula 2012., tužilac je podneo odgovor na žalbu. Njegovo mišljenje je da dozvoljavanje Agenciji da donese ovakvo rešenje o poništavanju tendera, bez predstavljanja ikakvog obrazloženja, i davanje saglasnosti za ponovno tenderisanje prostorija koje su predmet spora, čini štetu njemu, pravdi i sudskoj praksi.

7 **Pravno obrazloženje:** Žalba je prihvatljiva, ali neosnovana.

8 Žalbeno Veće je odlučilo da ne održi usmenu raspravu u skladu sa čl. 64.1 Aneksa ZSK.

9 Žalbeno Veće smatra da je Specijalno Veće pravilno odlučilo kada je usvojilo preliminarnu sudska zabranu. Uslovi utvrđeni čl. 55.1 Aneksa ZSK su ispunjeni; pa zato Veće odbija žalbu kao neosnovanu.

10 Uslovi za usvajanje preliminarne sudske zabrane su utvrđeni u čl. 55.1 Aneksa ZSK:
stranka dostavi pouzdan dokaz da će pretrpeti neposrednu i nepopravljivu štetu ako preliminarna zabrana ne bude odobrena. Ovi uslovi su tako postavljeni da ako bilo koji od gore navedenih nije ispunjen, zahtev se odbija.

11 Iako je KAP u pravu kada navodi da tužilac nikad nije proglašen privremenim pobjednikom tendera za prodaju sporne aktive, tužilac je ipak dva put proglašen za najvišeg ponuđača. Žalbeno Veće nalazi da ne samo pozicija privremenog pobjednika, nego i pozicija najvišeg ponuđača podrazumeva opravdan i ravnopravan interes koji zahteva zaštitu.

12 Prema čl. 10.4 Pravila KAP-a za tendere, Agencija će prodati podružnicu po najvećoj ponudenoj ceni. Od tog momenta zavisi samo od najvišeg ponuđača koji treba da ispuni uslove da bi bio proglašen privremenim po-

bednikom. KAP mora da proglasi najvišeg ponuđača kao privremenog pobednika ako on prođe proveru prošlosti u skladu sa čl. 11. Pravila tendera privatizacije. U konkretnom predmetu ne postoji naznaka da tužilac neće proći proveru prošlosti. Dakle, donošenjem rešenja o poništavanju tendera samo na osnovu čl. 17.1 i 17.2 (c) Pravila tendera, KAP je zapostavila relevantni pravni interes tužioca, da dalji koraci KAP-a budu preduzeti u skladu sa pravnim procesom koji će rezultirati prenosom sporne aktive u vlasništvo tužioca. KAP nema pravo da poništi tender na osnovu diskretnog prava datog Upravnom odboru KAP-a na osnovu odredaba čl. 17 Pravila tendera o odlaganju i otkazivanju tendera u bilo kom trenutku i iz bilo kog razloga. Ovo diskreciono pravo nije bez ograničenja. Čl. 17.1 Pravila tendera ne dozvoljava otkazivanje bez razloga, a Upravni odbor KAP-a može vršiti svoje diskretno pravo samo u okvirima pravičnog tretiranja dotičnog ponuđača čiji legitimni interesi moraju biti uzeti u obzir od strane KAP pre otkazivanja tendera.

Pravedan postupak u tom smislu podrazumeva sledeće:

13

Rešenje o odlaganju ili otkazivanju tendera mora biti izričito, obrazloženo i mora biti dostavljeno dotičnom ponuđaču. U suprotnom takvo rešenje se može smatrati ništavnim.

Mora da postoji validan razlog kojim se opravdava otkazivanje tendera, gde je validan razlog samo onaj koji je u skladu sa obavezama KAP-a da postupa u skladu sa svojim ciljevima i svrhom utvrđenom Zakonom o KAP-u i u skladu sa savesnošću i racionalnošću. Ako KAP oceni da postupak tendera sadrži greške ili da ponuda, odnosno ponuđač ne ispunjavaju neophodne uslove, ne treba samo da nabroji nedostatke nego da obrazloži zašto se ovi nedostaci kvalifikuju tako. Npr.: ako se smatra da je ponuda previše niska, KAP mora da obelodani minimalnu cenu za spornu aktivu i kako se ova cena računa.

Do sada KAP nije dala neki validan razlog za otkazivanje tendera koji bi opravdao odluku Odbora. Naročito nedostaje bilo kakvog objašnjenje zašto ponudena cena ne odgovara ceni koja se smatra prikladnom za objekat koji je predmet tendera.

14

Mora se primetiti da se stav KAP-a, kako se čini, u ovom predmetu ne poklapa se sa ciljem i svrhom definisanom Zakonom o KAP-u 2011.

15

i nije u skladu sa savesnošću i razumnim postupcima te može imati negativan uticaj na potencijalne investitore.

- 16 Žalbeno Veće se takođe slaže sa nalazima Specijalnog Veća da je šteta neposredna, jer bez zahtevane preliminarne sudske zabrane KAP bi bila u poziciji da ponovo objavi tender za spornu aktivu u bilo kom momentu.
- 17 Očekivana šteta bi bila nepopravljiva. Važeće pravno očekivanje tužioca da će KAP u potpunosti saradivati u vezi neophodnih koraka za zaključivanje kupoprodaje i prenosa predmeta tendera u vlasništvo tužioca, ne bi bilo racionalno naknadeno davanjem novčane nadoknade zbog svoje prirode i teške kalkulacije.
- 18 Iz gorepomenutih razloga i shodno čl. 10.10 ZSK odlučeno je kao u dispozitivu.
- 19 Ovo rešenje neće na nijedan način uticati na konačno rešavanje merituma tužbe.

⚖️⚖️⚖️

Forma ugovora o kupoprodaji nepokretnosti

Ugovor o prodaji i prenosu vlasništva na nepokretnosti; Pisana forma; Potpisi; Overavanje kod suda; Ponuda; Pismena ponuda; Svedočenja; Svedoci; Zemljište; Razmena zemljišta; Nepokretna imovina; Važeći zakon

Zakon o Obligacionim Odnosima čl. 31.1, 32.1 i 2, 73; Zakon o Prometu Nepokretnosti čl. 4, 4.4; ZPP čl. 181, 181.1(b), 182 i 183; Zakon o Prometu i Zagrada čl. 9, 9.12, 12 i 47; Zakon o Iskorišćavanju Poljoprivrednog Zemljišta čl. 53-67;

1. Ugovor o prodaji i prenosu vlasništva na nepokretnost mora biti zaključen u pisanoj formi i potpisi ugovornih strana moraju biti overene pred sudom sa mesnom nadležnošću.
2. Pismene ponude/predlozi za zaključivanje ugovora koji je prihvatljiv za Komisiju DP za zamenu zemljišta ne predstavljaju pisani ugovor ako to nije prihvatio, napismeno, direktor DP.
3. Kada pisani ugovor uopšte nije zaključen, svedočenje svedoka o kupoprodaji i prenosu prava vlasništva na nepokretnosti je beznačajan.

Presuda od 10 decembra 2015. – AC-II-12-0203 (prvi stepen: presuda Opštinskog suda u U. od 26 novembra 2009. – C.br.323/06)

Činjenično stanje i istorijat postupka: Dana 30 maja 2012., tužioci su podneli tužbu u Opštinskom sudu u U., za utvrđivanje vlasništva na osnovu održaja. 1

Rešenjem C.br.323/06 od 30 novembra 2015. godine Opštinski sud u U. oglosio se nenadležnim za rešavanje predmeta spora a tužioci su obavešteni da treba da zahtevaju ostvarivanje svojih prava pred SKVS. 2

- 3 Dana 19 januara 2006., tužioci koji su u međusobnoj vezi supružnici, podneli su drugu tužbu pred SKVS koja je registrovana pod brojem SCC-06-0028, kojom su tražili utvrđivanje vlasništva na osnovu ugovora o zameni nepokretnosti i na osnovu zamene nepokretnosti, katastarska parcela (u daljem tekstu: KP) br. ..., površine ..., katastarska zona P. i J., registrovane na ime tuženog. Dok se od DP *P B*, U. traži da prihvati vlasništvo nad KP br. ..., br. ... i br. ..., ukupne površine ..., trenutno registrovane na ime tužilaca.
- 4 Tužioci navode da je 1970. godine izvršena zamena katastarskih parcela između njih i tuženog Agro kombinata „*P B*“. Navedeno je da je zamena zemljišta izvršena u pismenoj formi, ali tužioci nisu mogli registrovati tu nepokretnost u kancelariji katastra na svoje ime uprkos činjenici da su bili u neometanom posedu iste.
- 5 Tužioci su podneli sledeće dokaze: Posedovni list br. ..., ... i br. ... od strane suda.
- 6 Dana 7 aprila 2006., SKVS je prvostepenim rešenjem prosledila predmet Opštinskom sudu u U.
- 7 Dana 9 januara 2008., putem podneska, tužilac je precizirao tužbu u subjektivnom smislu. Zbog smrti drugotužioca, sada se kao jedini tužilac javlja njen naslednik, prvotužilac.
- 8 Dana 26 novembra 2009., svojom presudom C.br.323/06, Opštinski sud u U je delimično usvojio tužbeni zahtev tužioca *VZ* kao osnovan, i utvrđeno je da je tužilac vlasnik nepokretnosti br. ..., na mestu zvanom „A. e B.“, po kulturi polje klase V, površine ... ha, i polje IV klase, površine ... ha, po posedovnom listu (PL) br. ... , KZ P i J, na ime Agro kombinata „*P B*“, u U., površine ... ha, po osnovu zamene zemljišta. Ovom presudom, tuženi Agro kombinata DP „*P B*“ je obavezan da dozvoli tužiocu da izvrši registraciju nepokretnosti u katastarskim knjigama Uprave za katastar, geodeziju i imovinu u U., u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti ove presude.
- 9 Takođe je utvrđeno da je tuženi Agro kombinat - DP „*P B*“, u U. vlasnik nepokretnosti KP br. ..., na mestu zvanom „U.“, polje IV klase, površine ... ha, po PL br. ..., KZ P i J, KP br. ..., na mestu zvanom „U. te Sh.“ polje V klase, površine ... ha, polje V klase, površine ... ha, KP br. ...,

na mestu zvanom „U. te Sh.“, polje IV klase, površine ... ha, KP br. ..., na mestu zvanom „U. te sh“, polje IV klase, površine ... ari, po PL br. ..., KZ - P, na ime tužioca V Z, po osnovu zamene zemljišta. Ovom presudom, tužilac je obavezan da dozvoli tuženom da izvrši registraciju nepokretnosti u katastarskim knjigama Direktorijata za katastar, geodeziju i imovinu u U., u roku odn 15 dana od dana pravosnažnosti ove presude.

Dok je odbijen kao neosnovan deo tužbenog zahteva u vezi utvrđivanja vlasništva po osnovu zamene zemljišta za površinu od ... ari katastarske parcele br. ..., na mestu zvanom „A. e B.“, po PL br. ..., KO P i J, kao utvrđivanje da je izvršena zamena ovog dela nepokretnosti sa KP br. ..., na mestu zvanom „F“, površine ... ari, evidentirane po PL br. ..., KZ P i J. **10**

Tuženi je ovom presudom obavezan da plati sudske troškove tužiocu u iznosu od ... evra. **11**

U obrazloženju presude je pomenuto da je tokom pripremnog ročišta, i glavne rasprave, tuženi izjavio, preko svog zastupnika, da pobija tužbu i tužbeni zahtev tužioca za utvrđivanje vlasništva po osnovu zamene zemljišta, je tužilac nije ponudio dovoljno materijalnih dokaza. **12**

Da bi utvrdio činjenično stanje, Opštinski sud je utvrdio sledeće dokaze: izvršio je uvid u PL br. ... KZ P. i J., na ime V Z, PL br. ..., CZ P. i J., na ime N Z, PL. Br... KZ P. i J., na ime Agro-Industrijskog kombinata „P Sh“, u U. za katastarske parcelu br. ...; sud je pročitao zahtev podnet od strane tužioca V Z; sud je pročitao i izvršio uvid u veštačenje izvršeno do strane sudskog veštaka geodete A H; izvršio je uvid u kopiju plana KP br. ...; izvršio je uvid u potvrdu o pravu na nepokretnosti UL... KZ P i J, na ime V Z, za KP br. ... i KP br...; dopunu veštačenja veštaka A H, sud je pročitao izjave i saslušanje svedoka M M i S H, sud je pročitao presude Opštinskog suda u U., čitanje presude Okružnog suda u P.; kao i uvid u kopiju plana za KP br. ... i **13**

Na osnovu predstavljenih dokaza i ocene istih kao što je predviđeno čl. 8.1 i 8.2 ZPP, ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtev tužioca delimično osnovan kao što je delimično usvojen u tački –I- i –II- dispozitiva. **14**

Sud je u potpunosti dao važnost izjavama svedoka, jer kao što je navedeno, izjave su ubedljive i objektivne i njima je potvrđena fizička **15**

zamena zemljišta izvršena između tužioca i tuženog, čak je i tročlana Komisija osnovana u vezi ovog pitanja.

- 16 U obrazloženju je takođe navedeno da je dovoljan osnov za usvajanje tužbenog zahteva i priznavanje pravnih radnji takođe bio zahtev (ponuda) koja je podneta tuženom dana 10 oktobra 1973., i koja je prihvaćena, i sadrži sve osnovne elemente ugovora u skladu sa čl. 32.1. Zakon o Obligacionim Odnosima.
- 17 Tužilac je stekao pravo vlasništva na osnovu zamene zemljišta i održaja, i da je ugovor ispunjen u potpunosti, shodno čl. 4.4 Zakona o Prometu Nepokretnosti SRS br.43.81, 28/87 i 40/89, koji je važeći zakon u skladu sa Uredbom UNMIK-a 1999/24.
- 18 Dana 20 maja 2010., Kosovska agencija za privatizaciju podnela je žalbu u SKVS, protiv ove presude, i ista je registrovana pod broj SCA-10-0045.
- 19 KAP osporava napadnutu presudu zato što sadrži nedostatke koje sprečavaju ocenu iste, ne sadrži razloge za odlučujuće činjenice i sadrži suprotnosti koje se javljaju između obrazloženja presude i dokaza predstavljenih tokom glavne rasprave, što u stvari predstavlja osnovno kršenje odredaba čl. 181 i 182 ZPP.
- 20 Žalilac je naveo da činjenično stanje nije razmotreno u potpunosti u obrazloženju i ishod je usvajanje zahteva na osnovu neformalnog akta, koji nije zvaničan i kredibilan dokumentat.
- 21 Dalje, žalilac konstatuje da shodno Zakon o Obligacionim Odnosima ugovor o zameni zemljišta mora biti sačinjen u pisanoj formi i overen od strane suda, dok se u obrazloženju može primetiti da je sud dao kredibilitet samo zahtevu za zamenu zemljišta što predstavlja čin pokretanja ovog postupka.
- 22 KAP navodi da je zamena zemljišta izvršena protivno odredbama važećeg zakona i u nedostatku pravne dokumentacije, jer zahtev od 10 oktobra 1973., ni po svojoj formi, niti po svom sadržaju ne ispunjava zakonske uslove da bi bio prihvaćen kao pravni posao.

- Kao druga povreda se smatra kršenje odredaba materijalnog prava, jer sud nije tražio do tužioca da predstavi pravni osnov kojim dokazuje svoj tužbeni zahtev, i pogrešno zasniva presudu na odredbama Zakona o Prometu Nepokretnosti iz 1989. godine i čl. 31.1 Zakon o Obligacionim Odnosima. **23**
- Dalje, navodi da je takav pravni posao zaključen u suprotnosti sa odredbama čl. 9.12, 12. i 47. Zakona o Prometu Zemljišta i Zgrada, kao i odredama čl. 53-67 Zakona o Iskorišćavanju Poljoprivrednog Zemljišta br **24**
- Zbog toga, traži da sud usvoji žalbu kao osnovanu, da izmeni presudu ili vrati predmet na ponovno suđenje. **25**
- Dana 31 maja 2010., zastupnik tužioca, advokat *H I*, podneo je odgovor na žalbu kojim pobija navode tuženog prema kojem presuda sadrži nedoslednosti, kontradiktorne izjave i povrede. **26**
- Naprotiv, presuda sadrži dovoljne i logične razloge za sve odlučujuće činjenice. On je naveo da žalilac ne pominje nijednu zakonsku odredbu koja nije primenjena ili koja je pogrešno primenjena a koja je uticala na donošenje presude. Sud je pravilno utvrdio činjenično stanje (čl. 183 ZPP u vezi sa čl. 181.1(b) ZPP).
- Sud nije doneo ocenu samo na osnovu dokumentacije, nego takode i na osnovu veštačenja, uvidaja na licu mesta i izjava svedoka.
- Zatim, navod da ugovor o zameni mora bit u pisanoj formi je neosnovan, jer čak u 1973. godini ugovor je izvršen u celosti, shodno čl. 73. ZOO.
- Takode, navodi da ovaj ugovor nije zaključen u skladu sa čl. 9. Zakona o Prometu Zemljišta i Zagrada (Službeni List SFRJ br.43/65, 57/65 i 17/67), ne stoje.
- Naprotiv, činjenici da je ugovor zakonit u prilog ide i presuda Vrhovnog suda Jugoslavije SLbr.49/06, u vezi odredaba čl. 9 Zakona u prometu Zemljišta i Zagrada.
- Dana 20 novembra 2012., putem internog naloga, predmet je prosleđen Žalbenom Veću i registrovan pod brojem AC-II-12-0203. **27**
- Dana 17 oktobra 2013., Žalbeno Veće je odbacilo zahtev tužioca za određivanje preliminarne sudske zabrane kao neprihvatljivu. **28**

- 29 Dana 24 avgusta 2015., na osnovu podneska, zastupnik tužioca je obavestio SKVS da je prvotужilac umro, a da je na osnovu Ostavinskog Rešenja br. ..., podnet sudu, za jedinog naslednika proglašen njegov sin S V Z, koji je ovlastio, shodno punomoćju, advokata za preuzimanje postupka i zahteva da isti preduzima sve procesne radnje do završetka postupka u ovoj pravnoj stvari.
- 30 **Pravno obrazloženje:** Žalba je osnovana.
- 31 Shodno čl. 64.1 Aneksa ZSK, Žalbeno Veće je odlučilo da ne održi usmenu raspravu u ovom postupku.
- 32 Ožalbenom presudom prvostepeni sud nije pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i kao rezultat toga pogrešno je primenio odredbe materijalnog prava kada je u potpunosti usvojio tužbeni zahtev tužioca kao osnovan.
- 33 Sud je pogrešno ocenio da je ponuda od 10 oktobra 1973. godine dovoljan materijalni dokaz i u skladu sa čl. 32.1 i 2 Zakona o Obligacionim Odnosima, na osnovu koje su stranke izvršile zamenu nepokretnosti. Ponuda je predlog za zaključivanje ugovora koja ne mora obavezno da rezultira zaključivanjem ugovora.
- 34 Shodno čl. 4. Zakon o Prometu Nepokretnosti koji je na snazi od 16 jula 1992., stav 2, ugovor o prenosu prava na nepokretnu imovinu zaključen između nosilaca prava svojine, u vezi otuđivanja društvene svojine i zamene društvene svojine, mora biti zaključen u pisanoj formi a potpisi ugovornih strana moraju biti overeni pred sudom. Stavom 3 istog člana je definisano da ugovor koji nije sačinjen na način pomenut u stavu 1 i 2 ovog člana nema pravno dejstvo.
- 35 Stoga, Žalbeno Veće smatra da je Opštinski sud pogrešno primenio materijalno pravo kada je smatrao da je ponuda valjani pravni posao, na osnovu koje je bio moguć prenos nepokretnosti.
- 36 Dalje, iako je ova ponuda ručno pisana, nije potpisana od strane direktora ili lica zaduženog za to u DP, i većina stranice ove ponude

nije čitljiva pa kao takva se ne može smatrati kao ponuda, a kamoli kao validni ugovor.

U nedostatku validnog ugovora, Žalbeno Veće ne može smatrati da su odlučujuće čak ni izjave svedoka, koje su mogli biti korišćene samo kao dopuna ili potpora dokumentu ili ugovoru, što u ovom slučaju to nije slučaj. **37**

Na osnovu gorepomenutih razloga, žalba žalioaca je osnovana, dok se napadnuta presuda, u tački -I-, -II- i -IV- dispozitiva, ukida i tužbeni zahtev uključen u tri tačke dispozitiva ožalbene presude se odbija kao neosnovan. **38**

Pošto je drugi deo zahteva, uključen u tački -III- dispozitiva ožalbene presude, odbijen kao neosnovan od strane Opštinskog suda u U., Žalbeno Veće sada konstatuje da se ceo tužbeni zahtev odbija kao neosnovan. **39**

Kao što je iznad navedeno, shodno čl. 10.10 ZSK, odlučeno je kao u dispozitivu. **40**

⌋⌋⌋⌋⌋

Uslovi za donošenje presude bez održavanja rasprave

Rasprava; Prikupljanje dokaza

Aneks ZSK čl. 34, 34.3, 43.1, 46

1. Jedina mogućnost da prvostepeni sud zatvori predmet donošenjem presude bez održavanja rasprave navedena je u čl. 34. Aneksa ZSK.
2. Neizdavanjem naredbe i ne okončavanjem procedure predviđene čl. 34. Aneksa ZSK, prvostepeni sud je prekršio pravo stranaka na saslušanje što predstavlja bitnu provedu ustanovljene procedure.

Rešenje od 10 februara 2016. – AC-I.-15-0233 (prvi stepen: Presuda od 2 oktobra 2015.– C-IV.-15-1015)

- 1 **Činjenično stanje i istorijat postupka:** Dana 9 juna 2015., tužioci/zaposleni KAI „A“ – SH.A. – Zajedničke Administrativne Usluge u P. podneli su tužbu pred SKVS, kojom su tražili da se utvrdi da je DP SCI „HPS“ integralni deo KAI „A“ – SH.A. – Zajedničke Administrativne Usluge u P. i da se obaveže tuženi/KAP da tužiocima prizna status deoničara KAI „A“ – SH. A. – Zajedničke Administrativne Usluge u P.
- 2 Tužioci su naveli da je Samoupravna Interesna Zajednica (SIZ) za Z O G počela svoje funkcionisanje 1970. u nekim regionima na Kosovu. Pošto je 1978. godine SIZ za Z O G bio smešten u poslovnim prostorijama naselju „D.“ ..., objekat ..., dok je od 1988. godine pa nadalje prostorija korišćena od strane KAI „A“ – SH.A. – Zajedničke Administrativne Usluge u P., kompanija koja je osnovala ovaj SIZ sa svojim kapitalom.
- 3 Tužioci su naglasili da su oni deoničari u skladu sa Zakonom o Vlasništvu i Drugim Stvarnim Pravima pošto je to u njihovom činjeničnom

posedu i oni su stalni korisnici imovine od 1988. godine bez ometanja od strane bilo koga. Osim toga, oni su dodali da je SIZ imao finansijsku podršku KAI „A“ sa osnovnim kapitalom koji je u to vreme predstavljao iznos novca - ... dinara, ili u DM ..., što je jednako ... evra.

Na dan podnošenja tužbe, oni su takode podneli zahtev za određivanje preliminarne sudske zabrane, naglašavajući iste navode predstavljene u tužbi. U pomenutom zahtevu oni su istakli da su zarad zaštite svojih prava i postojećeg stanja tražene nepokretnosti oni podneli zahtev Sudu da odredi preliminarnu sudsku zabranu radi sprečavanja KAP da otuđi poslovne prostorije koje su predmet ovog spora.

Dana 12 juna 2015., SKVS je izdala nalog i naložila tužiocima: da pojasne neposrednu i nepopravljivu štetu koja će nastati po tužioce ukoliko se ne usvoji zahtev za određivanje preliminarne sudske zabrane u skladu sa čl. 55. Aneksa ZSK; da dostave punomoćje za njihovog pravnog zastupanje i da dostave dokaze u prilog tužbi. Istog dana, tužba tužioca i zahtev za određivanje preliminarne sudske zabrane su poslani tuženoj strani.

Dana 29 juna 2015., zastupnik tužilaca je podneo dogovor na nalog SKVS od 12 juna 2015., ponudivši dodatno objašnjenje u vezi predloga za određivanje preliminarne sudske zabrane. Zastupnik tužilaca je naveo da pokretanje postupka likvidacije DP-a može ugroziti zahtev tužilaca za realizaciju svojih prava u vezi predmeta spora, jer KAP može srušiti, promeniti funkciju, uništiti različitu (različite delove) opremu, i ostalo. On je predložio usvajanje preliminarne sudske zabrane.

Dana 30 juna 2015., KAP je podnela svoj odgovor na nalog SKVS. KAP osporava predlog za određivanje preliminarne sudske zabrane i zahteva da se isti odbije kao neosnovan zbog činjenice da tužioci nisu podneli nijedan dokaz u vezi imovinskog prava koje se tvrdi i nisu ispunili uslove utvrđene čl. 55.1 Aneksa ZSK. KAP navodi da tužioci nisu uspeli da predstave pred SKVS pouzdane dokaze.

Dana 8 septembra 2015., tuženi je podneo dogovor na navode tužilaca, gde navodi da žalcioci/tužioci nisu dokazali svoj zahtev za usvajanje žalbe pouzdanim i relevantnim dokazima. Tuženi je dalje dodao da je KAP jedina institucija zakonski nadležna da određuje status svih DP, uključujući i slučaj ovog DP. KAP je takode navela da je DP osnovano kao pravno lice

koje je obavljalo dužnosti društvenog interesa i imalo društveni kapital, i tražila je da SKVS odbije zahtev tužilaca kao zakonski neosnovan.

- 9 Dana 11 septembra 2015., izjava KAP je podneta tužiocima.
- 10 Dana 25 septembra 2015., tužioci su dostavili odgovor u vezi podneska tuženog od 8 septembra 2015., naglašavajući da su argumenti tuženog neosnovani te ne moraju biti uzeti u obzir. Tužioci su dalje replicirali svoje navode predstavljene u tužbi od 09 juna 2015., i predložili su SKVS da usvoji njihovu žalbu kao osnovanu.
- 11 Dana 2 oktobra 2015., Specijalno Veće je donelo presudu C-IV.-15-1015 i odbilo je tužbu tužilaca i zahtev za određivanje preliminarne sudske zabrane kao neosnovane. Prema SKVS, navodi tužilaca - da su od 1988. godine pa nadalje u posedu i korišćenju poslovnih prostorija - nisu dovoljni, jer isti ne dokazuju vlasništvo tužilaca. Korišćenje poslovnih prostorija od strane tužilaca ne može voditi do sticanja [prava] vlasništva bez ikakvih ugovornih obaveza, zasnovanih na zakonu, zaključenih između tužilaca i DP u vezi kupovine poslovnih prostorija. Tužioci takođe nisu uspjeli da dokažu činjenice nijednim dokazom.
- 12 Dana 28 oktobra 2015., tužioci su podneli žalbu u kojoj navode da je Specijalno Veće pogrešno i nepotpuno utvrdilo činjenično stanje i pogrešno primenilo materijalno pravo, i takođe povredilo odredbe ZSK. Tužioci navode da SKVS nikad nije tražila da tužena strana dokaže da je vlasnik spornih prostorija i nije ocenila dokaze u vezi navoda koji se tiču prava tužilaca na trajno korišćenje spornih prostorija. Na kraju, Specijalno Veće je izvršilo povredu čl. 43.1 i čl. 46. Aneksa ZSK, jer je donelo presudu bez održavanja rasprave i bez prethodnog obaveštavanja u vezi pismenog postupka.
- 13 Dana 23 novembra 2015., KAP je podnela odgovor na žalbu i tražila je da SKVS odbije žalbu tužilaca kao neosnovanu, zbog činjenice da nisu dokazali svoje žalbene navode.
- 14 **Pravno obrazloženje:** Žalbeno Veće je odlučilo da izostavi usmenu deo postupka, shodno čl. 64.1 Aneksa ZSK.
- 15 Žalba je osnovana. Prvostepeno Veće donela je presudu koja ne sadrži jasnoću u vezi zahteva i osnova istog, i takođe nije jasna po pitanju aktivne i pasivne legitimacije. Sud je trebao utvrditi, dali je tužba u vezi

određivanja statusa, u kom slučaju „zaposleni“ kompanije nemaju aktivnu legitimaciju, jer bilo koju kompaniju može zastupati jedino njihova uprava. Uz to, tužba za određivanje statusa deoničara je neprihvatljiva protiv KAP, jer KAP nema nadležnosti protiv privatnih kompanija.

Sam zahtev je veoma nejasan – za priznavanja statuta deoničara zaposlenima KAI „A“ – SH.A. – Zajedničke Administrativne Usluge u P., jer su oni činjenični bona fide posednici i imaju pravo na primenu čl. 18.1.1.4 KAP Zakona2011. Čl. 18. ovog zakona nema nikakve veze sa bilo kojim pravima zaposlenih ili deoničarima. Prvostepeno Veće je trebalo da pojasni suštinu zahteva pa samim time i prihvatljivost tužbe.

16

Takode treba primetiti da je Prvostepeno Veće pogrešno zatvorilo predmet presudom o meritumu bez održavanja rasprave. U rešenju i u spisima predmeta ne postoji objašnjenje zašto i po kom pravnom osnovu je Specijalno Veće odlučilo da uopšte ne održi raspravu. Jedina mogućnost za Prvostepeno Veće da zatvori predmet presudom, bez održavanja rasprave, navedena je u čl. 34 Aneksa ZSK. Ukoliko nakon izveštaja podnetog od strane sudije izvestioca, Veće nalazi da ne postoji aktuelni spor u vezi važne materijalne činjenice, Veće može doneti naredbu u skladu sa čl. 34.3 [Aneksa ZSK] da ne održi usmenu raspravu i prikupljanje dokaza. Međutim, pre donošenja takve naredbe, Veće treba da obavesti stranke da je naredba ove vrste u razmatranju i pozvaće stranke da podnesu nove podneske u propisnom roku. Samo ako stranke ne podnesu podneske ili podnesu nerelevantne podneske, prvostepeno Veće može koristiti naredbu o nepotrebnosti usmene rasprave. Nedonošenjem naredbe i ne završenjem procedure utvrđene čl. 34 Aneksa ZSK, Prvostepeno Veće je prekršilo pravo stranaka na saslušanje pred sudom, što predstavlja bitnu povredu ustanovljene procedure.

17

Donošenjem presude po tužbi koja nije jasna i ne precizirana i kršenjem prava stranaka na saslušanje, Sud nije uspeo da ispoštuje svoje ex officio dužnosti ispitivanja prihvatljivosti tužbe i omogućavanja strankama da uživaju svoja proceduralna prava.

18

Stoga, presuda mora bit poništena, a predlog za određivanje preliminarne sudske zabrane se upućuje nižoj instanci radi ponovnog suđenja.

19

25.

Vlasništvo se stiče na osnovu valjanog pravnog osnova

Tužba o vlasništvu; Posed; Katastarski podaci; Konfiskovano zemljište; Tender; Postupak likvidacije; Privatizacija

Zakon o agrarnoj reformi čl. 29; Zakon o Konfiskaciji imovine čl. 10; ZOSPO čl. 28.4

Bez konačnog rešenja donetog od strane nadležnog javnog organa, kojim se poništava akt konfiskacija, tužilac ne može uspešno tražiti vlasništvo nad konfiskovanom imovinom.

Presuda od 10 februara 2016. – AC-I.-15-0249 (u prvoj instanci: Presuda od 26 oktobra 2015. – SCL-11-0012)

- 1 **Činjenično stanje i istorijat postupka:** Dana 23 aprila 1946., nakon pogubljenja K B kao državnog neprijatelja, Narodno Veće Opštine I. je odlučilo, u skladu sa čl. 29. Zakona o Agrarnim Reformama, da konfiskuje 1 ha zemljišta koje je pripadalo K B, na mestu zvanom „Q“, dodeljujući to zemljište Okružnom Veću Trgovinskog sindikata kao sportsko igralište.
- 2 Dana 21 decembra 1955., konfiskovano zemljište je dato poljoprivrednoj zadruzi D u I. na privremeno korišćenje. Narodno Veće Opštine I. nije, u to vreme, donelo nijedno trajno rešenje u vezi spornog zemljišta.
- Prva tužba
3 Dana 7 oktobra 1967., otac žalioca, B B, podneo je zahtev za priznavanje/utvrđivanje njegovog prava vlasništva (no....) Komisiji za raspravljanje imovine u društvenoj svojini Skupštine Opštine I., bez preciziranja broja katastarske parcele; međutim, ne opstojе dokazi kako je završen postupak u vezi ovog zahteva.

Dana 29 aprila 1981., nakon sporazuma Radničkog Saveta ZZ D od 27 aprila 1981., Skupština Opštine I. je odlučila da pravo na korišćenje određenog zemljišta, tu uključujući i katastarske parcele br. ... i br. ... po posedovnom listu br. ... ukupne površine ... ha i katastarsku parcelu br. ... i br. ... po posedovnom listu br. ... (ukupne površine), treba biti dato Radnoj Organizaciji „S“, tj. nasledniku DP. Rešenje, međutim, nigde ne navodi da je to zemljište bilo konfiskovano i da je originalno pripadalo K B. 4

Dana 1 juna 1981., Direktorij za Ekonomiju i Finansije Skupštine Opštine I. doneo je rešenje br. ... radi dodeljivanja prava na korišćenje (bez naknade) Radnoj Organizaciji „S“ u vezi katastarskih parcela br. ... i br. ... po posedovnom listu br. ..., ukupne površine ... ha, i katastarsku parcelu br. ... i br. ... po posedovnom listu br. ..., (ukupne površine ... ha). Ovo rešenje o dodeljivanju parcela eksplicitno definiše dotično zemljište kao „konfiskovano“ i primećuje da je to zemljište ranije bilo u posedu ZZ D. 5

Druga tužba

Dana 23 decembra 2004., tužilac/žalilac podneo je tužbu SKVS, kojom traži od DP restituciju u vezi katastarskih parcela br. ..., ..., ... i ... po posedovnom listu br. ... Skupštine Opštine I., ukupne površine ... ha. 6

Dana 20 januara 2006., SKVS je prosledila predmet Opštinskom sudu u I. U skladu sa rešenjem Opštinskog suda u I., C.br. ... od 29 oktobra 2006., postupak je obustavljen pošto je pokrenut postupak likvidacije u vezi s tuženim DP. 7

Prema žalbi tužilaca podnetoj Opštinskom sudu u I. dana 12 novembra 2007., SKVS je svojim rešenjem SCA-07-0067 od 13 decembra 2007. godine odbila žalbu kao neosnovanu i potvrdila rešenje Opštinskog suda. 8

Dana 27 aprila 2007., DP je privatizovano putem otvorenog javnog tendera i naknadne prodaje NewCo „S“ DOO („NewCo“), dok je DP ušlo u postupak likvidacije dana 18 septembra 2007. godine. 9

Treća tužba podneta Komisiji za Likvidaciju

10

Dana 2 jula 2010., tužilac je podneo vlasničko potraživanje Komisiji za Likvidaciju DP, kojim traži restituciju i naknadu za zemljište ukupne površine ... ha, na mestu zvanom „Q” Opština I. („zemljište koje se potražuje“). Žalilac identifikuje zemljište koje se potražuje kao sledeće: katastarska parcela br. ..., ..., ... i ... po posedovnom listu br. ... (rectius, ...) Skupštine Opštine I. Ova Komisija primećuje da zbog nedostatka katastarske identifikacije konfiskovanog zemljišta u Rešenju o konfiskaciji i naknadnoj dokumentaciji, za Komisiju ne postoje dokazi da traženo zemljište odgovara konfiskovanom zemljištu.

Rešenje Komisije za Likvidaciju

11

Dana 9 novembra 2010., Komisija za Likvidaciju je u potpunosti odbila tužbu kao neosnovanu iz sledećih razloga:

1. Čl. 20.2. ZOSPO navodi „Pravo vlasništva se takode može steći na osnovu rešenja državnih organa na način i pod uslovima određenim shodno zakonu“. Shodno čl. 10 Zakona o Konfiskaciji Imovine od 12 juna 1945., („Zakon o konfiskaciji“), „Sa pravosnažnošću presude kojom je izrečena konfiskacija država stiče pravo svojine na konfiskovanim dobrima“. Pošto je sporno zemljište konfiskovano u skladu sa Zakonom o konfiskaciji, Komisija za Likvidaciju smatra da je DP legitiman vlasnik spornog zemljišta.
2. Rešenje o konfiskaciji je usvojeno u skladu sa Zakonom o Konfiskaciji i ne postoje pravne odredbe koje dozvoljavaju Komisiji za Likvidaciju da uzme u razmatranje takvo rešenje. Komisija za Likvidaciju mora zato da prizna i prihvati takav ishod procedure konfiskacije sprovedene od strane Opštine I.
3. Za Komisiju za Likvidaciju ne postoje dokazi koji dokazuju da je žalilac (ili drugi naslednici sa titulom ranijeg vlasnika spornog zemljišta) preduzeo bilo koju pravnu radnju pred Opštinskim Narodnim Većem ili nadležnim sudom u vezi legalnosti Rešenja o konfiskaciji a u svrhu restitucije traženog zemljišta.
4. Shodno čl. 28. stav 4. Imovinskog Zakona, kojim je predviđeno je da držalac nepokretne imovine, koji nema pravo vlasništva ali je

savestan držalac, može steći vlasništvo nad tom imovinom nakon 20 godina održaja, DP je legitiman vlasnik sporne parcele.

Zahtev za razmatranje rešenja Komisije za Likvidaciju

Dana 18 januara 2011., žalilac je podneo pismeni zahtev ovoj Komisiji, kojim zahteva ponovo razmatranje rešenje Komisije za Likvidaciju. Od Komisije se traži da usvoji meritorno vlasničko potraživanje žalioca u vezi sporne parcele, odnosno da vrati takvo zemljište ili dodeli novčanu naknadu žaliocu. 12

Rešenje Komisije za Likvidaciju u vezi zahteva za ponovno razmatranje

U rešenju od 28 marta 2011., ..., Komisije za Reviziju Likvidacije je odbacio zahtev za reviziju i zaključio je sledeće: 13

1. Brojevi posedovanih listova pod kojima su parcele ..., ..., ... i ... registrovane u katastru su promenjeni (u nekim slučajevima nekoliko puta) tokom vremena. Naročito, katastarske parcele br. ... i ... (koja se ranije pominje u posedovnom listu br. ... ili posedovnom listu br. ...) trenutno su registrovane po posedovnom listu br. ... (Katastarska zona no...), dok se katastarske parcele br. ... i ... (koje se originalno navode u posedovnom listu br. ...) sada se javljaju u posebnom posedovnom listu tj. posedovni list br.

2. Parcele ... i ... još uvek su registrovane kao društveno zemljište na ime DP, evidentirane pod sledećim posedovanim listovima, izdatim od strane Odeljenja za Geodeziju i Imovinu Opštine I: 1) posedovni list br. ... (Katastarska Zona br. ...) od 25 marta 2005. (ref.br. ...) (dostupan u Bazi podataka KAP-a; kopija istog je uključena u dokumentu o kupoprodaji NewCo); posedovni list br. ..., od 15 septembra 2004.

Žalba protiv rešenja Odbora za likvidaciju

Dana 5 maja 2011., žalilac, u svojstvu naslednika svog pokojnog dede *K K B*, podneo je SKVS osporavanje/žalbu na rešenje KAP Komisije za Likvidaciju, sa referentnim brojem ..., od 28 marta 2011., kojim traži utvrđivajne prava vlasništva ili naknadu za nepokretnosti – konfiskovano zemljište. 14

15 Tužilac traži utvrđivanje čak i za katastarsku parcelu ... (koja je transformisana i sada je parcela br. ... i ...) površine od ... ha, i on navodi da je ova katastarska parcela, koja se smatra „put“, vraćena njegovoj baki i kao takva ona je pod njegovim vlasništvom, ali je u posedu tužene strane.

16 Tužilac u njegovoj žalbi navodi da celoupna površina katastarskih parcela koje su trenutno predmet spora iznosi ... ha, površina koja se slaže sa zaključkom Rešenja Skupštine Opštine I., donetim 1981. godine.

17 Tužilac je privukao pažnju suda sledećim činjenicama:

1. Tužilac tvrdi da je prva tužba/žaba podneta SKVS dana 23 decembra 2004. Dana 20 januara 2006., predmet je prosleden Opštinskom sudu u I. radi dalje nadležnosti. Dana 29 oktobra 2007., Opštinski sud u I. obustavio je postupak, jer je u međuvremenu pokrenut postupak likvidacije DP. Protiv ovog rešenja, dana 12 novembra 2007., tužilac je podneo žalbu SKVS. PKVS je odbila žalbu dana 13 decembra 2007. Na osnovu zakonskih mera, tužilac je dana 19 decembra 2009. godine podneo žalbu Regionalnoj kancelariji KAP Komisije za Likvidaciju u P. KAP Komisija za Likvidaciju u P. doneo je rešenje dana 11 novembra 2010., kojim odbija žalbu. U međuvremenu, dana 18 septembra 2007., DP „S“ je ušlo u postupak likvidacije.

2. U žalbi tužilac je naveo da je tužba/zahtev za priznavanja prava vlasništva u vezi spornih katastarskih parcela podneta 2 do 4 godine pre privatizacije DP, i na osnovu načela i sudske prakse, kao i na osnovu nacionalnih i internacionalnih zakona, KAP i SKVS ne bi bili u stanju da preduzmu radnje ili da dozvole privatizaciju ovih aktiva.

Rasprava

18 Dana 30 juna 2015., zastupnik tužioca je tokom rasprave precizirao svoj tužbeni zahtev. Tužba tužioca se odnosi na:

- parcelu br. ... i ... ukupne površine ... m², koja je prodana tokom postupka likvidacije.

19 U vezi katastarske parcele br. ..., zastupnik tužioca je tokom rasprave naveo da nije u vezi sa tužbom ovog tužioca. Prema advokatu

tužioca, pravni osnov tužbe nije sporan, nego je u pitanju pronalaženje načina za zadovoljenje tužioca – restitucijom imovine ili naknadom. Prema žalioocu, takođe postoji pravna situacija u vezi sprovođenja prodaje u vezi parcele ... i ..., koja pravna situacija zasigurno nije nepoznata tuženoj strani. Prema žalioocu, postoje dve opcije za zadovoljenje tužioca: obezbeđivanje adekvatne restitucije imovine istog kvaliteta ili određivanje naknade u skladu sa trenutnom tržišnom cenom.

Presuda Specijalnog Veća

Specijalno Veće SKVS, u presudi SCL-11-0012 od 26 januara 2015.,
odlučilo je sledeće:

20

I. Tužena KAP je dužna da prenese na tužioca posedovno pravo u vezi katastarske parcele ... i ..., koje su na ime tužioca koji ima pravo vlasništva, što se potvrđuje od strane Katastarske Agencije Kosova, Kancelarija katastra Opštine I.

II. Žalba protiv rešenja Komisije za Reviziju likvidacije br. ..., od 28 marta 2011, koje prevazilazi delokrug odlučivanje u tački I dispozitiva ove presude, se odbija.

Prema obrazloženju Specijalnog Veća, u vezi prvog dela tužbe koji se tiče priznavanje prava vlasništva za katastarske parcele ... i ..., sud je mišljenja da bez konačne presude donete od strane nadležnog organa za poništavanja akta konfiskacije donetog 1946. godine, rešenje o konfiskacije je još uvek formalno na snazi; stoga, isto je obavezujuće. Specijalno Veće je takođe navelo da nijedan dokaz ne vodi do zaključka da su istorijska rešenja i akti o prometu nepokretnosti uspešno pobijani od strane ijednog naslednika *K B*, uključujući tužioca.

21

Što se tiče drugog dela tužbe u vezi priznavanje prava vlasništva u vez katastarske parcele ..., koja je kasnije podeljena u dve parcele ... i ..., Sud je mišljenja da tužilac ima pravo na sudsku zaštitu za svoj tužbeni zahtev, u vezi ove dve parcele pravo vlasništva nije sporno, pošto je registrovana na ime tužioca. Stoga, Sud je odlučio da naloži tuženoj strani da preda tužioocu u posed parcele ... i ..., koje predstavljaju vlasništvo registrovano na ime tužioca shodno Katastarskoj Agenciji Kosova, Kancelarija Katastra Opštine I. stoga, KAP mora da oslobodi imovinu i prenese istu na tužioca koji je jedini zakonski vlasnik.

22

Žalba tužene strane

23

Dana 16 novembra 2015., tužena strana je podnela žalbu u vremenskom roku, protiv presude Specijalnog Veća SKVS, SCL-11-0012, od 12 oktobra 2015., zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava; tražila je poništavanje presude i vraćanje predmeta na ponovno suđenje ili odbijanje tužbe tužioca kao neosnovane. Dalje, u žalbi tuženi smatra da je pogrešan zaključak prvostepenog Veća u vezi tačke I dispozitiva presude, jer je Specijalno Veće obavezalo KAP da prenese na tužioca posedovno pravo, što je u suprotnosti sa čl. 5.1 KAP Zakona2011. Tužena strana tvrdi da Agencije nije vlasnik, nego samo administrator društvene svojine. Tužena strana u žalbi tvrdi da Prvostepeno Veće uopšte ne zaključuje da je tužilac u posedu parcela, dok pod tačkom I dispozitiva obavezuje KAP, koja je administrator a ne vlasnik parcela, da izvrši prenos posedovnog prava u vezi imovine na tužioca. Prema tuženoj strani, presuda ne sadrži obrazloženje u vezi poseda. Prvostepeno Veće nije uspelo da potvrdi činjenicu da li tužilac poseduje sporne nepokretnosti i kao ni vremenski period tokom kojeg je on posedovao te parcele. Takođe, tužena strana izjavljuje u žalbi da prvostepeni sud nije utvrdio pravni osnov na osnovu kojeg je tužilac postao vlasnik nepokretnosti. Takođe, u ovom predmetu nije potvrđena pasivna legitimacija tužene strane. Kao posledica toga, prema tuženoj strani, materijalno pravo je primenjeno pogrešno i na samovoljan način.

Žalba tužioca

24

Dana 20 novembra 2015., tužilac je podneo žalbu u zakonskom roku, protiv presude Specijalnog Veća, SCL-11-0012, od 12 oktobra 2015., i to samo protiv tačke II dispozitiva presude, zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava, zahtevajući poništaj presude, tačnije tačke II, i usvajanje njegove tužbe u vezi katastarskih parcela ... i ..., obavezujući tuženu stranu da parcele preda u faktički posed tužioca, ili izvrši naknadu štete u skladu sa realnom vrednošću i tržišnom cenom, u slučaju da ove dve parcele ne mogu bit vraćene. Dalje, tužilac u žalbi smatra da odbijanje tužbenog zahteva u vezi parcela ... i ..., je pogrešno jer činjenično stanje nije pravilno utvrđeno i materijalno pravo je pogrešno primenjeno. Prema tužiocu, potvrda činjenice o konfiskaciji imovine i objektivna ocena dokaza predstavlja dovoljan osnov da se zaključi da tužena strana bez ikakvog osnova drži

katastarske parcele ... i ..., za koje se zahteva da budu vraćene tužiocu. Prema tužiocu, činjenica da je deo konfiskovane imovine vraćen predstavlja jako bitan argumenat takođe za vraćanje druge dve parcele, koje su pomenute iznad, i koje drži tužena strana bez ikakvog pravnog osnova, a koje su prodate tokom postupka likvidacije, pa stoga jedina preostala opcija je naknada za te dve parcele. Stoga, u žalbi tužilac konstatuje da se ne može složiti sa procenom Specijalnog Veća da će se priznavanja prava vlasništva za katastarske parcele ... i ... desiti samo nakon meritornog odlučivanja u vezi akta konfiskacije imovine koji se desio 1946. godine, akt koji prvostepeno Veće još uvek smatra validnim. Prema mišljenju tužioca, ovoj oceni suda nedostaje relevantna argumentacija.

Odgovor tužene strane na žalbu tužioca

Dana 3 decembra 2015., tuženi je podneo SKVS odgovor na žalbu tužioca, zahtevajući da sud odbije žalbu i potvrdi tačku II ožalbene presude kao zakonitu i zasnovanu na pravu. Dalje, u odgovoru podnetom u vezi žalbe, tužena strana konstatuje da administrativno rešenje u vezi konfiskacije imovine može biti osporeno u sudskom postupku jedino kada postoji konačno rešenje ili presuda, koja je doneta od strane nadležnog organa a uvezi poništaja akta konfiskacije iz 1946. godine. Prema tuženoj strani, rešenje o konfiskaciji imovine je još uvek na snazi i bilo koja radnja preduzeta u vezi ovih parcela neće imati pravnog dejstva. Prema tuženoj strani, SKVS nema predmetnu nadležnost u vezi ove tužbe, jer ne postoji konačno rešenje o poništaju akta konfiskacije imovine, dakle, nisu iscrpljeni pravni lekovi u upravnom postupku pa je ovo u skladu sa pravnim stavom koji je SKVS zauzela u vezi predmeta SCC-08-0224. Prema tuženoj strani, tužilac treba da dokaže imovinsko pravo koje tvrdi u vezi sporne nepokretnosti i pravni osnov i povrati imovinu na taj način. Prema mišljenju tužene, tužilac nije dokazao da li je do sad osporio upravni akt, uključujući i akt konfiskacije, on je bio pasivan i do sad nije bio zainteresovan za sporne parcele. Stoga, prema mišljenju tužene strane rešenje prvostepenog suda, kao što je predstavljeno u tački II dispozitiva ožalbene presude, je pravedno i zasnovano na odlučujućim činjenicama i dokazima, pa kao takvo mora biti potvrđeno, a žalba tužioca mora biti odbijena kao neosnovana.

25

Odgovor tužioca na žalbu tužene

Dana 25 novembra 2015., Žalbeno Veće je izdalo nalog za dostavljanje žalbe, podnete od strane tužene, tužiocu, radi podnošenja odgovo-

26

ra na žalbu. Tužilac je primio nalog 2 decembra 2015., i do sada odgovor nije podnet na žalbu tužene.

27 Pravno obrazloženje: Žalbe su prihvatljiva ali neosnovane.

Na osnovu člana 64.1 Aneksa ZSK, Žalbeno Veće je odlučilo da izostavi usmeni deo postupka.

28 Osnovanosti žalbe i ocena Žalbenog Veća
Ožalbena presuda Specijalno Veće SKVS je ispravna u svom ishodu i pravnom obrazloženju; stoga mora biti potvrđena.

29 Na osnovu istorijata postupka i činjeničnog stanja ovog predmeta vidi se da je tužilac zahtevao različite parcele, za zemljište koje su konfiskovane njegovom dedi *K K B* 1946. godine.

30 Na raspravi održanoj 30 juna 2015, tužilac je precizirao svoj tužbeni zahtev i u skladu sa zapisnikom sa rasprave, koji se nalazi u spisima predmeta, se vidi da tužilac traži parcele ..., ... i dok je za parcelu ... zastupnik tužioca izjavio na raspravi da nije vezana za njegovu tužbu.

31 Na osnovu zapisnika sa rasprave ustanovljeno je da su katastarske parcele ... i ... prodane tokom postupka likvidacije DP, dakle to su parcele već registrovane na ime trećeg lica. Znajući ovu činjenicu, tužilac je zahtevao novčanu naknadu za ove dve parcele po tržišnoj ceni. U vezi katastarske parcele ..., koju traži tužilac, dokazano je da je podeljena na dva dela, odnosno kao parcele ... i Prema zapisniku sa rasprave i konstataciji tužioca, takode na osnovu imovinske potvrde katastra u I., ove dve parcele su registrovane u katastarskim knjigama kao imovina tužioca, ali ih tužilac nije posedovao, i njih koristi tužena strana.

32 Nesporna je činjenica da akt o konfiskaciji imovine iz 1946. godine nije dokazan od strane tužioca ili ranije od strane njegovih prethodnika, da je ovaj akt ikada poništen bilo kojim rešenjem bilo kog javnog organa. Dakle, ispravan je zaključak Specijalnog Veća da je akt konfiskacije imovine prethodnika tužioca još uvek formalno na snazi, jer ne postoji konačno rešenje koji dokazuje da je dotični akt poništen u upravnom

ili sudskom postupku. Kao posledica toga, akt konfiskacije ove imovine je još uvek obavezujuća i sa efektivnim dejstvom.

S druge strane, tužilac nije uspeo da dokazima dokaže vezu između parcela konfiskovane imovine na osnovu akta konfiskacije i parcela imovine koje potražuje. Stoga, u ovom pogledu, pravni zaključak KAP Komisije za Likvidaciju je ispravan, kao što je navedeno u rešenju na koje je tužilac podneo žalbu. **33**

Pošto ne postoji konačno rešenje doneto od strane javnog organa kojim se dokazuje poništaj akta konfiskacije imovine prethodnika tužioca, jasno je da tužilac ne može tvrditi da ima bilo kakav pravni osnov da zahteva vraćanje sporne imovine, odnosno parcele br. ... i ..., što predstavlja poslednji zahtev tužbenog zahteva koja je precizirana na usmenoj raspravi održanoj 30 juna 2015. **34**

Kada je u pitanju katastarska parcela ... koja je kasnije podeljena na dva dela parcele ... i ..., imovinska potvrda izdata od strane Kancelarije Katastra dokazuje da je za ovu parcelu, koja u stvari podeljena na dve parcele, imovinsko pravo tužioca registrovano u katastarskim knjigama. **35**

Još uvek nije jasno koji je pravni osnov po kojem su ove parcele registrovane u registru katastra na ime tužioca. Ne postoje dokazi u spisima predmeta da je tužena strana ikada osporavala akt registracije parcela br. ... i ... u registru katastra na ime tužioca pred nijednim upravnim ili javnim organom. Stoga, može se zaključiti da tužena strana nije uspevala da dokaže navedenu činjenicu, da je tužilac bez ikakvog pravnog osnova drži ove dve parcele registrovane u katastru na svoje ime. Ono što je evidentno i pravilno dokazano jeste da su ove dve parcele registrovane u katastarskim podacima na ime tužioca, ali su korišćene od strane tužene. Stoga, može se zaključiti da tužilac ima pravni interes da traži sudsku zaštitu za svoju imovinu, odnosno da povрати pravo korišćenja na pomenutoj imovini. **36**

Tužilac je tražio novčanu naknadu za parcele ... i ..., za koje zna da su prodane. Prvostepeno Veće je pravilno postupilo kada nije uzelo u razmatranje i odlučivanje o novčanom zahtevu iz ove tužbe. Kao što je iznad pomenuto, tužilac nije uspeo da dokazima dokaže da je akt konfiskacije imovine ikada poništen, i bez prava vlasništva koje on nema, on nema pravni osnov da traži novčanu naknadu za imovinu koja je već registrovana na treće lice. **37**

- 38 Tužena je u žalbi pomenula pitanje nedostatka legitimacije tužene strane. Ovaj navod nije tačan. Tužilac je osporavao rešenje Komisije za Likvidaciju kojim je odbijeno njegovo vlasničko potraživanje; dakle, on nije imao drugog izbora nego da tuži Komisiju za Likvidaciju koja je, prilikom sprovođenja postupka likvidacije DP na čije ime je registrovana sporna imovina, odbila njegovo potraživanje.
- 39 U svojoj žalbi, tužilac navodi da je Prvostepeno Veće priznalo akt konfiskacije imovine; stoga, ova okolnost je uzeta kao dovoljan osnov za vraćanje njegove konfiskovane imovine. Ova njegova izjava ne može imati uticaja, jer se pravo vlasništva stiče samo na osnovu validnog pravnog osnova. Kao što je iznad navedeno, tužilac nije uspeo da predstavi validan pravni osnov. Takode njegova izjava da vraćanje dve druge parcele br. ... i ... je uticajna okolnost koja omogućava povraćaj dve parcele br. ... i ..., nije tačna i ne odgovara situaciji i okolnostima koje važe za ove dve parcele. Kao što je iznad navedeno, tužilac je imao pravo vlasništva u vezi parcela br. ... i ..., registrovano u katastarskim knjigama, ali ih nije posedovao, pa je sud odlučio da mu dodeli pravo državnine, ali ne pravo vlasništva, koje je već imao, za razliku od parcela br. ... i ..., koje su identifikovane kao društvena svojina, dok tužilac nije uspeo da dokaže pravo vlasništva na osnovu validnog pravnog osnova, pa stoga sud nema pravni osnov da prizna pravo vlasništva za ove dve parcele.
- 40 Na osnovu ovih razloga, Žalbeno Veće smatra da u ovom predmetu odluka Prvostepenog Veća ne može biti promenjena ni u korist tužene strane, u vezi osporene tačke I dispozitiva, prema zahtevu iz žalbe tužene strane, niti u korist tužioca, u vezi tačke II dispozitiva, prema zahtevu navedenom u žalbi podnetoj protiv ožalbene presude.
- 41 Dakle, na osnovu iznad navedenih razloga, žalbe tužioca i tužene strane su morale biti odbijene kao neosnovane, a ožalbena presuda je morala biti potvrđena kao zakonita i osnovana.
- 42 Kao što je iznad navedeno i shodno čl. 10.10 ZSK odlučeno je kao u dispozitivu.

Beleške

Beleške